

ДЖУЛИ АН УОКЪР АД НА КОЛЕЛА

Част 1 от „Черните рицари АД“

Превод от английски: Illusion, 2015

chitanka.info

*Посвещаваме труда си на теб — на твоего смело
сърце и несломима воля за живот.*

Ти си нашето вдъхновение. Обичаме те

*На моя прекрасен съпруг, който, без дори да се
замисли, се ожени за една сериозна математичка, на която
внезапно ѝ дойде налудничавата идея да зареже всичко и да
пише романи. Благодаря ти, мили мой, че ме подкрепи в
преследването на мечтите ми...*

Във войната няма неранени войници.

Хосе Нароски

ПРОЛОГ

Джаксънвил, Северна Каролина

Пред дома на Морган

Тези писъци...

През живота си бе видял да се случват много лоши неща, голяма част от тях бе извършил сам, но бе преживял много малко такива, които да предизвикат подобни писъци. Разкъсващи душата, болезнени изблици на неутешима скръб.

Когато Нейт Уелър, известен в спецслужбите като „Призрака“, предпазливо седна в джипа, който генерал Фулър бе уредил да получи при завръщането си в САЩ, реши, че те са някак си уместни. Всеки зловещ писък беше удивителен знак, бележещ края на една мисия, протекла от лош към възможно най-лошия сценарий, който би могъл да си представи, и тези сърцераздирателни вопли бяха подобаващ съпровод, предизвестяващ завършека на забележителния живот на най-добрия му приятел.

Григ...

Мили Боже, нима наистина само преди две седмици пиха ракия в Истанбул? Две седмици, откакто бяха пресекли границата със Сирия, за да извършат заличаването?

А също и това... Заличаване. Исусе, каква дума! Абсурдно смекчен начин, по който да се нарече взривяването на горещ оловен куршум, летящ със скорост около 800 метра в секунда, в черепа на нищо неподозиращото копеле, имало лошия късмет да попадне в лайнияния списък за ликвидиране на чичо Сам.

Да, казано накратко, никой не би искал да бъде замесен в подобна бъркотия.

— Отведи ме от тук — въздъхна тежко Алиша Морган, когато рязко отвори вратата на автомобила и рухна на седалката до него, донасяйки със себе си мириса на слънце и орлови нокти.

Безумно приятен аромат особено като се има предвид, че денят на Нейт бе започнал в седмия кръг на ада и бързо ставаше все по-зле.

Не трябваше ли по-скоро да му мирише на развалени яйца и миризмата на сяра да изгаря ноздрите му?

Погледна дребничката жена до себе си, която седеше като вкаменена и трепереше от усилието да сдържи мъката си. На глупавото му сърце сякаш му поникнаха крака и то се качи в гърлото му. Така беше още от първия миг, откакто се бе запознал с Али — малката сестра на Григ.

Малката, точно така.

Но дори тогава — на седемнадесет, не беше малка, а по-скоро напъпила млада жена. А днес, след повече от дванадесет години? Човече... Сега Али беше пълнокръвна жена. Със слънчеворуса коса, живи кехлибарени очи и лице, което можеше да те подлуди. О, човече, лицето ѝ бе убийствено красиво. Винаги му бе напомняло за онези сладки принцеси от филмчетата на Дисни. Да не говорим за тялото ѝ. Исусе!

Желаше я сега, както и тогава. Може би дори повече. Добре де, определено повече. Борбата, която водеше с непокорното си либидо всеки път, когато Али беше наблизо — само на няколко метра от него, заедно с придобитите наскоро огромни количества съжаление, мъка и вина, го караха да се чувства толкова уморен. Така непоносимо изтощен от... всичко.

— Ами семейството ти? — прошепна Нейт, страхувайки се да говори високо, за да не разбие и малкото самоконтрол, който ѝ бе останал. — Не искаш ли да бъдеш с тях? — Той погледна към девствено зелената морава с размер на пощенска марка, ширнала се пред малката бяла дървена къща с боровинковочервени рамки на прозорците и подходящи щори. Божичко, мястото бе уютно. Толкова чисто, семпло и приветливо. Кой би предположил, че душите на хората вътре кървят от емоционалните рани, нанесени от бомбата, която току-що бе пуснал.

Али поклати глава, загледана през стъклото право напред. Ноздрите ѝ се издуха, докато се опитваше да задържи океана от сълзи, заплашващ да прелее от очите ѝ.

— Те ня... нямат... н-нужда от мен точно сега. Аз им... напомням, че... че... — Гласът ѝ се пречупи и Нейт трябваше да потисне желанието си да се протегне и да я придърпа в прегръдките си.

По-добре дръж онази си работа под контрол, приятелю. Ако докоснеш малката ми сестра, ще те убия, беше прошепнал Григ в деня, в който го бе представил на семейството си, след като забеляза хищническия блясък в очите на Нейт при вида на Али.

Да, добре. Да държи онази си работа под контрол бе невъзможно, когато Али беше в една стая с него, но той никога не я докосна... И не бе умрял. Григ беше този, който бе мъртъв, който...

Мили Боже!

— Искат те, Али — увери я той. — Те имат нужда от теб.

— Не. — Тя поклати глава. Все още отказваше да го погледне, като че ли първият зрителен контакт щеше да нанесе окончателния съкрушителен удар по стената, зад която държеше гнева и мъката си. — Те винаги са били двойка, изцяло в хармония един с друг, живеещи в своя собствен малък свят, който се върти само около тях. Не че не са обичали мен и Григ — побърза да добави и избърса с опакото на ръката си сълзите, на които не бе позволила да потекат свободно. — Те са страхотни родители, просто... Не знам как да се изразя. Те имат очи само един за друг. Ето защо Григ и аз сме толкова близки... — Левият ѝ клепач трепна съвсем леко. — *Бяхме* толкова близки... О, Боже! — Гласът ѝ секна.

Състрадание замъгли очите на Нейт, а огънят, избухнал в гърлото му, го раздираше така, сякаш всеки дъх, който си поемаше, минаваше през ситно ренде.

Това беше твърде много. Не можеше да понесе повече да я гледа как се бори със себе си. Силата на страданието ѝ прибави унищожителна тежест към собствените му гняв и тъга. Всичко, което можа да направи, бе да стисне очи и да притисне лепкавото си чело към опакото на напрегнатите си ръце. Сграбчи волана с пръсти толкова безчувствени и студени, колкото и ледения къс, обвил сърцето му преди почти една седмица, когато бе принуден да направи немислимото.

Преди да успее да го спре, порой от кървави картини премина зад спуснатите му клепачи. Не можеше да мисли за това сега. Не можеше...

— Нейт? — Той подскочи, сякаш бе прострелян, когато хладните ѝ пръсти върху ръката му го изтръгнаха от тежките мисли. — Ще ме отведеш оттук, нали? Татко... Той ме изгони. Предполагам, не искаше

да ставам свидетел на рухването на мама и мисля, че все още мога да я чуя... — Тя се задави.

И точно в този момент Нейт осъзна, че ужасните звуци, изтръгнали се от гърлото на Карла Морган, щяха да преследват завинаги не само него. Всеки, който ги беше чул, не би могъл да ги забрави никога.

По дяволите! Харесваше Пол Морган, смяташе го за добър и честен човек, но да бъде проклето копелето, задето не виждаше, че единствената му дъщеря също се нуждае от утеха. Само защото Али се държа смело и не си позволи да се срине като майка си, не означаваше, че вътрешно не е напълно опустошена. Проклет да бъде този мъж и защото го натресе в тази непоносима ситуация — да бъде единственият, който да предложи на Али утеха. Нейтън Уелър бе последният човек на земята, на когото би трябвало да възложат тази задача.

Поколеба се само миг, преди да завърти ключа на стартера и да потегли. Джипът изръмжа и се понесе с грохот по улицата, като всяка малка неравност на пътя изпращаше изгаряща болка в ранения му крак. Военните превозни средства не бяха конструирани да возят меко. Не, по дяволите! Правеха ги така, че да могат да минават навсякъде, без значение какво се намира под гумите им. Липсата на удобства беше цената, която се плащаше за високата им проходимост, но това в момента беше най-малкият му проблем. Можеше да се справи със своята болка — просто я отпъждаше, подобно на досаден комар. В края на краищата беше свикнал с нея. Така беше обучен. Бе живял с нея доста често през последните почти петнадесет години.

Но болката на Али бе съвсем друго нещо.

Когато ѝ хвърли бърз поглед, все едно някой заби нагорещен железен юмрук в корема му.

Тя плачеше.

Най-накрая!

Сега, когато вече не трябваше да бъде силна за пред родителите си, най-сетне бе позволила на сълзите да потекат и те се стичаха в сребристи потоци по меките ѝ бузи. Гърдите ѝ се тресяха от неизмеримата мъка, но от устните с цвят на праскова не се отронваше нито звук, с изключение на няколкото накъсани ридания, които тя бързо потисна, като че ли външно можеше да си позволи да покаже

само толкова емоции. Сякаш все още трябваше да бъде внимателна, силна, издръжлива.

Но не биваше да го прави. Не и с него. Обаче не можеше да ѝ го каже, заради изгарящия възел, стегнал гърлото му.

Искаше му се да извика, че съдбата е жестока кучка. Да вилнее, да крещи, да сипе удари наоколо. Но каква полза щеше да има от това? Никаква. Така че преглътна буцата от мъка и гняв и попита:

— На някое по-специално място ли да те откарам?

Младата жена се обърна към него. Големите ѝ кафяви очи го гледаха измъчено и безпомощно.

— Да.

Той кимна.

— Знам такава.

След двадесет минути в ада, принуден да гледа как Али се опитва да се вземе в ръце, за да не се пръсне на хиляди кървави парченца, които щяха да се врежат в него толкова дълбоко, колкото наранена бе и тя, той насочи джипа по тесен крайбрежен път покрай високите кафяви класове на морския овес, докато накрая спря пред дървена ограда, посивяла и ронеща се след годините, през които е била изложена на въздействието на слънцето и соления бриз.

Хрумна му, че двамата с оградата си приличат. Бяха износени от живота, който водят, и очукани, с толкова много белези, че не приличаха дори малко на онова, което са били в началото. И въпреки това продължаваха да стоят изправени.

Точно така. Би дал всичко, ако би могъл той да бъде в онази урна, пълна с фина, сива пепел. От двамата Григ бе по-добрият човек. Съдбата беше не само жестока, но и глупава кучка. Това беше единственото обяснение, което намираше, защо самият той бе успял да излезе от онази воняща, мизерна колиба, а Григ — не. Изражението в очите на Григ в онзи последен миг едва не го пречупи. Тези така познати кафяви очи... в тях имаше болка, молба, примирение.

Не! Отърси се от зловещия спомен и погледна през предното стъкло.

Отвъд нацърбената призрачна ограда се простираха ефирни, дълги пясъчни дюни, които преминаваха в покрит с мидени черупки плаж. В далечината обширната сивота на Атлантическия океан флиртуваше с ясната синева на небето, буйният вятър образуваше по

вълните зайчета, които се кискаха и съскаха, докато подскачаха към брега.

Просто не беше честно. Ден като този, толкова слънчев, толкова ведър. Нима светът не разбираше, че бе изгубил един от най-добрите си мъже? Защо загрубялото му сърце не кървеше?

Нейт изключи двигателя и пое с пълни гърди познатия аромат на морски въздух и нагрят от слънцето пясък, но това не го успокои, както обикновено. Не и днес. А може би и никога повече. Колебливо затърси правилните думи.

Да, бе. Сякаш има подходящи думи за подобна шибана ситуация.

— Няма да те занимавам с баналности, Али — успя да изрече най-последно. — Григ беше най-добрият човек, когото някога съм познавал. Обичах го като брат.

Това може би беше най-голямото омаловажаване на века. Загубата на Григ бе равностойна на загуба на една от ръцете му. Нейт се чувстваше изгубил равновесие. Дезориентиран. Неведнъж през изминалата седмица се бе обръщал да каже нещо на Григ, като си спомняше твърде късно, че най-добрият му приятел не би могъл да е там.

Подозираше, че страда от синдрома на фантомен приятел, също както хората, изгубили крайник, страдаха от синдрома на фантомната болка.

— Тогава ми кажи, като брат, какво се случи... Какво се случи в действителност? — помоли го тя.

Винаги е била дяволски умна, повече, отколкото бе добре за нея.

— Той умря при инцидент. Почистваше стар резервоар на един от нашите мотори, когато бензинът се възпламени от искра, предизвикана от парцала, с който бършеше. Григ падна в тавата с маслото и изгоря, преди някой да успее да стигне до него. — Лъжата излезе твърде лесно от устата му, защото я беше упражнявал достатъчно дълго, но последните думи се забиха в гърлото му като нож.

За съжаление, това беше единственото обяснение, което можеше да й даде за последните минути от живота на брат й. Защото истината бе тайна, която можеше да застраши националната сигурност. Помисли си, че е много вероятно Али да подозира, че Григ не е прекарал последните три години в Чикаго, партнирайки си с няколко бивши

военни от спецслужбите в изработване на поръчкови мотоциклети, но сега не беше нито мястото, нито времето за разкриване на истината. А истината беше, че Григ Морган винаги е работил за чичо Сам.

Двамата с Григ подадоха оставка от морската пехота само за да се присъединят към свръхсекретната група „Консултанти“. Групата, която поемаше операции с най-високо ниво на секретност. Групата, за чиито мисии никога не съобщаваха по новините, и чиито доклади никога не се озоваваха върху бюрото на някоя писарушка в спретнатата малка папка. Извършваха операциите си под прикритие, а истинските им самоличности бяха известни само на малцина избрани; а тези малцина избрани заемаха високи постове в правителството. Много високи. Като например, чак на самия връх.

Така че не, не можеше да ѝ каже какво наистина се беше случило с Григ. И се молеше на Бог никога да не разбере.

Тя го погледна в лицето, на което той съзнателно бе придал безстрастно изражение. Видя как безсилният гняв се надига в нея като вулкан от емоции, заплашващ всеки момент да изригне. Преди да успее да я спре, тя изскочи от джипа, затръшна вратата, прескочи оградата и се втурна към дюните. Дългата ѝ коса се вееше зад нея, тънките ѝ боси крака вдигаха облаци от пясък, които се завихряха надалеч, подети от соления вятър.

По дяволите!

Отвори с трясък шофьорската врата и хукна след нея. Силна болка избухна в левия му крак, да не говорим за тъпите счупени ребра, които заплашваха да пробият дупка в белия му дроб. Бам! Хриптене. Ако продължаваше така, щеше да се наложи да прекара още ден или два в болницата. Фантастично! Само това му трябваше точно сега.

— Али! — изрева той, стиснал зъби от болка и се завтече след нея като накуцваше неравномерно. Мекият пясък засилваше страданието му.

Тя се обърна, на лицето ѝ бяха изписани мъка и безсилие. Вдигна малкия си юмрук и го заби в средата на гърдите му. *Мили Боже...*

Болката избухна подобно на фрагментна граната^[1] и младият мъж се свлече на колене. Трябваше да направи или това, или да рухне мъртъв в следващата секунда.

— Нейт? — Гневът ѝ се превърна в шок, когато коленичи в пясъка до него. — Какво...? — И преди да разбере какво си е наумила,

тя вдигна нагоре ръба на тениската и се вторачи в насиненото му тяло. Ребрата му бяха превързани, но останалата част от торса му изглеждаше така, сякаш е изкарал десет дълги рунда с месомелачка и е изгубил. — Мамка му, Нейт! — Той почти се усмихна, въпреки изгарящата болка, която го държеше в зъбите си като свирепо и упорито улично куче. Али никога не ругаеше. Това навярно бе записано в гените ѝ или в договора, който бе подписала, когато стана учителка в детската градина. — Какво се е случило с теб?

Той поклати глава, защото, честно казано, това бе всичко, което можеше да направи в момента. Опасяваше се, че ако отвори уста, ще се разкрещи като момиче.

— Нейт! — Тя обви ръце около врата му. Боже, почувства се добре... и толкова, толкова грешно. — Говори! Каж ми какво ти се е случило! Каж ми! Какво наистина се случи с Григ?! — Последните думи прошепна в ухото му. Те бяха молба. Една покъртителна молба.

— Знаеш, че не мога да го направя, Али. — Усещаше горещите ѝ, солени сълзи там, където бе заровила лице във врата му. В сладката влага на дъха ѝ усети мириса на лимоновия чай, който бе пила, преди той да почука на вратата на родителите ѝ с новината, която взриви нейния безопасен, надежден свят.

Най-прекрасната му фантазия и най-лошият му кошмар се бяха събрали в едно. Али, сладката, прекрасна Али. Тя беше тук. Сега. Притисната до сърцето му.

Той неохотно вдигна ръце, натежали от умора и тъга. Ако Григ можеше да го види, щеше да вземе любимия си Колт и да надупчи жалкия му задник с 45-ти калибър. Но целият смисъл на тази бъркотия бе, че Григ не беше тук. Сега тук нямаше никой, освен него, нямаше друг, който да предложи на Али утеха. Така че Нейт я привлече към себе си — Боже, косата ѝ мирише страхотно! — и започна да я успокоява, докато скръбта я заливаше с бурни, безкрайни вълни, наподобяващи онези, които се разбиваха в брега зад тях.

И тогава тя го целуна...

---

[1] Фрагментна (осколочна) граната — оръжие, проектирано така, че да се разпръсква на малки фрагменти в момента на детонацията с цел нанасяне на максимални поражения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Три месеца по-късно

Отново имаше онова странно чувство.

Онова зловещо, страховито усещане за боцкане в тила, което те кара инстинктивно да свиеш плешки в самозащита.

Някой я наблюдаваше.

Али Морган забърза крачка. Черните ѝ лачени балеринки потропваха върху нагорещената настилка и тя хвърли бърз поглед към другата страна на улицата.

Нищо.

Не че това беше нещо необичайно. Рядко го забелязваше — мъжа, за когото бе започнала да мисли като за своя неуловима сянка — но някак си усещаше, че е там... някъде...

Погледна през рамо и бързо огледа лицата на пешеходците зад себе си. Не. Нямахте го сред тях. Досега не беше имала възможност да го разгледа добре, но бе успявала да го зърне достатъчно пъти, за да е сигурна, че неуловимата ѝ сянка не е нито мъжът на средна възраст, който носи увита в кафява хартия франзела, нито онзи тип, облечен в черно-жълтата фланелка на отбора по ръгби, който...

Олеле, кой го е пуснал да излезе така от къщи тази сутрин!? Това, че човекът изглеждаше като гигантска пчела, както и фактът, че гледаше през витрината на магазина за цветя, я накара да забрави за момент страха си. Изкикоти се. Тогава фините косъмчета на тила ѝ отново настръхнаха предупредително, а смехът в гърлото ѝ замръзна, сякаш бе глътнала парче сух лед.

Глупости. Може би наистина започваше да полудява.

Повече от един-два пъти през последните три месеца си беше мислила, че тъй като Джаксънвил не е голям град, няма нищо ненормално в това да вижда едни и същи лица по-често.

— Но не в това е проблемът, нали? — промърмори тихо под нос.

Никога не беше виждала лицето на неуловимата си сянка. Може би ако бе успяла, може би ако бе получила възможност да погледне в

очите на този човек, нямаше да изпитва това тревожно чувство, че е... преследвана.

Внезапен хлад се спусна надолу по гръбнака ѝ и дланите ѝ започнаха да се потят. Дръжките на найлоновата торбичка с покупки бавно се изплъзнаха от ръката ѝ. Докато се опитваше да я задържи, повдигна и намести каишката на дамската чанта по-високо върху рамото си.

Още две пресечки...

— Още две пресечки и съм си вкъщи, свободна — промърмори на себе си и от насмешливите изражения на момчето и момичето, с които се размина, осъзна, че отново си говори сама. Това беше още една от дребните ексцентричности, които беше придобила след смъртта на Григ. Вероятността наистина да полудява ставаше все по-голяма.

Али съсредоточи погледа си върху яркорозовите цветове на бегониите, които симпатичната госпожа Александър от ЗС беше засадила в големи саксии пред блока им миналата седмица.

Само още един блок.

Само още един блок, а след това ще сложи веригата на входната врата на апартамента си, ще пусне резето и най-последно ще може спокойно да си поеме въздух.

Толкова се беше концентрирала върху саксийните растения и убежището, които обещаваха, че не забеляза огромната сянка, която се спусна към нея от тъмната странична алея.

Едва когато идиотът грубо дръпна каишката на дамската чанта от рамото ѝ, младата жена осъзна, че е изпаднала в сериозна беда. При повторното силно дръпване, тя се завъртя като пумпал, при което пазарската ѝ торба полетя във въздуха, а съдържанието ѝ се разпиля по улицата подобно на пъстроцветни бонбони. Кафяв седан мина през кесия с орехи. Черупките им се строшиха с оглушително ра-та-та, ужасно наподобяващо звука на автоматична стрелба.

— Хей! — изкрещя някой. — Този се опитва да я ограби!

Това беше достатъчно, за да я изтръгне от моментния шок. Али сграбчи широкия едва сантиметър кожен ремък на чантата си и го дръпна с цялата сила, която притежаваше. Всеки гуру по самозащита на този свят би я посъветвал просто да я остави. Една чанта не струва колкото живота ѝ, но точно тази ѝ бе подарък от Григ...

Мъжът, който стискаше чантичката ѝ в месестия си юмрук, имаше телосложение като на немски танк — грамада от изпъкнали мускули, без врат. Лицето му беше скрито под скиорска маска. Би могъл да изтръгне лесно малката чантичка от отчаяната ѝ хватка, ако едновременно с това не се опитваше да се защити от необичайно героичния човек, който го налагаше по главата и раменете с фразела.

— Обади се на полицията! — изрева господин Франзела, нанасяйки удар след удар, докато багетата започна да се раздробява и миризмата на прясно изпечен хляб изпълни влажния въздух.

Това успя да подтикне към действие застиналите с отворена уста зяпачи. Докато Али и господин Франзела се бореха с крадеца, хората започнаха да вадят мобилните си телефони от различни джобове и се втурнаха към тях.

Човекът с ръग्би фланелката стигна пръв до мястото и скочи върху широкия гръб на нападателя. Уви ръка около месестата му шия и стисна, докато очите на насилника — единствено те се виждаха под страшната маска — изскочиха като на карикатура. Внезапно Али съжали, че беше сравнила Ръग्би фланелката с гигантска пчела.

— Хванете му краката! — извика той. Господин Франзела се хвърли и сграбчи коленете на крадеца, което събори и тримата на тротоара в плетеница от размятащи се ръце и крака.

Някак си нападателят успя да се отскубне от камарата тела. Той вдигна забележителната си телесна маса от асфалта и се затича към отсрещната страна на улицата, избягвайки трафика, като се размина на косъм с камион на UPS, движещ се с превишена скорост. За толкова огромен човек, мъжът бе изненадващо пъргав. Шофьорът на камиона натисна спирачките и със свирене на гуми спря, след което се наведе през прозореца и размаха юмрук зад гърба на бягащия крадец.

Али въздъхна тежко и се опита да проследи с поглед нападателя, който криволичеше между минувачите и паркираните автомобили. Внезапно спря да диша — по-зашеметена, отколкото ако я беше ударила мълния. Неуловимата ѝ сянка неочаквано се появи от ресторанта за бързо хранене „Суонсън“ на отсрещната страна на улицата.

Поне *си помисли*, че е той. Никога не можеше да каже със сигурност, защото човекът винаги носеше бейзболна шапка, която

скриваше доста добре лицето му. И все пак... Имаше същата солидна конструкция, същата квадратна челюст...

Добре, започваше да става твърде странно.

— Хей! — извика му тя, докато господин Франзела и Ръгби фланелката ставаха от тротоара. Мъжът с бейзболната шапка с нищо не показва, че я е чул. — Хей, ти! — Али извика отново и се затича към улицата. По дяволите, беше й писнало всеки ден да изпитва това усещане, това чувство на... параноя. Ако можеше да го разгледа добре поне веднъж, тогава щеше...

Мистериозният мъж излетя като стрела.

Какво?! Нима наистина бяга от нея?

Когато той скочи в един голям джип и незабавно запали двигателя, младата жена получи своя отговор.

Бягаше от нея.

Какво, по дяволите, става тук?

Точно когато щеше да се спусне след него, господин Франзела я дръпна обратно на тротоара.

— Хей, ти — каза той, като все още се опитваше да си поеме дъх, — пичът отдавна изчезна. Не се опитвай да го настигнеш, защото могат да те прегазят.

Господин Франзела се отказа от опитите си да я успокои, наведе се напред, опря ръце на колене, отпусна глава и задиша тежко — като куче в горещ летен ден.

Естествено, беше помислил, че тя иска да се втурне след нападателя, в което вероятно имаше много повече смисъл, отколкото в тичането след някакъв неуловим мъж, за когото бе сигурна, че следи всяка нейна крачка през последните три месеца.

Али утешително сложи ръка върху потното рамо на своя спасител и бръкна в чантата си — тази, която крадецът не бе успял да отмъкне — точка за Алиша Морган и двамата ѝ невероятни герои, и извади блекбърито си. Бързо фокусира и увеличи регистрационния номер на джипа върху екранчето и го снима, точно преди да завие зад ъгъла. След това се наведе, за да погледне господин Франзела в зачервеното, изпотено лице.

— Не знам как да ви благодаря — каза, поглеждайки нагоре, за да включи в благодарността си и Ръгби фланелката. Човекът дишаше като запъхтян състезателен кон, облегат отпуснато на витрината на

железарския магазин. Очевидно нито един от спасителите ѝ не бе свикнал с активна физическа дейност, което правеше намесата им още по-героична. — И двамата рискувахте ужасно много...

Ръгби фланелката махна пренебрежително с ръка и я прекъсна.

— Когато една девойка е в беда, се нуждае от помощ — засмя се той, но после се намръщи и притисна ръка към едната си страна.

О, чудесно. Не точно за това си бе мечтала винаги.

— Ранен ли сте? — попита, ужасена при мисълта, че би могъл да е ранен, докато се бе опитвал да спаси нещо толкова незначително като дамска чанта.

— Не. Предполагам, че ребрата ми са леко натъртени.

Тя отвори уста да му благодари отново, когато пронизителният писък на сирени я прекъсна.

— Изглежда кавалерията след малко ще бъде тук — отбеляза господин Франзела.

* * *

Главна квартира на „Черните рицари“ АД

Гус Айлънд, Чикаго, Илинойс

На следващия ден...

— Да, точно така. Това е работилница за мотоциклети. Съвсем малка работилница за поръчкови мотори... Аз пък съм кралицата на Англия — мърмореше Али под нос, докато гледаше през предното стъкло на колата си към... *комплекса* — това бе най-точната дума, с която можеше да го опише.

Нищо чудно, че Григ бе настоявал да отсяда в хотел всеки път, когато успееше да дойде до Чикаго, за да го посети. Беше ѝ казал, че таванското помещение, в което живее над „работилницата“ — отсега нататък щеше да нарича това място Форт Нокс — е твърде малко, за да може гостът му да се чувства удобно. Още тогава бе заподозряла, че я лъже. А сега? Сега вече беше сигурна, че наистина е било така.

Повечето хора биха погледнали множеството малки тухлени постройки, сгъсени около голямата фабрична сграда, намиращи се зад огромните железни порти, и биха отминали просто заради това, което пишеше в интернет страницата им — че мястото е първокласен

магазин за мотоциклети по поръчка. Повечето хора щяха да пренебрегнат високата три метра тухлена ограда, на върха на която бяха намотани огромни ролки бодлива тел и закрепени камери, въртящи се на 360 градуса. Биха приели, че това са необходими мерки за сигурност, взети от предприемчивите бизнесмени, които искат да защитят едно малко състояние под формата на инструменти, мотори и оборудване, защото това не беше най-добрият квартал на Чикаго.

Да, повечето хора биха го направили.

Алиша Морган не беше повечето хора.

Беше имала по-голям брат морски пехотинец, който я бе научил на това-онова за мерките за сигурност, а при „Черните рицари“ АД имаше такива в излишък. Неволно в очите ѝ бликнаха сълзи, защото осъзна, че пред нея се намира доказателството за това, че Григ не ѝ бе имал доверие. Той беше загинал и тя действително не бе получила шанса да...

— Госпожо, трябва да оставите колата си пред портата — инструктира я червенокос гигант, стоящ на пост в караулката. Говореше с ясно изразен чикагски акцент, който предаваше на думите му рязко звучене. — След малко ще дойде някой, за да ви придружи до главната работилница.

— Ами... добре — отвърна Али, изтегли светлозеления Приус настрана и паркира, клатейки глава. Погледна в огледалото за обратно виждане и избърса сълзите, полепнали по миглите ѝ, преди да извади ключа от стартера и да метне любимата си чанта през рамо. Излезе от колата и се отправи обратно към караулката и гиганта в нея.

— Та... — започна тя, като облегна лакти на перваза на прозореца и се взря в червенокосия, — отдавна ли работите за „Черните рицари“?

— Достатъчно дълго — изръмжа той, без да откъсва поглед от монитора, показващ комплекса от различни ъгли.

Ах, толкова словоохотлив човек. Кой би се досетил?

Боже, какво правя тук?

Нейт Уелър със сигурност няма да я посрещне добре. За бога, та той дори не я харесваше. Винаги я гледаше с онази студена пресметливост. Тези негови бездънни черни очи я следяха, сякаш е някаква странна буболечка, а той — безпристрастен учен, който я наблюдава.

По дяволите!

Добре, може би притежаваше склонността да говори твърде много, но това отчасти беше по негова вина. Той никога не казваше нищо, и винаги запазваше тази своя упорита, дразнеща сдържаност, нещо, което беше толкова несвойствено за нея, че в резултат Али започваше да бръцолови така, като че ли в устата ѝ е монтиран двигател.

Което беше прекрасно, просто прекрасно.

Добре де. Той не я харесваше. Що се отнася до това, Нейт можеше да си запази мнението и да го навре там, където слънце не огрява. Не беше нужно да я харесва, за да ѝ помогне.

Защо продължаваше да предъква наум явната липса на интерес у него, оставаше загадка. Тъй като, честно казано, и Али също не го харесваше.

Беше твърде сериозен, твърде дистанциран, твърде... *нещо*.

Никога не успя да определи какво точно е това *нещо*, което я дразнеше толкова много.

Налагаше се да преодолее раздразнението си или да го пренебрегне, тъй като беше взела решение и беше тук.

И като спомена тук, къде, по дяволите, е нейният придружител? Потропа с пръсти и се огледа нетърпеливо.

— Вие притежавате ли някой от техните поръчкови мотори? — попита тя, само за да каже нещо, защото очакването да види Нейт я побъркваше.

Червенокосият издаде звук, който смътно напомняше на леко раздразнена мечка гризли, и Али не знаеше дали да приеме това за да или за не.

Страхотно. Просто страхотно. Нещата са дори по-зле, отколкото съм си представяла.

* * *

— И така, имаме свой собствен хеликоптер. Познай какво, сега ни трябва и пилот за него — отбеляза Франк Найт — „Шефа“, ръководител на „Черните рицари“ АД, и погледна над огромното, разхвърляно бюро към Нейт Уелър — „Призрака“.

Франк не можа да се сдържи и отново потърси върху безизразното лице срещу себе си някакви признаци за посттравматично стресово разстройство. Правеше това доста често през последните три месеца, но независимо колко внимателно се взираше...

Нищо.

Мъжът срещу него не играеше нервно с ръце, не стрелкаше неспокойно очи, не мърдаше пръстите на краката си.

Франк обаче знаеше, че само защото човек не проявява някой от най-очевидните симптоми на заболяването, не означава, че не е болен. Наричаха Нейт Призрака, защото бе дяволски безшумен по време на акция. След като Григ Морган — най-старият и най-добър приятел и единствен негов партньор, беше умрял — особено като се имаше предвид начинът, по който се бе случило това, нещо, за което Франк изобщо не искаше да мисли — младият мъж беше придал нов смисъл на прозвището си. Сега той беше Призрака, защото приличаше на ходещ мъртвец. Никаква емоция. Откровено казано, той никога не е бил веселяк, но сега? *Проклятие...*

— Какво ще кажеш за Колби Вентура? — попита Призрака. — Вече не е в армията.

— Наистина ли? — Шефа повдигна вежда и бързо записа нещо в бележника си, развълнуван от перспективата. — Да, човече. Ейс ще бъде чудесно попълнение.

Веднага след като произнесе последните думи, трепна и погледна към Призрака. Сега не изглеждаше толкова дистанциран. Очите му блестяха ярко, а челюстта му бе толкова здраво стисната, че Франк се зачуди дали когато най-сетне отвори уста на мястото, където са били зъбите му, ще има нещо повече от парчета и корени.

Григ имаше лиценз за пилот на хеликоптер и това беше още едно неприятно напомняне за това, че вече го няма. Адски много му се искаше да не го бяха загубили, но такава беше действителността. Защото въпреки всички предпазни мерки, които предприемаха, рискът от насилствена смърт беше част от работата им.

Това знание обаче не правеше загубата по-поносима. За всеки един от тях. И най-вече за Призрака. Григ и Нейт бяха завършили заедно Морското скаутско училище за снайперисти в Куонтико и

оттогава бяха неразделни — Динамичния дует или както бяха известни в някои кръгове — Смъртоносния дует.

Нейт едва бе излекувал раните, които бе получил по време на мъченията при ливанците, преди да се върне обратно и да се опита да проследи всеки един, дръзнал да вдигне ръка срещу него и Григ... А след това Франк трябваше да разчиства една доста голяма бъркотия.

Потръпна, като си спомни всички, с които му се наложи да разговаря спешно. Целуването на задници не беше сред най-силните му страни и винаги оставяше лош привкус в устата му, но го бе направил за Призрака — най-добрият шибан снайперист на планетата.

За щастие, акцията на Нейт по издирването на виновните беше напразна, защото някой вече го бе изпреварил. Онези типове от Хизбула бяха мъртви, което не изненада никого, тъй като сирийците не се отнасяха особено любезно с ливанските бойци, действащи на тяхна територия. Фактът, че шибаняците бяха умрели насилствено, не трогна ни най-малко закоравялото сърце на Франк. Не само защото си го заслужаваха заради онова, което бяха сторили на двамата му колеги, а и защото това попречи на Призрака да извърши една от най-големите грешки в живота си.

Рицарите нарушаваха, заобикаляха и често пренебрегваха повечето правила, с изключение на едно. За отмъщение чисто и просто нямаше място в оперативните им процедури. Ако извършеха убийство извън границите на някоя наказателна мисия, нямаше да бъдат подобри от мъжете, които преследваха.

— Може би трябва да започнем да търсим и специалист по комуникации — добави бързо Шефа, надявайки се да изтрие от лицето на младия мъж убийствения поглед, който беше още по-лош от студената му дистанцираност. — Последната задача в Бразилия щеше да мине много по-гладко, ако някой от нас говореше португалски.

— Какво ще кажеш за бившия агент на Мосад? — предложи Призрака.

Агентът на Мосад... Чудесно. Още нещо, за което трябваше да се погрижи днес. Обикновено, когато генерал Фулър поискаше от него и момчетата да направят нещо, всички заставаха мирно и отдаваха чест, но за укриването на този израелец бяха необходими някои преговори. В края на краищата, това се оказа не чак толкова лоша сделка, защото вече бяха горди собственици на малко употребяван УН-60 Блек Хоук.

Добре, може би виждаше нещата прекалено розови.

В интерес на истината, хеликоптерът беше доста очукан. Бе участвал в битки през 1989 година, когато САЩ нападна Панама, и оттогава досега бе събирал прах в един хангар. Ако изобщо някой можеше да вкара двадесет и няколко годишния звяр отново в играта, това бе Бунтарката — Ребека Райхарт — талантливият механик на Рицарите и негова лична слабост.

Разбира се, нямаше да си позволи перверзното удоволствие да мисли сега за нея...

— Новият няма много добри езикови познания — отговори той, като дискретно погледна титановия си часовник, спомняйки си за какво всъщност беше повикал Призрака. — Посети ли психолога, за когото ти казах? — Франк се наведе напред. Езикът на тялото му казваше: „Загрижен съм за теб, приятелю“.

Не че бе привърженик на това емоционално нещо — психоанализата, а по-скоро вярваше, че човек трябва да работи над собствените си проблеми в свободното си време. След онова, през което бе преминал, Нейт имаше нужда от помощ.

Мамка му! Човекът определено имаше нужда да поговори с някого.

— Трябва да попитаме Дан Ман и Ози за техния избор на експерт по комуникациите — отвърна Уелър и крехката надежда на Франк, че приятелят му може да е посетил добрия доктор, пропадна.

Добре, с това темата за психолога бе приключена.

— Ами тогава нека да ги попитаме — капитулира той, обещавайки си по-късно да върне Призрака към въпроса за психическото му състояние.

Франк Нейт се надигна иззад бюрото си, когато Пати — съпруга на Дан и офис мениджър на „Черните рицари“ АД, влезе в кабинета му.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, господа — каза тя, — но Джералд събщи, че на портала имаме посетител. Алиша Морган иска да види Призрака.

И последната искрица от черния огън, който се бе разгорял в очите на Нейт, след като бе заявил, че Ейс ще бъде супер попълнение, мигом изгасна. Мъжът надяна отново на лицето си обичайната маска на студено безразличие.

Е, сега наистина стана интересно!

* * *

— Какво правиш тук, Али?

Младата жена подскочи, стресната от дълбокия мъжки глас. Беше се унесла в глупавата мисъл, че ако червенокосият гигант не ѝ беше казал къде да паркира колата, би могла да реши, че е ням.

Дяволите да го вземат! Несъмнено Нейт беше наследил уменията да стъпва безшумно от дядо си — чероки, заедно с орловия нос, блестящите черни очи и гарвановочерната коса. Това беше най-дразнещият му навик — просто да се... материализира.

— Нейт, аз... съжалявам, че ти се и-изтърсих по този начин. — Сърцето и устата ѝ започнаха да заекват едновременно, както винаги, когато я хванеше неподготвена. Някак си успяваше да я превърне от решителна, уверена жена в заекваща, колеблива идиотка. *Наистина чудесно начало, Али.* — Може би трябваше да се обадя...

Но се бе опасявала, че ако му позвъни и чуе гласа му, ще промени решението си. А този път беше сигурна, наистина сигурна, че има нужда от неговата помощ.

Единственият му отговор беше глухо ръмжене, което сякаш дойде изпод земята. Очевидно двамата с червенокосия гигант са взимали уроци и са били най-добрите ученици в Училището по некомуникативност и неспособност да се дават отговори.

Типично. Точно реакцията, която бе очаквала.

Потисна желанието си да завърти очи. Вместо това реши да се поглези и позволи на погледа си да се плъзне по Нейт, който запълваше пространството между двете крила на портата от ковано желязо. Беше напълнял след последната им среща. Не че беше лошо. Тогава бе твърде слаб. Сега срещу нея стоеше висок над метър и осемдесет мъж с твърди, добре оформени мускули и силно загоряла кожа. Гъстата черна коса беше малко по-дълга, опираше в яката му и съблазнително се къдреше около ушите. Е... съблазнително за някоя наивна жена, може би. Всяка наивна жена, прекарала дори десет минути в негово присъствие, много бързо щеше да осъзнае, че в него няма нищо съблазнително, освен невероятно красивото му лице.

А то наистина беше невероятно красиво.

Жалко, че характера и поведението му бяха като на скункс.

— Не искаш ли да ме поканиш вътре? — попита с неохота, когато ѝ стана ясно, че той е напълно доволен просто да стои там, под знойното лятно слънце, и да я гледа така, сякаш е нещо миризливо, залепнало на подметката на обувката му.

Той наведе леко глава и скръсти ръце пред гърдите си, при което впечатляващите му бицепси изпъкнаха още повече и изпъкнаха ръкавите на сивата тениска. Младата жена потръпна, въпреки жегата, когато си спомни какво е усещането да те прегръщат тези невероятно силни ръце...

По дяволите, Али, просто го забрави!

Проблемът е, че не беше в състояние да го забрави, дори и за една нощ. През последните три месеца я измъчваха сънища, в които...

— Какво правиш тук? — попита мъжът отново. Имаше странния навик да съкращава всичко до няколко думи. Сякаш нямаше време да се занимава с още няколко досадни, допълнителни срички.

— Трябва да говоря с теб.

Той сви рамене.

— Тогава говори.

— Не тук. — Тя му отправи своя патентован *що за кретен си ти?* поглед. — Някъде насаме. Ти живееш тук, на това място, нали? Също като Григ навремето? Защо не ме заведеш в твоето жилище, можеш да ми предложиш и питие? — Младият мъж присви очи и зачака. Повдигайки брадичка, Али изпъкна рамене и го погледна решително. — Предположих, че ще реагираш по този начин. — Още една причина да не се обади, за да го предупреди за предстоящото си идване. Не искаше да му даде време да измисли извинение, за да не я види.

Али се завъртя на пети и тръгна към колата си. Докато отваряше рязко багажника, го наричаше мислено с всички мръсни имена, за които можа да се сети. Прокле както него, така и безмилостните лъчи на слънцето, които прежуряха раменете ѝ, докато вадеше куфара. Сложи го с колелцата на земята, издърпа телескопичната дръжка, вдигна чантата си по-високо на рамо и закрачи обратно към Нейт, докато струйка пот се спускаше между плешките ѝ.

Не беше сигурна коя е причината за лошото ѝ настроение, дали непоносимата температура, или неудобството, което изпитваше винаги

около този мъж. Вероятно и двете. Или може би просто беше ядосана на себе си, че изобщо предприе това пътуване.

Докато беше жив, Григ бе успял да я вкара в доста неприятни ситуации — и естествено, винаги той беше този, който я измъкваше от тях. Но това вече беше повече от нетърпимо. Този голям, мил глупчо продължаваше да я въвлича в съмнителните си истории дори от гроба.

Проблемът беше, че този път нямаше как да дойде да я спаси. Ето защо тя беше тук, топеше се от горещината, която излъчваха чикагските тротоари, нервите ѝ се бяха опънали до крайност от оглушителната тишина, която я заобикаляше, докато чакаше Нейт да каже нещо... каквото и да е.

Разбира се, да се надяваш на нещо такова беше толкова нелепо, колкото и да се опитваш да пикаеш срещу вятъра, тъй като човекът просто си стоеше там и се взираше в нея, без дори да си помръдне пръста, за да ѝ помогне за багажа — непоносим грубиян.

— Е, къде ме искаш? — най-сетне попита Али, за да запълни задушавачата тишина.

За секунда в очите му проблесна нещо, моментна искра, която оживи безстрастния му черен поглед, а после изчезна толкова бързо, че младата жена се зачуди дали изобщо е било там.

Не, реши тя, със сигурност ѝ се е сторило, че е видяла нещо, защото това би означавало, че е предизвикала някакво вълнение в него, а доколкото ѝ бе известно, мъжът беше същински киборг.

— Е? — нетърпеливо попита отново, когато идиотът просто продължи да стои там. В мълчанието му имаше нещо хищническо, което винаги я смущаваше. А, да, дори червенокосият гигант успя да отмести очи от монитора, за да наблюдава малката драма, която се разиграваше пред него.

Страхотно!

— Ще останеш тук? При мен?

Защо прозвуча така, сякаш с това тя рискува живота си?

— Да, точно това имам предвид. Последните двадесет часа прекарах в колата, нямам желание да карам още толкова обратно до дома. От мазната храна в крайпътните заведения ми се поду коремът. От многото кофеин очите ми се въртят в черепа като топчета за флипер. Уморена съм. Жадна съм. Не съм отседнала в хотел по причини, които ще ти обясня, след като ми позволиш да вляза и ще ти

бъда много благодарна, ако го направиш веднага, така че да се махна от това изгарящо кожата ми слънце. Мислех, че лятото в Чикаго е приятно, а всъщност е като проклета огнена пещ. Ако не се лъжа, дезодорантът ми отдавна не действа, а супер голямото безалкохолно, което си купих на границата с Индиана започна да напомня за себе си, което означава, че скоро ще се наложи да използвам тоалетната. Така че — да, имам намерение да остана тук при теб.

Беше го направила отново. Издайническото потрепване на челюстта му показваше, че явно отново го е заляла с огромно количество словесна диария.

Но, каза си тя, поне бе преодоляла първото препятствие, заявявайки намеренията си, макар да го бе направила тромаво и изключително многословно.

— Докога? — попита Нейт неохотно.

— Толкова дълго, колкото е необходимо. — Повдигна брадичка и го погледна смело, все едно му казваше: „Хайде, противопостави ми се, ако смееш“.

Тишина.

Какво друго още трябваше да направи?

— Виж, това е най-малкото, което можеш да сториш за малката сестра на най-добрия си приятел — добави тя. Да, знаеше, че е удар под кръста, но дявол да го вземе, той сам я принуди да извади тежката артилерия.

— Добре — капитулира мъжът, макар на лицето му да бе изписано *изобщо не ми се иска да го правя*. — Но ще отидем в главната работилница... засега. — Обърна се и влезе през портата.

— Добре. — Тя намести отново дръжката на чантата си и погледът ѝ залепна за съблазнително изглеждащия задник, обгърнат в спортни панталони цвят каки, дълги до коляното. Чудесно оформени седалищни мускули! Мъжът беше истински кретен, но Али просто не можеше да спре да точи лиги.

Според нейното мнение това беше огромна загуба, тъй като човекът беше толкова мрачен. Или може би беше невероятен късмет. Защото, ако имаше дори само един грам чар, тя щеше да е обречена още от първия ден.

На седемнадесет бе изпълнена с хормони и любопитство, копнееше да се влюби диво и страстно в момче, което да боготвори

земята под краката ѝ. По това време беше убедена, че това хипотетично момче ще бъде красиво и забавно, с най-невероятната, разтапяща сърцето, усмивка.

Нейт определено покриваше критериите ѝ за красив мъж. Уф! Когато го видя за първи път, краката ѝ се подкосиха и едва не тупна по задник.

Все още си го спомняше така, сякаш беше вчера...

Беше предпоследният ѝ ден в гимназията. Носеше любимите си дънкови къси панталонки и тениската, която си беше купила предната седмица, преди концерта на Бон Джоуви. Намираще се в кухнята на родителите си и се беше замислила дълбоко за теста по математика, който бяха правили първия час — тестът, за който не бе учила толкова, колкото беше необходимо — когато изведнъж подскочи и — Бам! Това беше любов от пръв поглед.

Любов, продължила точно пет минути, защото Али бързо разбра, че на ефрейтор Нейтън Уелър му липсва каквото и да е чувство за хумор, а скоро след това заподозря, че мъжът дори не знаеше как да се усмихва. Освен това, той правеше измъчена физиономия всеки път, когато се опиташе да го ангажира в разговор, което уби всичките ѝ мечти още в зародиш. Буквално.

Така че, да, вероятно бе наистина добре, че Нейт беше така навъсен, в противен случай още преди години щеше да е загубила сърцето си по него.

Той се обърна и я хвана да се взира в него.

— Идваш ли? — попита лаконично, сякаш изобщо не му пукаше, ако отговори с „не“.

— Разбира се. — Тя вдигна високо нос и покорно го последва в шибания Форт Нокс.

Когато най-накрая достигнаха стоманените врати на фабричната сграда, той извади някакъв странно изглеждащ ключ от джоба си и го пъкна в още по-странна дупка, която не беше забелязала, тъй като беше скрита зад нит. Прозвучаха серия от кликания и звуков сигнал, последван от силен трясък.

Огромната метална врата се отвори почти безшумно.

Обикновена работилница за мотоциклети! *Как ли пък не!*

ГЛАВА 2

Вашингтон, окръг Колумбия

Седнал в дългия черен седан, паркиран на изцапания с мазни петна паркинг пред магазин 7-Илевън^[1], сенатор Алън Алдъс наблюдаваше млад афроамериканец, облечен в потник на дупки, който изстреля фаса на цигарата си през мършавото си рамо, преди да се отправи към сребрист мерцедес, паркиран до въздушните тръби на климатичната инсталация. Провисналите дънки на мъжа оставяха на показ абсурдно голяма част от долното му бельо, а обувките на надутото копеле вероятно струваха много повече, отколкото изкарва на месец.

Маратонки бе терминът, който използваша децата в днешно време. Идиоти!

Алдъс видя, че стъклото на мерцедеса се плъзга надолу, забеляза бързата размяна и златното копче на ръкавела на водача. Малкото бижу говореше за богатство и благоденствие и Алдъс предположи, че токущо е станал свидетел на това как някой високопоставен държавен служител се снабди с ежедневната доза от самостоятелно предписаното успокоително.

Не беше изненадан. Не, не и тук в центъра на греха — Вашингтон, окръг Колумбия. В столицата на Съединените щати имаше повече тайни и повече скрити мании, отколкото където и да е било другаде по света. И възможността една от неговите да бъде разкрита, го накара да вдигне капачето на звънящия мобилен телефон.

— Какво?

— Тя спря в Чикаго.

— Хмм... — Прокара ръка по лицето си, а след това бързо погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не е разрошил косата си.

Добре. Всеки косъм си беше на мястото. Двете сиви ивици на слепоочията му бяха безупречни, както винаги. Боядисваше ги, естествено. На петдесет и пет повечето мъже биха дали не малко, за да

имат толкова гъста, тъмнокафява коса, но за човек в неговото положение среброто добавяше нотка на вдъхваща доверие зрелост. Караше хората да мислят, че притежава повече мъдрост, отколкото мнозина други.

Обичаше да вярва, че са прави.

Притежаваше рядката способност да прозре какво трябва да бъде направено и след това го правеше. Без колебание. Без съмнения. Възприемаше се като човек на действието, оставящ Тома Неверниците по света да се грижат за подробностите. Цели държави можеха да бъдат създадени или унищожени, преди някои от световните лидери да успеят да приключат с проверката на правописа в досиетата си.

Беше му ясно, че невероятно мудното темпо, с което работи правителството на САЩ, никога няма да се промени, затова беше решил да го заобиколи и сам да предприеме курс на действие.

Иронията, с която се отнасяха към позицията му, не оставаше скрита за него. Но нека да продължават спокойно с обсъжданията, с речите, със споровете и повторните дебати. Докато мудните копелета задвижат машината, той поемаше нещата в свои ръце, за да изпълни решенията.

Естествено, имаше и хора, които не разбираха това, както и такива, които със сигурност нямаше да го одобряват. Но кои бяха те, че да го съдят? Самодоволни глупаци, живеещи сигурно и стабилно в хубави малки домове, защитени от злото, което висеше като мазен, черен облак над по-голямата част от света.

Всички те бяха идиоти. Но могъщи идиоти, способни да разрушат безупречния образ, който толкова внимателно и съвестно бе градил през годините. Ако всичко вървеше според желанията му, в крайна сметка щеше да седне в Белия дом.

Закопча маншетите си с копчета от слонова кост и платина и нетърпеливо почука с пръст по волана.

Алиша Морган се беше оказала проблем. Тя имаше файловете, въпросът бе дали знаеше за тях, или не. Григ Морган ѝ ги беше изпратил, доколкото успяха да установят малко след смъртта му. Претърсването на дома и на работното ѝ място не даде резултат, което можеше да означава само една от двете възможности: тя или ги носеше със себе си, или ги бе скрила на друго място. Решението беше много

просто — трябваше бързо да хванат жената. Да я отвлекат, да я разпитат и да вземат файловете. Лесно като детска игра.

Или поне би трябвало да бъде. За съжаление, човекът, отговарящ за това, имаше малък проблем със сценария.

Алдъс не понасяше твърде моралните хора, а бившият агент на ЦРУ Даган Золнер беше точно такъв. За жалост, Золнер безспорно беше най-добрият за тази работа. Ето защо Алдъс беше одобрил плана му просто да наблюдават госпожица Морган, докато агентът намери начин да получи информацията от нея, без да използва насилие.

Най-малкото беше съгласен да се съобрази с плана му за известно време. След това щеше да стане нетърпелив...

Сега имаше желание да сложи край на тази ситуация веднъж и завинаги.

Нескопосаният грабеж я бе принудил да избяга в Чикаго, което бе огромен трън в задника му.

Не мислеше, че Нейт Уелър знае нещо. Ако беше така, със сигурност щеше да се пречупи от адските мъчения на онези бойци от Хизбула, защото никой не знаеше по-добре от дяволските ливанци как да изтръгва истината от човек.

Разбира се, помисли си той с разяждащо безпокойство, момчетата от Хизбула не са успели да узнаят местонахождението на файловете, макар че Григ Морган беше в лапите им цели три дни. Може би не са толкова вещи в извличането на информация, както твърдяха самите те.

Тази мисъл беше повече от смущаваща. Единствената причина, поради която позволи на Уелър да живее, след като успя да избяга от жестоката смърт, която бе планирал за него, беше убедеността на сенатора, че копелето не знае нищо.

Ами ако грешеше?

Едва ли. Ако Уелър беше в играта, отдавна да е отишъл с тази информация при властите.

Никой не знае нищо за сделката, увери сам себе си и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Всички, които знаеха, бяха мъртви... което го върна към сегашното затруднено положение. А именно — получаването на проклетите файлове от Алиша Морган.

— Уморих се да чакам, докато станете приятели с жената, Зи. Сега ще го направим по моя начин — инструктира с решителен глас

той. — Изчакай я да си тръгне и я хвани. Намери тези файлове.

Господи, от ден на ден това се превръщаше във все по-голяма каша, а вече му беше писнало да се оправя с нея.

Вероятно щеше да бъде по-лесно и със сигурност по-целесъобразно, ако просто се отърве от жената, помисли си сенаторът и вдигна стъклото, за да се изолира от изпаренията от бензиностанцията. Вместо да наема Джони и неговите хора — онези три непохватни момчета от Лас Вегас, на които предпочиташе да възлага своите... мокри поръчки, да ограбят госпожица Морган, би могъл да планира една фатална автомобилна катастрофа, също като онази на агента от ФБР, който бе станал прекалено любопитен.

Това определено беше изкушаващо...

Но в ситуация като тази, краят не би бил успешен, ако се действаше прибързано. И убийството на американски гражданин на американска земя можеше да се окаже рисковано особено когато не беше сигурен, че смъртта ѝ щеше да доведе до унищожаването на файловете.

Така че... щеше да запази този план за непредвидени ситуации.

Засега.

— Сър — Золнер звучеше нервно, — имам един въпрос.

— Какъв? — изръмжа той. С всеки изминал ден ставаше все по-нетърпелив с Даган Золнер.

— Вие ли наредихте вчерашния обир?

— Какво? — изломоти възрастният мъж, преструвайки се на невинен. — Не мога да повярвам, че ме обвиняваш в подобно нещо. Аз никога не съм одобрявал насилието и ти го знаеш.

— Тогава как ще наречете идеята си за отвличането на госпожица Морган?

— Наричам го необходимост, Зи. Освен това се надявам, че ще пипаш много внимателно.

Мълчанието в другия край на линията казваше всичко. Золнер, това отворително праволинейно копеле, не беше съгласен с плана му.

Е, толкова по-лошо за него. Беше приключил с очакването агентът да се съгласи с неговия начин на мислене.

— Виж, Зи — изплю той в телефона, кръвта се втурна към лицето му, бузите и ушите му изтръпнаха от ярост, — плащам ти достатъчно голяма сума, за да свършиш тази шибана работа. Мисля, че

с толкова много пари бих могъл да заглуша твоите опасения. Нима съм сгрешил? Трябва ли да потърся друг, който ще покаже малко повече здрав разум и малко повече кураж?

— Не, сър.

Золнер отговори незабавно, но гласът, идващ от мобилния, не звучеше примирен и нервите на Алдъс не издържаха. Той беше един от най-влиятелните хора в цялата проклетата страна и никой нямаше право да му държи такъв тон. Много му се искаше да протегне ръка през телефона и да удуши това нахално малко нищожество.

Може би, когато всичко това свършеше, когато станеше президент, би могъл да унищожи този глупак. Мисълта беше достатъчно приятна, за да понижи кръвното му налягане.

— Добре — изсумтя и оправи копринената си вратовръзка „Бриони“. — Дръж ме в течение.

* * *

*Но аз познавам си квартала
и всеки говори, когато историята си заслужава.^[2]*

Мястото беше същинска лудница.

Нямаше друг начин, по който да се опише сцената, разиграваша се около Али. Беше застанала до парапета на втория етаж на изпълнената с какофония от гледки, звуци и миризми работилница.

Беше научила от красивия мъж, който в момента прекарваше през багажа ѝ някаква странна черна пръчка, докато пееше заедно с бързия ритъм на Рео Спийдуагън, че някога тук е било фабрика за ментолови цигари. На това се дължеше лекият аромат на мента и алкохол, който все още се усещаше във въздуха, въпреки убийствената миризма на масло, грес и кафе, толкова силно, че би могло да изгори всички косъмчета в ноздрите ти.

Последното можеше да потвърди и лично, след като сладка, леко напомняща на матрона, жена на име Пати пъхна чаша от въпросното

кафе в ръката ѝ.

В писмата си Григ бе описал Пати като изключителната рецепционистка/секретарка на „Черните рицари“ АД. Тя определено се проявяваше като супержена — появи се с количка за напитки от нищото, преди Али да бе имала възможността дори да остави чантата си.

За съжаление, уменията на Пати като домакиня явно не се разпростираха до кулинарията, защото само след една глътка от токсичната течност, която в „Черните рицари“ АД смятаха за кафе, Али бе принудена да остави чашата настрана, за да се концентрира върху очите си, които всеки момент щяха да изхвъркнат.

За щастие, преди Пати да стане свидетел на борбата ѝ, някой извика:

— Пати! Нямаме алфа уиски! — И Пати изчезна надолу по коридора, вероятно, за да остави в банята алфа уиски^[3], известна иначе като бърсалка за задник или тоалетна хартия, с каквото име беше известна в цивилизования свят.

Това беше едно от нещата, които Али бе научила от по-големия си брат Григ...

— „Поеми го в движение, бейби!“ — Мъжът, който проверяваше багажа ѝ, представил се като Итън Сайкс, но когото Григ винаги бе наричал Ози, пропя с невероятно чист тенор: — „Ако това е начинът, по който го искаш, бейби, тогава не те искам наоколо!“^[4].

Ози носеше тениска с картинка, на която бе изобразен любимият знак за поздрав на господин Спок^[5] и надпис „100% фен на Стар Трек“, което изглеждаше малко нелепо с раменния му кобур и опасния на вид матовочерен пистолет в него. Мъжът приличаше на странна комбинация от маниак и войн. Човек би потърсил такъв като него, за да нахлуе в малка страна или ако има нужда от превод на съобщение, написано на клингонски^[6].

Без да забележи, че Али го наблюдава, той продължаваше да проверява методично дрехите ѝ, спирайки от време на време само за да посвири на въображаеми китара или барабани.

Цялата сцена беше толкова безумна и сюрреалистична, че Али почти очакваше иззад редицата компютри да изскочи Аштън Къчър и да се провикне: „Вие участвате в скрита камера!“.

А също и това... тези компютри. Мястото изглеждаше така, сякаш е преоборудвано, за да функционира като трета база на NORAD^[7], в случай че първите две — тези в планините Шайен и във Военновъздушната база Петерсън, изчезнат едновременно от картата.

Абсолютно сюрреалистично.

Но когато Итън посегна да отвори малката чанта, в която се намираше финото ѝ бельо, внезапно ѝ стана кристално ясно, че цялата ситуация всъщност е съвсем реална. О, да. Реши, че сега е идеалният момент да се измъкне от това малко упражнение.

— Дявол да го вземе — промърмори тя.

— Какво? — попита Нейт. Той наблюдаваше целия процес, скръстил пред гърди силните си ръце, с разтворени на ширината на раменете крака, и съхраняваше всеки отделен детайл в неразгадаемия си мозък.

— Нищо — отвърна Али и залепи на лицето си усмивка, която се надяваше, че изразява равнодушие. Вече беше достатъчно нервна, след като очевидно бе включила някаква аларма, когато влезе в сградата. В резултат на това Нейт се бе обърнал и се бе намръщил. Което, разбира се, я накара да започне да дрънка неконтролируемо за липсата на правителствени ограничения при сондирането в крайбрежните зони.

Да. Какво?

Сондажи в крайбрежните зони? Наистина ли бе говорила за това?

Почти изстена, припомняйки си нелепия едностранен разговор. Не че това бе нещо нетипично, когато ставаше дума за тях двамата. Едностранен разговор, нищо повече. Това, което беше типично, беше способността ѝ мигновено да активира езиковата диария, която изтриваше всяка емоция от лицето му; очите му ставаха като стъклени, а челюстта му започваше да потръпва.

Разбира се, две секунди по-късно, когато Ози/Итън извади дантелените ѝ бикини от чантичката, очите на Нейт бяха всичко друго, но не и стъклени.

По дяволите!

Ако все още не беше започнала да съжалява за решението си да предприеме това пътуване, то настоящият епизод на крайно унижение щеше да свърши тази работа. Или ако използваше една от любимите фрази на Григ, ситуацията беше да се смееш ли, да плачеш ли.

Тъй като нито един от двата варианта не изглеждаше като особено привлекателна възможност, най-добре беше да обърне гръб на цялата сцена, да се отдалечи на няколко метра и да се опита да потъне вдън земя.

— Ти си възрастен човек. Тези двамата също са възрастни хора и това със сигурност не е първият път, в който докосват дамско бельо. Просто действай така, все едно това не е нищо особено — нареди сама на себе си Али и започна да се придвижва към парапета.

— Какво каза? — попита Нейт.

Тя се извърна да го погледне само за да открие, че той я гледаше така, сякаш ѝ расте втора глава.

Наистина трябваше да започне да контролира навика си да си говори сама.

— Нищо — увери го отново, но от непреклонния поглед, който ѝ отправи, разбра, че втори път няма да ѝ се размине. — Добре де. В момента проверявате чантата, в която си нося бельото. Когато непознат рови из бикините ми, ставам малко нервна, по дяволите. Затова просто ще отида ето там — посочи с палец през рамо към далечния ъгъл, където парапетът на втория етаж се свързваше със стената.

Изречението му стана още по-сурово, ако това изобщо бе възможно, когато попита Итън/Ози:

— Наистина ли е необходимо това?

Мъжът размаха над чантичката с бельото ѝ странната черна пръчка и тя избръмча като гигантска ядосана пчела.

Нейт въздъхна примирено и се обърна към нея:

— Съжалявам. Трябва да се направи.

— Да — отвърна Али, опитвайки се да се усмихне, но очевидно не бе успяла, защото изразът на лицето му стана тревожен. — Всичко е наред, наистина. Просто ще отида там и ще погледна какво става долу.

Преди да е успял да каже нещо друго — защото какво повече можеше да каже всъщност за ровичкането из бельото ѝ, тя се извини и се отдалечи от двамата мъже.

* * *

— Исусе, тя си има доста добра колекция — промърмори хлапето, докато разпаряше с нож финия шев, за да извади тънкото като нишка устройство за проследяване, скрито в подгъва на още един чифт от бикините на Али.

Поправка. Още един чифт от прашките на Али.

— Хмм — изръмжа Нейт, като не знаеше дали да се смее, или да плаче. Оказа се, че жената е горда собственичка на цяла колекция от „Виктория Сикрет“.

Освен това долавяше лекия аромат на орлови нокти, излъчван от купчината дрехи. Разбира се, това вероятно бе само омекотител или лосион, или нещо такова, но своенравният му penis започна да се втвърдява като реакция на мириса, съчетан с усещането от сатена и коприната, които стискаше в юмрука си. Това върна спомените му от онзи ден на плажа. Дълбок, интуитивен спомен за ефирни бикини, докоснати от търсещите му пръсти и още по-нежното усещане за топла, влажна плът под...

Не, по дяволите! Няма да мисли за това сега. Не можеше да мисли за това сега. Не и когато тя стоеше толкова близо. Не беше сигурен дали не е мутирал в пещерен човек и...

Не!

Някак си, със свръхчовешки усилия, Нейт успя да разтвори непослушните си пръсти и хвърли всичко обратно на масата.

— Знаеше ли, че Григ има толкова секси сестра? — попита го Ози.

О, да.

През последните десетина години Али играеше главна роля в мокрите му сънища, а какво да каже след онзи ден на плажа? От личен опит знаеше как се чувства човек, когато гъвкавите ѝ ръце се стягат около врата му, меките ѝ гърди се притискат здраво и плътно към неговите и пъргавият ѝ език достига чак до сливиците му.

Аха, със сигурност би могъл да потвърди колко секси е тази жена.

Беше *страхотна*.

— Искам да кажа, че тя наистина е секси — настоя Ози. — Сериозно, тя кара кръвта ми да кипи, ако разбираш какво имам предвид. Естествено, от оскъдното женско бельо получавам ерекция. Откакто на дванадесет открих каталога на „Фредерикс“^[8],

принадлежащ на по-голямата сестра на най-добрия ми приятел, съм прикрасен. Да не говорим, че винаги съм бил фен на червената дантела. — Хлапето вдигна един червен дантелен сутиен и размърда вежди.

Боже! Това беше повече, отколкото Нейт би искал някога да знае за момчето.

Плюс това, гледката на долното бельо на Али в ръцете на друг мъж, особено като знаеше, че то възбужда малкия задник, го караше да дъвче пирони.

И тъй като наоколо нямаше пирони за дъвчене, той каза нещо, което през целия си жалък живот не мислеше, че ще изрече:

— Пич, престани да дрънкаш, по дяволите, и продължавай да пееш.

* * *

За какво толкова си говорят?

Али погледна към двамата мъже, които ровеха из бельото ѝ и...

Грешка!

Ози/Итън държеше червения ѝ сутиен и мърдаше вежди.

Страхотно. Просто... страхотно. От минута на минута този ден вървеше от лошо към по-лошо.

За да се разсее, младата жена се наведе над масивния парапет и погледна надолу.

Разстоянието до най-долния етаж беше главозамайващо. По тухлените стени бяха изрисувани високи четири и половина метра карикатури с толкова ярки и наситени цветове, че бе необходим ум, много по-творчески от нейния, за да може да ги назове всичките. Тези стенописи придаваха на огромното пространство облика на някаква странна кръстоска между лунапарк и работилница. Всяка от анимираните, ненормално увеличени фигури, явно съответстваше на един от служителите на „Черните рицари“ АД. Изглеждаха като излезли от някой комикс — изпъкнали мускули и напрегнати сухожилия.

Бетонният под беше като очарователен пейзаж от петна, стари и нови разливи на масло и въздействаше като огромен тест на Роршах^[9].

Покрай ярко боядисаните стени бяха наредени огромни шкафове с инструменти, целият етаж бе осеян с голямо количество специализирани машини с различни форми и размери. Али не би могла да назове нито една от тях, дори ако животът ѝ зависеше от това.

Това, което можеше да разпознае, бе редицата от блестящи, ръчно изработени мотори, паркирани до една от стените. Машините бяха боядисани във всички възможни цветове — от тъмни до най-ярки — а дизайнът им беше див и своеобразен. Те образуваха един впечатляващ низ от блестящ хром и искряща боя, който свидетелстваше, че тук все пак се правят *някакви* машини.

И може би щеше да си остане със заблудата, че „Черните рицари“ АД е точно това, за което се представя, ако в момента не се намираше в работилницата и... да, това беше хеликоптер.

Хеликоптер, чийто ротор бе възседнат от една дребна руса жена, докато някакъв мъж стоеше долу и крещеше инструкции, опитвайки се да надвика гърмящите Рео Спийдуагън.

— Ако разхлабиш болта, цялото проклето нещо ще падне!

Али предположи, че жената трябва да е брилянтният механик на Черните рицари, чието име за нищо на света не можеше да си спомни.

Ренегат ли беше? Или нещо подобно.

— Точно в това е целият смисъл! — извика с раздражение Ренегат, известна още като Хело-момичето, или каквото там беше името ѝ.

Разбира се, онова, което сложи черешката на тортата в съмненията на Али, беше неоспоримият факт, че черното чудовище там долу изобщо не приличаше на хеликоптер от гражданската авиация. Ха, не и с тези страшни картечници, монтирани от двете му страни. Въпреки това, трябваше да признае, че в момента хеликоптерът не изглеждаше много плашещ, тъй като големи части от него бяха разглобени, извадени и лежаха пръснати върху различни покривки на пода.

Беше очевидно, че птицата няма да лети в небесата в скоро време.

Все пак, ако оръжието на Ози/Итън и помещението зад нея — което би накарало всеки посетител на годишната световна хакерска конференция да изпадне в компютърния еквивалент на оргазмено блаженство — не можеха да я убедят, че нейното предположение за

„Черните рицари“ АД е правилно, то гледката на този смъртоносен военен хеликоптер със сигурност премахваше последните ѝ съмнения.

В крайна сметка изпитваше известно удовлетворение да знае, че през цялото време е била права. Григ е бил много повече, отколкото изцапана в грес маймуна в работилница за мотори. За съжаление, наред с тази истина се върна и дълбоката тъга, която я бе обхванала, когато спря пред портите на „Черните рицари“ АД; разочароването и угризенията, защото Григ бе мислил, че не може да ѝ има доверие, за да ѝ каже истината.

Защо, Григ?

Трябваше да му постави този въпрос, докато още беше жив. Да го накара да сподели тази част от живота си с нея. Да настоява, за да го опознае по-добре, вместо постоянно да прехапва език и да чака деня, в който той ще реши да ѝ се довери.

Но беше твърде късно.

Причинената от разкаяние тежест, заседнала в гърлото ѝ, откакто Нейт влезе в дома на родителите ѝ и съобщи, че те никога отново няма да видят красивото лице на Григ, стана още по-голяма и заплашваше да я задуши. Премигна бързо и се опита да я преглътне.

Което никога не функционираше.

По дяволите!

Не плачи! Не плачи!

Никога не бе проявявала стоицизъм, по-скоро обратното. Веднъж, в самолета за Лондон, докато гледаше филма „Марли и аз“, рева толкова силно, че мъжът до нея ходи два пъти до тоалетната, за да донесе шепа салфетки в опита си да я успокои. Но това неконтролируемо избухване в плач без всякаква причина в последно време се бе превърнало в талант, който се надяваше скоро да изчезне, но не беше сигурна, че ще се случи. Не и когато загубата на Григ беше толкова прясна... толкова непоносима...

— *Чух го от един приятел уооо... той го чул от приятел уооо... той го чул от друг, че се мотаеш наоколооо* — завърши Ози/Итън с драматичен глас.

Внезапната тишина, последвала края на песента бе прекъсната, когато първите ноти на „Момичето на Джеси“ на Рик Спрингфийлд прогърмяха от високоговорителите. Очевидно Ози/Итън бе голям фен

на музиката от 80-те, макар че не изглеждаше достатъчно възрастен, за да е живял през по-голямата част на това десетилетие.

— Мьяяууу!

Али подскочи уплашено, когато нещо топло и космато се отърка в прасците ѝ. Това не помогна за успокояването на опънатите ѝ нерви, нито смекчи усещането, че внезапно е паднала в заешка дупка, но поне успя да попречи на глупавите сълзи да потекат от очите ѝ.

— О, здравей — прошепна тя на най-голямата и най-грозна котка на планетата.

Наведе се да погали петнистата сива козина. Котаракът беше с размерите на малък кон, с толкова много белези по муцуната и нарязи по ушите, че приличаше на очукан воин. Когато големите му жълти очи примигнаха към нея с отегчено котешко съчувствие, сякаш искаше да ѝ каже: *Разбирам те, аз също съм виждал грозната страна на живота*, сълзите, напирасци в очите ѝ, отново заплашиха да потекат.

О, по дяволите!

За да се успокои, младата жена взе гигантския котарак в ръцете си и се изправи.

Или поне се опита...

Не беше съвсем лесно, защото животното изглежда тежеше почти колкото един санбернар. Все пак успя да се изправи, но се наложи да се подпре на парапета и да разтвори крака, за да може да балансира с косматия си товар.

Чу силен тътен и си помисли, че някой е запалил двигателя на един от моторите долу, но после се разсмя, когато осъзна, че дълбокият звук бе доволното мъркане на ужасно непривлекателната сива топка в ръцете ѝ.

— Ама и ти я свърши една! Сега Фъстъка ще очаква от всеки да го носи на ръце, а аз например нямам сили за това — надвика бумтящата музика Франк Найт — едър мъж, който, противно на думите си, изглеждаше достатъчно силен, за да вдигне Фолксваген от лежанка, когато се появи от една от страничните врати и дойде да се облегне на парапета до нея.

— Фъстъка? — Младата жена наведе брадичка и погледна към сивото, космато лице, което само една майка може да обича. Златистите очи на котарака бяха притворени в доволство и Али беше удостоена със съмнителната чест остриите нокти на котарака да се

забият в тънката материя на тениската ѝ. — Прилича повече на Голиат или Брут. Но Фъстък... Сериозно?

— Да. — Франк се засмя и прокара ръка през рошавите си кестеняви къдрици, наблюдавайки напредъка долу на първия етаж на работилницата. Усмивката му се стопи бързо, щом погледът му попадна върху жената, която се опитваше да имитира ездач на родео. Само че жребецът беше от стомана, а не от плът и кръв.

На Али ѝ се стори, че го чу да промърморва *дяволите я взели* преди да се насили да отмести поглед.

— Когато се преместихме в тази сграда, тя беше дом на плъхове и на този приятел тук. — Мъжът протегна огромната си ръка и почеса котарака под брадичката, предизвиквайки възобновяване на мъркането, от което гърдите на Али завибрираха като косачка. — Той си бе направил легло върху купчина стари чували за фъстъци — оттам дойде и името му. Успяхме да се отървем от всички плъхове и изпратихме Фъстъка да живее у една мила дама, която прибира бездомни животни, но след два дни той се върна отново при нас. Аз съм Франк Найт, между другото. Бих стиснал ръката ти, но изглежда и двете са ти пълни. — Той ѝ намигна и в ъгълчетата на очите му се появи очарователна мрежа от бръчици.

— Знам кой сте. Григ имаше много високо мнение за вас и често ви споменаваше. Уважаваше ви много.

Едрият мъж се намръщи.

— Уважението бе взаимно. Григ беше... ами... — Франк прокара отново огромната длан през косата си и направи гримаса, когато сви рамене, сякаш движението му причиняваше болка. — ... Просто не мога да намеря думи. Той беше най-добрият. Ужасно съжалявам за загубата ви. Всички ние бяхме опустошени.

О, мамка му! Сълзите заплашваха да потекат отново.

Точно когато си мислеше, че трябва да се обърне, за да не се разциври пред човека — днес се беше превърнала в кралица на ревлите — в работилницата избухна същински ад.

---

[1] 7-Илевън или 7-Eleven — международна верига магазини от типа „бакалница“, които работят основно на принципа на франчайза. — Б.пр. ↑

[2] Текст от песен на Рео Спийдуагън — американска рок група, създадена през 1967 г. През 1985 г. Рео Спийдуагън окупира американския сингъл чат с „Can't Fight This Feeling“. — Б.пр. ↑

[3] *Алфа Уиски* — игра на думи. А(алфа) W(уиски) идва от кодовите думи, използвани от ИСАО, основаващи се на 26-те букви на английската азбука, които в случая са използвани като съкращение на a(ss) w(ipe) — бърсалка за задник или тоалетна хартия, както е пояснено в текста. — Б.пр. ↑

[4] Думи от песента „Take It On The Run“ на Рео Спийдуагън. — Б.пр. ↑

[5] Знакът за поздрав на господин Спок представлява вдигната разтворена длан с разделени среден и безименен пръст, означаващ „Живей дълго и просперирай“. Знакът е измислен и популяризиран от Ленърд Нимой, който изпълнява ролята на господин Спок в оригиналния сериал „Стар Трек“ през шестдесетте години на 20-ти век. — Б.пр. ↑

[6] Езикът на клингоните — извънземна раса от сериала „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

[7] NORAD (North American Aerospace Defence Command) — НОРАД или Северноамериканското военновъздушно-космическо командване е съвместна организация на САЩ и Канада, която осигурява предупреждение, отбрана и гарантиране на суверенитета на въздушното им пространство. — Б.пр. ↑

[8] *Frederick's of Hollywood* — марка луксозно дамско бельо. — Б.пр. ↑

[9] Тестът на Роршах е метод за психологическо оценяване, почиващ на разработките на психиатрите Бине и Хенри, които предложили използването на стандартизирани мастилни петна за изследване на въображението, обединени с тестовата техника на Юнг. Така Роршах създава тест, целящ измерването на цялостната личност и особено на безсъзнателните емоции. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

— Готово! — извика тържествуващо Беки Райхарт, когато последният болт на носещото витло най-накрая се разви и падна на земята с гръмко „Бум!“. Звукът се разнесе и отекна в работилницата, подобно на експлозия.

Последвалата оглушителна тишина ѝ подсказа, че пронизителният шум е прекъснал песента на Рик Спрингфийлд, което я устройваше напълно. Ози имаше ужасен вкус за музика. Беше се опитала да го просвети за очевидния факт, че много от страхотните парчета са написани през последните двадесет години, но той изглежда бе имунизиран срещу опитите ѝ да подобри музикалната му култура. Това, че от време на време я оставяше да припява заедно с Убийците^[1], беше почти единствената победа, която успя да си извоюва. Което обикновено означаваше, че слушалките на айпода са затъкнати здраво в ушите ѝ, взривявайки мозъка ѝ с любимата музика, за да заглуши недотам изискания вкус на Ози.

За съжаление, снощи бе забравила да зареди *гадината*, така че цяла сутрин бе измъчвана с рок балади от 80-те. Разбира се, това, че беше без айпода си, ѝ позволи да чуе ужасния писък, последвал трясъка от падналото роторно витло.

Беки погледна нагоре и видя до перилата жена, носеща странна сива шапка от котка. Единствено размахването на ръцете ѝ и съскането на Фъстъка подсказваха, че тази модна приумица е плод на случайност.

Още малко... Още малко...

— Ребека! По дяволите!

Ах, ето!

Франк Найт — Шефа, притежаваше редкия талант да крещи ядосано името ѝ, последвано от познатата ругатня. Това я караше да потръпне и да се усмихне едновременно. Смееше се, защото Рицарите обичаха да се шегуват с нея и да казват, че Франк е останал с погрешното впечатление, че фамилията ѝ е *По дяволите*. А трепваше, защото освен баща ѝ, единственият човек, който я наричаше Ребека,

беше Франк — това я караше да се чувства така, сякаш е отново на шест. От доста време се чудеше дали той не го прави нарочно само за да подчертае разликата в годините им.

Сякаш с тази единствена дума крещеше: *Да, забелязвам начина, по който ме гледаш, но съм достатъчно възрастен, за да ти бъда баща.*

Което всъщност не беше вярно, освен ако не бе започнал сексуалните си приключения на тринадесет — въпреки че, ако се замисли по-сериозно, това изглеждаше напълно възможно. Беше виждала негови снимки. Дори на тринадесет е било очевидно, че Франк ще се превърне в красив мъж.

Разбира се, той никога не би се съгласил, че е красив. Напротив, беше го чувала да казва доста пъти: *„Не мога да реша, кой има повече белези, аз или Фъстъка“.*

Беки предполагаше, че това може да е вярно. Белегът от нож, разделящ лявата вежда на Франк, му придаваше вид на вечен скептик, докато малката бяла линия, извиваща се нагоре от ъгъла на устата му, караше пълните му устни да изглеждат още по-чувствени. Всичко това създаваше доста противоречива комбинация.

Добре, може би красив не беше точната дума, с която да го опише. Лицето му издаваше твърде силен характер, за да бъде обрисован по този повърхностен начин. За нещастие, можеше да му се възхищава само от разстояние, защото той никога не й позволи да се приближи. Което не бе изненадващо, като се има предвид, че го дразнеше постоянно.

— Да, Франк? — отвърна невинно на рева, излязъл сякаш направо от дробовете му.

Франк.

Всички останали го наричаха Шефа, но не и тя. О, не. Не и когато произнасянето на малкото му име караше клепачите му да потрепват.

— Да не се опитваш да се убиеш? — изрева той. — Или искаш да получи сърдечен удар?

Сърдечен удар... как ли пък не.

Този мъж имаше пулс, заковаващ шестдесет удара в минута, и ниво на холестерола, което би накарало и триатлонист да заплаче от завист. По-вероятно бе да го удари мълния от ясно небе, отколкото да

умре от сърдечен удар. И тъй като сметна последния въпрос за риторичен, не си направи труда да му отговори. Но когато ѝ изкрещя:

— Свали си задника оттам! ВЕДНАГА! — Беки завъртя очи и изпълни точно това, което ѝ беше наредено.

— Видях те — изръмжа мъжът, щом краката ѝ стъпиха благополучно на земята.

— Няма начин да си забелязал, защото бях високо горе — отвърна с ръце на кръста, дъвчейки черешова близалка „Дум-Дум“, която бе пхнала в устата си, преди да се заема с болта. Беше започнала да яде тези глупави неща преди три години, за да престане да пуши. За нещастие, бе заменила едно пристрастяване с друго.

— Така е. Нямаше как. Но ти току-що доказа, че съм бил прав. — Скритият подтекст — *Хванах ли те!* — буквално полетя от втория етаж на работилницата и се стовари върху главата ѝ.

Младата жена прокле и го нарече под нос с цветисто име.

— И това чух — изрева той. Беки затвори уста, в случай че този път Франк казваше истината.

* * *

Когато трясъкът разтърси склада, Нейт инстинктивно се хвърли към Али, посягайки в същото време към полуавтоматичния пистолет четиридесет и пети калибър, който винаги държеше в колана на панталоните си. За щастие, преди да я блъсне на земята и да я покрие с тялото си, осъзна какво беше станало. А именно — Ребека Райхарт — Бунтарката, бе направила онова, което вършеше най-добре — вдигане на ужасен шум.

Едва успя да спре летящия си скок навреме. Което бе добре, защото в момента Фъстъка се беше вкопчил в главата на Али като някаква странна котешка версия на траперската шапка на Даниел Буун.

— О, боже мой, свалете го от мен! — прошепна тя.

Тънка струйка кръв се стичаше по лявото ѝ слепоочие, в което котаракът бе забил острите си нокти, опитвайки да се закрепил в несигурната си поза.

Видът на червените капки, спускащи се надолу по бледата, безупречна скула, изпълни Нейт с желание да убива. Точно в този

момент би започнал с Фъстъка, би продължил с Беки, докато стигне до Шефа, който крещеше по нея, с което не помагаше за успокояването на глупавата котка. Иди го разбери. Шефа винаги крещеше по нея.

Човече, списъкът с приятелите, които бе готов да убие, нарастваше с удивителна скорост, откакто Али довлече сладкото си дупе в работилницата. Точно преди тази дандания беше готов да скъси Ози с една глава заради нездравия му интерес към белъото й.

— Не мърдай — прошепна той и посегна към котката. Животното бе дотолкова глупаво, че присви уши и изсъска предупредително.

— Хмм... добре — отвърна Али, като се хвана по-здраво за парапета. — Да стоя кротко звучи чудесно, след като всяко движение би могло да накара гигантския Фъстък да се намести още по-добре, при което ще ми счупи врата, или ще ме скалпира. И макар че напоследък сериозно се замислям да се подстрижа, смятам задължително да си запазя корените на косата.

— Замълчи! — инструктира я той и отново се опита да стигне котарака.

Беше невъзможно да се концентрира, когато се намираще толкова близо до нея, особено докато бърбори по този прелестен начин, по който само тя умееше. Младият мъж погледна към обезпокоеното й лице и моментално осъзна, че е направил грешка.

Беше заплепенен на мига... От два метра беше красива. Но от още по-близо... Абсолютно зашеметяваща!

Разбира се, фактът, че досега бе разглеждал долните й дрехи, още повече влошаваше нещата.

Долни дрехи?

Кой, по дяволите, използва все още тези глупави думи? Фантастично белъо като нейното заслужаваше да бъде споменавано постоянно.

По дяволите! Няма да мисли за белъото й! И разбира се, започна да се чуди какъв ли е цветът на това, което е сложила под тези тесни, избелели дънки и тънка тениска. Розов? Тениската й беше розова. Жените често съчетаваха цвета на белъото с дрехите, които са облекли. Поне на това го бе научил опитът. Така че... може би розово.

Мамка му! Няма да мисли за белъото й!

— Да запазя мълчание може би не е чак толкова умна идея. — Тя облиза нервно устни, а Нейт не успя да се сдържи и проследи движението на езика ѝ. — В-виждаш ли, когато съм изнервена, имам навика да говоря. Това ми помага да не се замислям над факта, че съм... е, н-нервна или усещам болка. А точно сега изпитвам и двете. Така че по-добре просто да продължа да бърборя. Става ли?

Той видя че ужасеният ѝ поглед се насочва към масата, върху която сякаш бе избухнала бомба от бикини. А Ози си стоеше там с широко отворени очи, стиснал в едната си ръка сутиен, а в другата — джобно ножче.

— Да разбирам ли, че сте намерили нещо в дрехите ми. Или пък... или Итън, въъ, Ози изпитва отвращение към лилавия сатен?

— Да — отвърна Нейт и внимателно посегна към Фъстъка, решен да не мисли за розова коприна или лилав сатен. — Подслушват те. Има бръмбари във всяка едно парче от бельото ти.

— В бельото ми? Божичко! Това е толкова извратено...

— Не, не е извратено — прекъсна я Нейт, като успя да промуши ръка под огромния корем на котарака. — Умно е. Винаги носиш бельо, следователно могат да те подслушват постоянно. Който е сложил тези неща там, е знаел какво прави; да не споменаваме за скъпите, високотехнологични играчки.

Младата жена го погледна странно.

— Какво? — попита той.

— Къде е дневникът ми? Искам да запиша това за бъдещите поколения.

Моля?

Объркан, Нейт повдигна вежди и тя се ухили самодоволно. Кехлибарените ѝ очи заблестяха палаво.

— Ти току-що каза — колко? — цели четири изречения. Да не споменаваме и няколкото прилагателни, които подхвърли. Това сигурно е рекорд. И той съответно трябва да бъде увековечен, не мислиш ли? — попита Али и запърха с мигли.

Господи, тази жена му идваше в повече.

Тя завъртя очи при вида на мрачното му изражение. Ръцете му се стегнаха около проклетата котка.

— Оох! — изкрещя тя, щом Нейт вдигна бързо Фъстъка от главата ѝ и после безцеремонно пусна косматата топка на земята.

Леле, някой наистина трябва да поговори с Беки за онова, с което храни този звяр. Би могъл да се закълне, че подът се разтресе от удара.

— Ето. — Бръкна в джоба си и ѝ подаде кърпата, която винаги носеше там. — Имаш кръв — и посочи собствената си буза.

— Благодаря — отвърна тя и притисна кърпата към слепоочието си.

— Ние... Тъъ... Искаме да свалиш и да ни дадеш бельото, което носиш в момента — промърмори Нейт, като се опитваше да не поглежда към многоцветната планина от сутиени и бикини, струпани върху конферентната маса. Това само го караше да си представя как би изглеждала във всеки един комплект и със сигурност не помагаше с нищо на полуерекцията, която имаше. Полуерекцията, която заплашваше да се превърне в истинска бейзболна бухалка при най-слабото насърчаване.

Има ли конкретна дума, описваща реакцията, която тази жена предизвикваше у него? Болезнено втвърдяване може би я описваше донякъде, но неблагоприятна възбуда бе точното определение.

Само при мисълта как тя му подава чифт бикини, запазили топлината на тялото ѝ, и спомените, които те събуждаха, караше нажежена до бяло похот да плъзне по гръбнака му.

Тези спомени бяха последвани моментално от ужасяваща картина... треперещата му ръка, стиснала дръжката на кървавия боен нож, и осакатеното, безжизнено тяло на Григ, изстиващо в ръцете му.

Заля го чувство за вина.

Ах, да! Това до голяма степен обобщаваше всичко, що се отнася до връзката му или липсата на такава с Али Морган. Желание и вина. Двете емоции бяха преплетени до такава степен, че Нейт се чудеше дали въобще може да изпитва едната без другата.

Що за шибана ситуация?

И ето я тук, застанала само на крачка от него, вероятно облечена с розово копринено бельо, и го гледа полууплашено, полуразвеселено с бадемовите си, блестящи като злато очи.

По дяволите. Очи, блестящи като злато? Тази жена го превръщаше в проклет поет. При това — не особено добър.

— Ясно. Ще... тъъ... ще отида да се погрижа за проблема с бельото. — Али се стегна, изпъна слабите си рамене, опитвайки да се отърси по някакъв начин от умората. Не беше спала повече от двадесет

и четири часа. Той знаеше, че щом адреналинът спадне — което, съдейки по стъкления поглед в очите ѝ, щеше да се случи съвсем скоро — ще се строполи и ще трябва да чакат дълго за отговор, докато се наспи и се съвземе.

Нейт не искаше това.

Колкото по-скоро разбере какво по дяволите става, толкова по-бързо ще реши проблема и Али ще си замине обратно у дома. На безопасно разстояние, чак на другия край на страната. Кое то понякога му се струваше, че е прекалено близо. Особено когато си спомнеше за онзи ден на плажа — те...

— Къде е тоалетната? — попита гостенката.

— Надолу по коридора — посочи с пръст през рамо, — втората врата вдясно. — Когато тя се отправи в тази посока, той добави: — Ей, Али? — Младата жена се обърна към него. — Ти нали си учителка в детска градина? — изтърси Нейт, без да се замисли.

— Да. — Наклони глава и се намръщи. — Защо?

Той просто я гледаше. *Да, защо? И какво от това? Боже, аз съм пълен идиот!*

— Защо тогава са ти нужни всички тези неща?

Въпреки че само преди минути се убеждаваше, че няма да мисли за белъто ѝ, всичката тази секси коприна и прозрачна дантела го бяха обсебили напълно.

Има ли мъж в живота ѝ? Някой наистина щастлив кучи син, заради когото да облича тези възбуждащи парчета плат? Някой недостоен негодник, който има привилегията да докосва топлатата ѝ гладка кожа? Да целува всички онези сладки, чувствителни местенца? Да изтръгва онзи тих еротичен стон от гърлото ѝ?

При тази мисъл му се прииска да застреля някого. И непознатият никаквец, заради когото си беше купила всичкия този боклук, беше отлична мишена като за начало. А после можеше да продължи с приятелите си.

По дяволите, когато се намираше в близост до нея, ставаше наистина кръвожаден.

— Какви неща?

Той наведе глава, докато ѝ се мръщеше изпод вежди. Тя знаеше отлично за какво става въпрос. Устните ѝ се извиха и той си спомни колко меки бяха те и колко сладък бе вкусът им...

Не!

Смаза мисълта толкова ефективно, колкото Григ бе смачквал всички онези петнисти оранжеви хлебарки, които навремето съжителстваха щастливо с тях в Колумбия.

— Да не би да казваш случайно, че една детска учителка не се нуждае от секси бельо? — попита тя и погледна предпазливо към Ози, който се справяше доста добре с ролята на глухоням.

Нейт скръсти ръце. Наблюдаваше. Чакаше. Трябваше просто да й даде време. Съвсем скоро, без никакво друго насърчаване освен мълчанието му, всички мисли в хубавата й глава щяха да се излеят от сочните й устни с цвят на праскова. Устни, които бе...

Мамка му! Ето че умът му отново се насочваше натам. Това беше проблем при нормални обстоятелства, а когато беше на една ръка разстояние от нея? Човече, това се превръщаше в проклета мания.

Нейт едва не се усмихна, когато тя започна с предизвикателен тон:

— Виж, прекарвам целия си ден с петгодишни. Пея глупави песни, оцветявам с пастели и правя животни от глина. Лепя и гланцирам. Играя малкото пате и страшния пират. Бърша носове и дупета. Нося тениски с избродирани АБВ и поли, които издържат на три дюзини мръсни ръчички. Така че... — Тя направи физиономия, с която сякаш му казваше „Да не си посмял!“. — Това ми помага да не забравя, че под дрехите ми има сърце и тяло на жена.

— Хмм — беше всичко, което успя да каже, защото предизвикателният блясък в очите й го караше да обезумява от страст.

— Хмм? — повтори тя невярващо. Повдигна брадичка и стисна устни. — Добре. Виж какво, умнико. Като се има предвид количеството електроника, която носех несъзнателно, когато влязох тук, е повече от очевидно, че ще ни се наложи да изтърпим компанията си по някакъв начин. Поне за няколко дни. И ако искаме да се разбираме, ще се наложи да научиш как да използваш правилните думи. За бога, децата в детската градина имат по-богат речник от твоя.

— Импровизиран.

— Какво? — премига тя подозрително.

— Съпоставяне.

— Какво?

— Правдоподобност.

— Какви ги говориш, за бога?! — настоя Али.

Той сви рамене. Обичаше да наблюдава играта на емоциите по изразителното ѝ лице.

— Доказвам, че знам повече думи от едно дете в детската градина.

Младата жена премигна.

Нима Нейт току-що се бе пошегувал?

Не-е. Не може да бъде. Това би означавало, че има чувство за хумор, от каквото тя бе абсолютно сигурна, че е лишен.

— Тогава защо никога не си използвал такива думи? — попита тя с ръце на кръста. Докато гледаше в него, се опита да не обръща внимание на широките рамене, очертани под тениската. — Кълна се, че понякога, когато говоря с теб, имам чувството, че разговарям с дърво. Много голямо, изключително солидно и мъжествено дърво.

Той направи физиономия, равностойна на свиване на рамене.

— Колкото по-малко думи използвам аз, толкова повече говориш ти.

— Ето, виждаш ли! — Тя завъртя очи. Този човек очевидно не разбираше нищо. — Това е проблемът. Ти се затваряш в себе си, което — Пуф! — щракна с пръсти, — ме кара да говоря още повече. Просто не мога да спра, думите излизат сами.

Нейт се засмя и сърцето на Али замря.

Боже, красив е! Усмивката преобрази лицето му, както изгрева променя нощта. Добре че не се усмихва много често, защото усмивката му беше смъртоносно оръжие. Далеч по-опасно за нежното сърце на едно момиче от снайпера, който бе използвал като морски пехотинец.

— Харесва ми начинът, по който се изразяваш — обясни простиичко той, присвивайки леко рамене.

Боже, това ѝ напомни на Били Боб Торнтън в „Бръсначът“^[2]. Потисна кикота си.

— Ммм. Хмм. Смятам... — Тогава значението на думите му достигна до нея и тя го зяпна. — Наистина ли?

— Да — кимна той и кичур лъскава черна коса падна над челото му.

Поради някаква необяснима причина ѝ се прииска да го докосне с пръсти. Да провери дали косата му е толкова копринено мека,

колкото си спомняше, което беше доста странно, тъй като тя не го харесваше. Предпочиташе да стои колкото е възможно по-далеч от него.

Е... С изключение на онзи ден на плажа...

Мъката. Тогава всичко беше заради мъката... Или не? Да, най-вероятно. Всичко останало бе прекалено странно, за да мисли за него.

Али поклати глава.

— Но... но всеки път, когато започна да говоря, ти ме гледаш, сякаш съм някаква странна буболечка, лазеща по обувката ти.

Итън/Ози се закашля, за да прикрие смеха си и тогава Али си спомни, че имат публика. Погледна към масата и видя как другият мъж се опитва да имитира работа, размахвайки черната пръчка над празния ѝ куфар.

Е, както и да е. Този разговор бе твърде вълнуващ, за да се тревожи за нещо толкова незначително, като присъствието на още някой, който да ги слуша.

Когато се обърна отново към Нейт, лицето му бе непроницаемо.

— Ето, виждаш ли? — Посочи лицето му. — Отново го правиш.

Младият мъж въздъхна тежко и започна да разглежда съсредоточено ботушите си.

— Не е нарочно. Изобщо не мисля, че си буболечка. Мисля, че си... — Поклати глава и хвърли поглед към Итън/Ози, който вече не се преструваше, че не ги слуша. Човекът ги зяпаше като омагьосан. Нейт се намръщи и сви рамене, сякаш търсеше най-подходящите думи. — Когато говориш, звучиш толкова щастлива, толкова слънчева.

Али бе потресена, пулсът ѝ препускаше с такава скорост, че можеше да измине миля за минута, докато мозъкът ѝ се разбърка като яйца за закуска. Нещата определено ставаха все по-странни. Като че ли целият ден, не, последните три месеца не бяха прекалено нереални, а сега Нейтън Уелър — Призрака, се държеше мило с нея.

— Мисля, че... това е най-хубавото нещо, което някой някога ми е казал — призна тихичко.

Младият мъж отново сви рамене и Али забеляза, че бузите му леко почервеняха.

Нейт се изчервява?! Изрича цели изречения? Усмивва се истински? Да не би да беше пропуснала предупредителните знаци

някъде по пътя или е била всмукана в друго измерение? Паралелно измерение, в което този мъж се държи като човешко същество?

— Веднъж Григ ми каза, че рядко си отваряш устата, но когато го направиш, обикновено казваш нещо умно — сподели тя, като го наблюдаваше внимателно, за да види каква точно чудатост ще покаже сега. — Тогава не му повярвах. Но сега може би, да.

Лицето му мигновено се напрегна. Стъписана от внезапната промяна, младата жена повдигна вежди.

— Не обичаш да говориш за него?

— Не мога.

Али се намуси и въздъхна от негодувание. Беше просъскал думите през стиснати зъби.

— Значи пак се върнахме на едносричните отговори? — Нейт само изсумтя и тя осъзна, че бяха направили крачка напред, но сега отново се връщаха към нечленоразделните звуци. — Чудесно. Просто перфектно — процеди тя също през зъби. Беше решила, че са постигнали някакъв напредък...

Да, ама че майтап.

Обърна се и закрачи към тоалетната, за да свали белъто си. Не искаше дори да мисли за унижението, което ѝ предстоеше, когато им подаде мръсните си бикини.

По дяволите!

---

[1] *The Killers* — американска рок група създадена в Лас Вегас, Невада през 2001 г. — Б.пр. ↑

[2] „*Бръсначът*“ (*Sling Blade*) — филм, с който Били Боб Торнтън печели Оскар през 1996 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Защо не започнем като ни кажеш какво те доведе тук, Али — проговори Франк, докато тримата рицари се настаняваха около конферентната маса. В момента групата бе съвсем малка, тъй като Стейди бе в Калифорния на някаква помпозна медицинска конференция, а Рок и Дивия Бил държаха под око известен политик по време на неблагоприятното му пътуване до Сандбокс. Дори не искаше да мисли за Кристиан, Мак и онзи проклет агент на Мосад.

Човече, мразеше, когато толкова много от хората му са едновременно на мисия, особено ако не е с тях. Това винаги го караше да се чувства изключително нервен, защото беше свикнал да бъде в центъра на събитията, потънал до шия в разузнаване или разпра с лошите момчета, а не да седи на топло до заседателната маса. Но това бе цената, която плащаше, за да ръководи собствен екип. А това бе нищо, като се има предвид, че сами избираха задачите, с които да се заемат. И по-важното — имаха зелена светлина да събират информация и да предприемат действия, каквито сметнат за необходимо, без да им се бъркат никакви невежи бюрократи, преследващи кариера във Вашингтон.

Разбира се, това означаваше и че трябва да се разправя с посетители, избрали най-неподходящия момент да влязат в работилницата.

И като стана дума за неудобни посетители — Али Морган се взираше в чашата, която Пати бе поставила пред нея, сякаш бе нестабилна ядрена бойна глава. Хмм. С момчетата предпочитаха кафето им да може да бъде сервирано без помощта на чаша, но това очевидно не беше по вкуса на всеки. Франк се изправи и отиде до хладилника, извади кутийка кола, отвори я и я постави на масата пред гостенката, после взе кафето ѝ за себе си и се върна на мястото си.

Тя му отправи усмивка, която сякаш казваше „*О, Боже, ти си моят герой!*“, точно преди да отпие голяма глътка от безалкохолното.

Избърса уста с опакото на ръката си, пое дълбоко дъх, стегна се и изтърси:

— Някой ме следи.

Призрака трепна. Това бе единственият начин, по който би могло да бъде описано почти недоловимото стягане на всеки един от мускулите му.

Охо! Става все по-интересно.

Франк разпозна прекалено неутралното изражение на Призрака. Беше очевидно, че контролира строго реакциите си, тъй като е уплашен до смърт да не издаде нещо, каквото и да е то. Франк можеше само да му съчувства в тази трудна ситуация. Самият той се озоваваше в същото положение всеки път, щом Беки влезеше в стаята.

И като стана дума за дявола...

— Някой те следи? Страхотно! — Беки се стовари върху един стол и донесе със себе си странно привлекателна комбинация от мирис на акрилна боя, моторно масло и нежния, чист аромат, който бе характерен единствено за нея.

Тя разопакова близалка „Дум-Дум“. Зелена. Зелена ябълка. Франк можеше да разпознае от пръв поглед вида на всяка близалка, защото, какъвто си беше покварен, всеки път щом Беки пхнеше някоя от тях в устата си, той си представяше как я целува и опитва как точно този аромат се съчетава със същността ѝ. В съзнанието му това винаги бе като чиста амброзия.

— Луда ли си?! — Али подозрително погледна към Беки. — Нямаше да мислиш, че е толкова страхотно, ако този някой нахлуе в дома ти, сложи бръмбари в бельото ти и се опита да те ограби.

— Ооо... Подслушват те... Сладко! — Беки извади от джоба си близалка с вкус на безалкохолна бира — любимите на Франк — и я плъзна към него.

Той предотврати падането ѝ на земята като я затисна с ръка. Близалката беше затоплена от тялото ѝ и това предизвика порой от диви, еротични картини в извращения му мозък. Тя е гола, а той прокарва лепкавата сладост по кожата на бедрото ѝ и после облизва мястото с език.

Мамка му!

Искаше му се да си каже, че може да пренебрегне близалката, но знаеше, че ако я прибере в джоба на ризата си, тя само ще прогори

дупка до гърдите му и няма да може да се концентрира върху нищо друго. Нямахше друг вариант, освен да я пъхне в устата си.

Отвратен от липсата на самоконтрол, що се отнася до Беки Райхарт и любимия му вкус „Дум-Дум“, Шефа гневно разкъса обвивката и напъха близалката в устата си. Обърна се към Беки намръщен:

— Ако само ще правиш глупави забележки, защо не се върнеш към онова, което правеше?

— Защото, *Франк* — наблегна на името му, при което клепачите му трепнаха, — в момента *това* ми е много по-интересно.

Али погледна първо единия, после другия и повдигна вежди. Всички останали дотолкова бяха свикнали с постоянните заяждания, че не им обръщаха никакво внимание, което само увеличаваше раздражението на Шефа. Той трябваше да служи за пример за това как трябва да се държат всички и така нататък, и така нататък, но изглежда не успяваше да съдържа темперамента — както и либидото си — когато Беки беше наоколо. Това бе проблем, за който трябваше да намери решение.

— Добре — изръмжа той, необяснимо защо ядосан на нея и още по-ядосан на себе си заради липсата на самоконтрол. — Но ако си решила да останеш, мълчи, освен ако не можеш да добавиш нещо конструктивно.

Младата жена показа с жест, че заключва устата си, докато му отправяше своя патентован поглед „ама че си задник“.

Само ако знаеше...

Франк отново насочи вниманието си към Али, защото ако продължаваше да се мръщи на Беки, нямаше да допринесе с нищо за продължаването на този разговор. Нито пък щеше да му помогне да укроти бушуващите си хормони.

— Добре, нека да започнем отначало. Казваш, че някой е проникнал в дома ти?

— До известна степен.

— Как може да проникнат в апартамента ти *до известна степен*? — попита Шефа, като се престори, че не вижда как Бунтарката пресилено завърта очи.

— Добре, виж... Това, което ще кажа може да ви прозвучи налудничаво и малко параноично. — Младата жена разтри

слепоочията си, докато седеше изправила гръб в стола.

Според Призрака тя не беше спала повече от двадесет и четири часа и започваше да изпада в умствена летаргия. Състояние, при което тялото все още се движи, устата успява да каже няколко свързани думи, но мозъкът е изключил. *Сбогом, ще се видим, хмм, някъде около четири часа.*

Самият той бе изпадал в подобно състояние един или два пъти. Жената имаше нужда от сън и то скоро. Но първо им бяха необходими някои отговори, защото Алиша Морган беше дошла при тях натъпкана с такова количество електроника, че нямаше да се учуди, ако бельото ѝ улови сигнал от космическия телескоп Хъбъл.

— Опитай се да ни разкажеш — предложи той. — Ние сме специалисти по параноичните и налудничави неща.

Али опита да се засмее, но стресът, под който се намираше, в комбинация с липсата на сън, направиха усилието ѝ неуспешно. Младата жена прехапа устни. Погледът ѝ се плъзна около масата, сякаш внезапно бе загубила самообладание, но след това започна да говори:

— Всичко започна седмица, след като научихме за смъртта на Григ.

Всички присъстващи се размърдаха с неудобство, включително и Франк. Тя продължи, като несъзнателно чоплеше с нокът металната халкичка за отваряне на кутийката безалкохолно. Кухият метален звук отекваше особено силно в напрегнатата тишина.

— Един ден се прибрах от работа и просто знаех, че някой е бил в апартамента ми.

— Липсваше ли нещо? Всичко ли беше на мястото си? — попита Ози, като се облегна на стола и прокара ръка през рошавата си коса. Хлапето може и да имаше лош вкус за тениски и музика, но IQ-то му направо излизаше извън скалата.

— Не, всичко си беше така, както го бях оставила, но имах това... това чувство. Знаем, че звучи глупаво...

— Не е толкова глупаво, колкото си мислиш — увери я Франк. — Интуицията е мощен инструмент. Всеки един от седящите около тази маса, се е научил да ѝ се доверява. Освен това, като се има предвид нивото на технологията, скрита в бельото ти, бих казал, че интуицията ти не е за пренебрегване.

Али му се усмихна с благодарност.

Явно днес трупам точки като твой герой нали, сладурче? Само ако знаеше какви диви фантазии за Беки се въртят в главата му, изражението ѝ със сигурност щеше да бъде съвсем друго. Такова, каквото щеше да има някой, който е видял кварталния перверзник да се разхожда из детска площадка, пълна с деца, облечен с шлифер в средата на юли. Кое то описваше точно как се чувства, когато ставаше въпрос за Ребека Райхарт. Като мръсен старец с извратено подсъзнание.

По дяволите.

— Благодаря. — Али върна вниманието му отново към темата. — Това ме кара да се чувствам по-добре. За известно време бях започнала да мисля, че наистина съм луда. Сигурно ще ви прозвучи странно, но се радвам, че намерихте всички тези подслушвателни устройства в дрехите ми. Сега знам, че не съм си загубила ума.

— Значи се прибра от работа и усети, че някой е бил в дома ти — подкани я Ози. Както винаги, мозъкът на хлапака препускаше с десет стъпки напред, събираше информация и я подреждаше в разпознаваеми модели. — Какво стана след това?

— Нищо. — Али повдигна рамене и несъзнателно се плъзна малко по-надолу в стола. Жената скоро щеше да заеме легнало положение. — Поне за няколко дни не се случи нищо. Помислих си, че ставам параноичка, че може би личният ми радар се е побъркал, след като Григ ни напусна.

Франк мразеше евфемизмите, които хората употребяват, когато говорят за смъртта. Какво ѝ е лошото на думата? Смърт. Мъртъв. Умрял. Тези думи бяха директни, прости и толкова по-кратки, отколкото „предал богу дух“, „ритнал камбаната“ или личният му фаворит — „гушнал букета“. Въпреки че технически погледнато последните две звучаха твърде лекомислено по негово мнение. Това вероятно беше така, защото се бе изправял пред смъртта и се бе разправял с нея през по-голямата част от живота си, и освен това предпочиташе да нарича нещата с истинските им имена.

Григ е мъртъв. Беше толкова просто и в същото време толкова сложно.

— Но седмица по-късно — продължи Али, — рано една сутрин, влязох в класната стая и... отново имах същото усещане. Сякаш някой

е бил там. Но този път имах доказателство. Когато прегледах хронологията на компютъра си, забелязах, че някой го е включвал предишната вечер, около полунощ.

— Разбра ли какво са търсили? Кои файлове са отваряли? — попита Ози.

— Не... въз... аз не съм толкова технически грамотна. Сега, като се замисля, предполагам, че може би трябваше да се обадя на една от онези фирми... „Гийк Скуод“ или каквито бяха там, за да видят дали ще могат да разберат какво е било правено с компютъра ми, но тогава училището излезе в лятна ваканция и аз започнах да го виждам и напълно забравих за случката.

— Да го виждаш? — Дан Карингтън или Дан Ман зададе въпроса, който се въртеше в главата на всеки един от тях.

— Да. — Али направи безпомощен жест. — Нещо такова.

— Може ли да изясниш? — настоя той.

Младата жена пое дълбоко дъх и се смъкна още в стола. Отпусна глава на облегалката, погледна към тавана и премигна няколко пъти, след което бързо се изправи отново.

Точно така, момиче, просто издръж още малко.

— Добре, вижте сега, трябва да разберете, че тогава си мислех, че полудявам, но продължавах да виждам този мъж с периферното си зрение. Никога директно пред мен. Само го мярвам тук и там. На паркинга пред супермаркета, няколко коли зад мен на червен светофар, влиза в магазина за сладолед срещу мястото, откъдето винаги си взимам кафе. Просто го зървам и после... го няма. Но вчера, веднага след като някакъв огромен звяр се опита да ме ограби... — Махна пренебрежително с ръка, когато всички около масата се разшумяха загрижени. — Не се притеснявайте. Не бях ранена, а грамадният идиот не успя да вземе чантата ми, благодарение на помощта на една гигантска пчела и една франзела. — Отново разсече въздуха с ръка. — Дълга история, която ще оставим за друг път. Както и да е. Веднага, след като нападателят ми избяга, видях мъжа, който ме следи от месеци, да излиза от магазина за деликатеси от другата страна на улицата. В онзи момент адреналинът ми беше много висок заради опита за грабеж, затова му извиках и можете ли да познаете какво направи той?

— Какво? — попита Беки. Очите ѝ блестяха от вълнение. Проклетата жена обичаше неприятностите, живееше заради тях и, за огорчение на Франк, твърде често ги намираше.

— Избяга! — възкликна Али. — Просто скочи в джипа си и подкара с пълна газ. Пое в същата посока, в която хукна и нападателят. Затичах се след него... — Около масата се разнесе колективно ахване. — Да, да. — Тя завъртя очи и продължи, преди някой да успее да я прекъсне с коментара колко колосално глупав ход е предприела. — Знам. Глупаво, нали? Но толкова ми беше писнало от чувството, че полудявам. Не се притеснявайте. Едното от момчетата, които ми помогнаха да се справя с нападателя, ми попречи да го последвам.

Ози отвори лаптоп, тънък като лист хартия, а пръстите му надвиснаха над клавишите, напрегнати, подобно на змия, готова за атака.

— Марка, цвят, модел?

Младият Айнщайн бе изоставил очарователно вежливата си маска и сега бе изцяло концентриран в работата си. Това беше неговата специалност. Дайте на хлапето няколко късчета информация и той ще използва умопомрачителните си компютърни умения, за да открие останалите парчета от пъзела. Защото, според Ози, можеш да намериш всичко, ако имаш достъп до световната интернет мрежа и светкавичните пръсти на някой умен хакер. А по-умен от това хлапе трудно можеше да се намери.

— Съжалявам — поклати глава Али, — но с колите съм също толкова добра, колкото и с компютрите. Поне мога да кажа, че беше черна. Черна и голяма. Като форд експлорър или шевролет тахо.

— Значи джипът е бил произведен за вътрешния пазар? — попита Ози, пръстите му вече летяха по клавиатурата, докато погледът му остана залепен за лицето ѝ.

Умопомрачителни умения.

За хиляден път Франк се поздравя за решението си да наеме Итън Сайкс направо от Военноморските сили.

— Не съм сигурна — отново поклати глава Али, — но успях да направя снимка на регистрационния номер.

Компютърният спец моментално спря да пише. В настъпилата оглушителна тишина можеше да се чуе звука от падаща игла. Беки бе тази, която я наруши.

Разбира се.

— Сритала си им задниците, сестро. Гордея се с теб.

Али Морган се изчерви красиво и прехапа устни. С крайчеца на окото си Шефа забележа, че челюстта на Призрака потрепва.

— Благодаря — усмихна се тя, — но въпреки възторжените ви поздравления, ще отбележа, че не съм сигурна дали това ще е от голяма полза. Снимката е много неясна. — Али извади мобилния от задния джоб на дънките си и натисна няколко бутона. — Когато успях да измъкна телефона, автомобилът бе доста далече и трябваше да увеличи кадъра...

— Показа ли снимката на полицията в Джаксънвил? — попита Франк. Чудеше се какво ли са казали местните власти за инцидента.

— Да. — Младата жена издаде звук на отвращение. — А когато им изложих теорията си, че има връзка между човека, който ме следи, и нападателя, те не ми повярваха. Аз обаче подозирам, че са ме сметнали за откачена. Вижте, знам, че историята звучи налудничаво, но съм убедена, че съм права. Онези двама мъже са свързани. Всичко, което става, е свързано.

Али подаде телефона си на Ози, той погледна екрана и пръстите му отново започнаха да летят по клавишите.

— Регистрационният номер е от Северна Каролина. Последният знак тук — тя почука по дисплея с нокът — прилича на *V* или *R*, а може би е *Z*.

— Няма значение — отвърна хакерът. — Мога да се справя и с това, което имам.

— Така ли? — Очите на Али светнаха. — В полицията в Джаксънвил казаха, че снимката е твърде неясна, за да може да послужи за нещо.

— Те не разполагат с моя софтуер за подобряване на изображението — похвали се младежът. Вълнението, изписано на лицето му, го караше да изглежда като дванадесетгодишен, което събуди болката в пострадалото рамо на Франк.

На тридесет и девет все още не се бе запътил към люлеещия се стол, но с навършването на четиридесет и при живота, който водеше, болките бяха неизбежни и не всичко функционираше перфектно, по дяволите. А болката в рамото беше най-досадното от настоящите му страдания. Посегна към шишенцето с ибупрофен, което държеше в

джоба на панталоните си и бързо лапна няколко таблетки без вода, преди да засмуче отново близалката.

— Добра работа, между другото — добави Ози.

— Благодаря! — Али прие небрежния комплимент и проследи с поглед как младият мъж се изстреля от мястото си с енергията на дете, което скача от леглото сутринта на Коледа. Той грабна лаптопа си и телефона ѝ и се втурна към своето царство. Извади дълъг кабел от едно чекмедже и го включи към мобилния, преди да го свърже с един от главните компютри.

— Както и да е... — Али отново насочи вниманието си към групата около масата. — Целият инцидент ме изплаши особено когато полицаите не ми повярваха. И тъй като не искам да свърша привързана към инвалидната количка, с широко отворени очи, натъпкана с наркотици и да падам по стълбите крещейки: „Той лети!“, веднага се качих в колата и дойдох направо тук.

— *О, спри сърце!* — Ози се завъртя в стола и притисна длан към гърдите си. — Омъжи се за мен, Али. Омъжи се за мен, веднага.

— Какво пропускам? — попита Дан.

— Стига бе, човек. Мел Гибсън? „Теория на конспирацията“? Никога ли не ходиш на кино?

— Ха! — Дан Ман се засмя, килна глава и поглади елегантната си козя брадичка. — За разлика от някои хора, които познавам, аз не съм прекарал последните десет години с глава, заровена в електрониката. Скъсвам си задника да върша мъжката работа и...

— Спести ми поредната си лекция. — Хлапето махна пренебрежително с ръка. — Слушал съм ги и преди. Не знам защо винаги се опитваш да ми опонираш, но както и да е... *никой не може да оставя Бейби в ъгъла.*

Той изчака за миг и когато Дан само повдигна вежди скептично, Ози размаха ръце във въздуха.

— Сигурно се шегуваш? „*Мръсни танци*“?! Как може да не си гледал „*Мръсни танци*“? Та това е класика!

— Да — изръмжа Дан Ман. — Класическа глупост.

— Заради тези ти думи ще се сбием, господинчо! — изрева помладият мъж, скочи от стола и затанцува наляво-надясно като боксьор.

Дан изсумтя толкова силно, че Франк се уплаши да не би да си е глътнал езика, което, като се вземе предвид склонността му да дразни

хлапето, не беше чак толкова лошо.

Бившите морски тюлени в екипа — Ози и Дан Ман, смятаха себе си за най-добри от най-добрите, което ги правеше адски самонадеяни. В интерес на истината, всеки член на „Черните рицари“ АД — бивш тюлен или не — беше в групата, защото бе изключителен в онова, което правеше.

Екипът им се състоеше от девет човека (скоро щяха да станат дванадесет — след присъединяването на агента от Мосад, бъдещия пилот на хеликоптер и специалиста по комуникации), които можеха да влязат в акция, да свършат работата и да прикрият следите си, без да е необходима намесата на Чичо Сам.

Властимащото чудовище, познато като правителство на САЩ, обичаше изключително много всички тези заплетени нива на предумишлено невежество. Нямаше значение, че всеки, който бе на заплата към Черните рицари, в крайна сметка трябваше да пише рапорт до големия шеф (El Jefe) — добрия стар командир. Важното бе, че ако някоя от мисиите им бъде компрометирана, бе невъзможно да се проследи началото ѝ, нито да бъде свързана с когото и да е от правителството на САЩ, което за Франк бе просто чудесно. След фиаското, което го подтикна да напусне военноморската пехота, предпочиташе да води свое собствено шоу.

Но да има екип, без да се възползва от военната йерархия и присъщата за нея дисциплина, означаваше, че често трябва да се примирява с подобен вид лудории.

Твърде стар съм за тези глупости. Не че искаше да цитира репликата на Дани Глоувър, превърнала се в клише, но Франк наистина се чувстваше твърде стар за тези неща.

— Вие двамата, престанете! — изръмжа той.

Ози му намигна и се върна на мястото си.

— Не се шегувах за предложението. — Хлапакът размърда русите си вежди към Али.

— Ще го имам предвид — отвърна тя и му се усмихна сладко.

Шефа забеляза, че Призрака стисна юмруци.

— И така, както казах преди разговорът ни да се отклони, дойдох направо тук. Спрях единствено за да напълня резервоара и да си взема кафе. Но, въъ... Боже, това е лудост! Мисля, че може би видях онзи

човек на една от бензиностанциите на „Филипс 66“ по пътя. Не нападателя, а другия — преследвача.

— И ето че стигнахме до въпроса на деня — отбеляза Франк Найт. — В какво точно си се забъркала?

ГЛАВА 5

— Това е — разпери ръце Али. От изтощение и безсилие гласът ѝ беше прегракнал. — Не съм сторила нищо. Аз съм детска учителка, за бога. Най-вълнуващото нещо, което ми се е случвало през последните месеци, ако не броим следенето и нападението, е дървеният паркет, за поставянето на който моят хазаин най-последно намери време. Така че по-уместният въпрос е *в какво сте замесени вие, момчета* или по-точно *в какво е бил замесен Григ* и защо някой смята, че притежавам нещо, което иска?

Внезапно въздухът се изпълни с напрежение. Струваше ѝ се, че сякаш всички се страхуват да помръднат, като елен, замръзнал пред фаровете на кола. По дяволите, сигурно я мислеха за напълно сляпа или за голяма глупачка. В момента, в който алармата на детектора, монтиран в предната част на халето се разпищя, беше разбрала без капка съмнение, че те *не* са обикновени механици. Беше ѝ дошло до гуша, особено от мъже, които отказват да повярват, че могат да ѝ се доверят. Удари с юмруци по конферентната маса и се изправи. Столът ѝ се плъзна назад с пронизителен стържещ звук.

— Чуйте ме добре, дявол да го вземе! — Шест чифта очи се разшириха от изненада. Сигурно смятаха, че има закон, който забранява на учителите в детската градина да ругаят. — Знам, че това не е обикновена работилница за мотори. За колко глупава ме вземате? — Махна с ръка към редицата супермодерни компютри и ги изгледа гневно. — Мислите ли, че наистина бих повярвала, че е нормално група механици да оборудват работилницата си с апаратура за аудио- и видео наблюдение? Да не споменавам факта, че всички сте въоръжени.

— Али... — Дан се размърда в стола си.

— Ти носиш нож, прикрепен в горната част на десния ботуш и пистолет в колана на дънките си — прекъсна го тя. Беше очевидно, предвид вдигнатите вежди на всички около масата, че бе успяла да ги изненада отново, този път с точността на наблюденията си. Почувства, че е права и продължи нататък: — Нейт е въоръжен по същия начин,

само че ножът е под ризата му, в кания, прикрепена към десния джоб на панталона. — Обърна се към Франк. — *Tu* не носиш пистолет, но имаш поне два ножа, единият на кръста, а другият — закрепен към прасеца ти. Може би имаш и други, ако съдя по внимателния начин, по който сядаш, но не съм съвсем сигурна.

— По дяволите, дайте на момичето златен медал — засмя се Беки и ѝ намигна одобрително. — Очевидно големият брат е научил сестричката си на някои неща.

— Идея си нямаш колко много — отвърна тя, изпитвайки симпатия към младата жена. Поне някой в тази стая я възприемаше на сериозно. — Итън, ъъ, или Ози — посочи с палец през рамо към младежа — поне не се опитва да скрие оръжието си.

— Викай ми Ози, кукло — обади се той и се наведе над клавиатурата, като прегладнял човек над чиния пълна с храна. — Няма нужда да крия оръжието си. Предполагам всеки трябва да види какво го очаква, ако реши да се ебава с мен.

— О, човече — простена Дан и завъртя очи. — Докато се усетим, хлапакът ще започне да работи гол до кръста, с патрондаш през гърдите и червена кърпа, вързана около главата.

— Аха! Значи си гледал някой и друг филм. — Ози се завъртя в стола, а очите му светнаха дяволито. — „*Рамбо*“, а? Ето ви нещо от Рамбо — снижи глас — „Те проляха първата кръв, а не аз...“.

— Що за лай... ъъ глупости? — намръщи се Дан Ман.

— Да не би да седиш там и да обиждаш Сталоун? — попита Ози, заемайки поза, сякаш се кани да застане в защита на Италианския жребец^[1].

— Не, аз седя тук и обиждам *теб*. Теб глу...

Наистина ли щяха просто да си разменят закачки, пренебрегвайки напълно факта, че тя ще рухне всеки момент?!

— Вижте — почука с пръст по масата, за да привлече вниманието им, — по-добре някой бързо да ми даде някои отговори или... или ще започна да крещя!

Почти трепереше от страх, безсилие и умора.

Не всеки ден се случваше да я нападнат, почти да се сблъска с преследвача си, да шофира през половината страна и да открие, че брат ѝ *наистина* е пазил тайни от нея в продължение на години. Освен това се бе превърнала в мишена и я подслушваха. Почувства, че

животът ѝ придобива относителните размери и кинетичната енергия на цунами, а тя не разполагаше с нищо, освен с двете си ръце, за да се защити срещу предстоящата атака. Но човешките длани не бяха в състояние да спрат чудовищна вълна. Вълната просто щеше да я помете, без да забележи колко крехко е слабото ѝ тяло.

А сега, стоеше в стая с най-близките приятели на Григ, които сякаш предпочитаха да се карат помежду си, отколкото да ѝ помогнат да разбере какво, по дяволите, става тук.

Да му се не види!

Беше на ръба да се разплаче отново.

— Ние сме малък екип, който работи по договор с министерството на отбраната — спокойно съобщи Шефа, без да обръща внимание на разправията между Ози и Дан.

Какво каза току-що? Сълзите, които заплашваха да потекат, изчезнаха като мираж в пустиня, щом се обърна и зяпна Франк.

Ами... че то било... изключително лесно.

Леката насмешка в буреносносивите очи на мъжа срещу нея я увери, че той е имал намерение да отговори на въпросите ѝ още от самото начало.

Добре! Два пъти, да му се не види! Благодарение на раздражението си бе избухнала без видима причина, което бе просто перфектно. Сякаш да гледаш как двама мъже тършуват из бельото ти и да бъдеш принудена да им дадеш мръсните си бикини, не е достатъчно унижение за един ден.

— Добре... — Тя се протегна и придърпа стола към себе си, опитвайки да се успокои, и седна разтреперана. Приливът на адреналин се оттече от тялото ѝ и изведнъж Али се почувства като мокър парцал — отпусната и безжизнена. Това било значи. Най-накрая... истината; поне повече, отколкото брат ѝ бе споделил. О, отново да му се не види! Сега *наистина* ще заплаче. — Вие, момчета, сте... какво? — Подсмръкна и се стегна, за да не рухне пред останалите. — „*Непобедимите*“?

Ози избухна в смях, приключи словесния си двубой с Дан и се включи в разговора.

— Влюбен съм в теб, жено. Кълна се, че ще бъда най-добрият съпруг на света! Да, ние сме „*Непобедимите*“, само че по-млади, по-красиви, със страхотни мотори и истински куршуми.

Аха. Значи сравнението с „Непобедимите“ не беше разбрано добре. Съобщението е прието. Високо и ясно.

— Аз май пак нещо не схващам — измърмори Дан.

— Пич, разбира се, че не схващаш — отвърна Ози. — Филмът е създаден преди по-малко от двадесет години...

— Значи тогава сте... шпиони? — Али го прекъсна преди двамата с вечния му противник да започнат отново.

Дан Ман завъртя очи и въздъхна възмутено.

— Защо всеки се прехласва по шпионите? От всички наши задачи, тези, които включват шпионаж, обикновено са най-скучни. Много седене в очакване перфектното парче информация да падне право в скута ти. Не, благодаря. Дай ми спасителна мисия или заличаване на врага.

По дяволите, явно нямаше да спечели никакви приятели, като се опитва да ги категоризира. За щастие, Франк ѝ се притече на помощ.

— От време на време правим прониквания за събиране на информация, което може да бъде сметнато като типичен шпионаж, но в повечето случаи правим онова, което американското правителство трябва да направи, но не може да си позволи да направи открито.

Добре, добре. Не трябваше да обяснява това точно на нея. Достатъчно дълго бе живяла с Григ, който служеше в морската пехота, за да чете между редовете.

— До-о-бре — прошепна тя, докато вдигаше кока-колата към устните си, но спря по средата на движението и постави кутийката обратно на масата. — Добре — повтори по-силно. Все още се затрудняваше да асимилира факта, че бе получила отговорите толкова лесно. След години на спекулации и очакване Григ да се разкрие, изведнъж беше тук, с истината, подхвърлена ѝ безстрастно.

Защо Григ просто не ѝ беше казал? Защо не ѝ се бе доверил достатъчно, за да...

Не.

Тези въпроси нямаше да я доведат доникъде. Особено след като единственият човек, който можеше да им отговори, си бе отишъл завинаги. Преглътна болката и зададе въпрос, който бе наистина от значение:

— Над какви задачи работеше брат ми? И какво общо има това с мен?

— Някой? — Шефа огледа хората около масата.

— Провалихме онази оръжейна сделка в Бразилия точно преди двамата с Нейт да тръгнат за Сирия — предположи Дан.

— Да — потвърди Ози, докато пишеше бързо по клавиатурата, — но там всичко мина чисто. Няма начин някой да открие кой е участвал. Трябва да е нещо друго.

— Призрак, възможно ли е Григ да е разгласил информация, която... не знам... по някакъв начин да е дала идея на някой, че Али притежава нещо ценно? — попита Франк.

Младата жена видя как лицето на Нейт се стегна и само по някакво чудо не се пръсна на хиляди парченца.

— Никога — процеди той.

— Да — изсумтя Дан Ман, — но всъщност не си бил в стаята с него, а от доклада ти става ясно, че е било адски болез... — Той млъкна внезапно и погледна към нея с леко позеленяло лице.

Али не беше глупава.

— Какво?! В коя стая не си бил с него? — Насочи цялото си внимание към Нейт. Сега той беше този, който бе готов да заплаче и... *О, Боже!* Тя *наистина* беше ужасена. — Нейт? — гласът ѝ се пречупи. — Мили Боже, какво е станало?

Той хвърли студен поглед към другия мъж, показвайки ясно, че възнамерява да му откъсне главата.

Това беше лошо. Това беше много... много...

Франк я повика по име с дълбок и твърд глас.

Колебливо, поглеждайки за последен път студено, безстрастно лице на най-добрия приятел на брат си, младата жена най-накрая обърна поглед към мъжа, застанал начело на масата.

— Аз съм този, който трябва да отговори — информира я той. — И не е нужно да споменавам, че това, което ще ти кажа, никога не трябва да напуска тази стая. Никога! Разбираш ли какво означава това? — Очите му бяха плашещо напрегнати.

Ако ти кажа, ще трябва да те убия. Това е шега, нали? Или може би не.

Тя преглътна, преди да кимне, усещайки, че това е повратната точка.

— Недей, Шефе — процеди Нейт.

Франк се обърна към него. Лицето му изразяваше едновременно примирение и мрачна решителност.

— Тя заслужава да знае, Призрак.

Младият мъж изруга яростно под нос и сведе поглед към масата. Изведнъж Али почувства, че ѝ се повдига. Ужасно предчувствие натежа като камък в стомаха ѝ.

— Нейт и Григ бяха на мисия в Сирия — започна Франк. — Преди да успеят да завършат задачата си, са били заловени от тангоси, хмм... терористи и са били измъчвани в продължение на три дни. Нейт успял да се измъкне. Но Григ е нямал този късмет.

И спря. Просто спря да говори.

Али трескаво се огледа за кошче за боклук. Без майтап, щеше да повърне. Беки сигурно бе разпознала изражението на лицето ѝ, защото скочи и преди напъните да започнат, под носа ѝ бе пхнат пластмасов контейнер за смет. С първия пристъп изхвърли колата, която беше изпила. Вторият бе от синя каша. Докато гледаше надолу към повърнатите течности, които покриваха няколко смачкани листа хартия и изхвърлени самозалепващи се бележки, осъзна, че въпреки недотам изисканата ѝ реакция на предоставената току-що информация, без съмнение Франк ѝ бе дал кратката и цензурирана версия. Ако разказите за мъчения изобщо можеха да бъдат кратки и цензурирани.

По дяволите!

Слюнка, топла и кисела, изпълни устата ѝ, но нищо друго не излезе след нея. Слава богу! Сякаш днес не бе изтърпяла достатъчно унижения, та сега трябваше да повърне пред всички тези силни хора, които без съмнение имаха и железни стомаси.

Сигурно я смятаха за голяма страхливка. Най-вероятно си мислеха: *„Нищо чудно, че Григ не ѝ е казал истината — тя е като безгръбначно мекотело.“*

Чудесно. Просто... чудесно.

И може би бяха прави. Може би брат ѝ се беше съмнявал, че ще се справи с истината. Желанието да заплаче беше отново там, но някой успя да я разсее, като ѝ предложи кърпичка. Али преглътна срама и ужаса и избърса устните си, преди да остави кошчето.

Колебливо насочи вниманието си към групата и бе едновременно поласкана и доволна да отбележи, че по нито едно от лицата не беше изписано неодобрение, разочарование или огорчение. Всъщност

повечето от тях изглеждаха *опустошени*, точно както се чувстваше самата тя, което накара сълзите да бликнат отново. Премигна бързо и пламенно си пожела поне миг уединение. За съжаление, усамотението нямаше да ѝ помогне да разбере какво става. Да остане и да чуе останалата част от историята — независимо колко е ужасна — бе единственият начин, който щеше да ѝ помогне да си изясни ситуацията.

Пое си дълбоко въздух, сгъна кърпата на прецизен квадрат и зададе единствения въпрос, от чийто отговор се нуждаеше:

— Защо?

— Защо са били заловени и измъчвани? — повтори спокойно Шефа, сякаш не бе прекарал последните няколко минути наблюдавайки я как губи самообладание.

Али кимна, въпреки че част от нея искаше да запуши с пръсти ушите си и да затананика *ла-ла-ла*, поклащайки глава. Незнанието наистина е блаженство понякога, но бе стигнала твърде далеч, за да се откаже. Искаше да знае всичко. *Трябваше* да знае всичко.

Франк сведе неохотно поглед към големите си ръце, обгърна внимателно с длани чашата с кафе и поклати глава:

— Не знаем. Доколкото можем да кажем, те просто са се озовали на грешното място в грешното време. Терористите, които са ги отвлекли, не би трябвало да се подвизават в този район, като се има предвид, че Сирия и Ливан не са в топли междусъседски взаимоотношения. Всички наши източници сочат, че е било случайност. Много лош късмет. Григ и Нейт са били на път към целта си, когато колата им е била нападната от бойци на Хизбула.

Младата жена потръпна и отново насочи пълния си със сълзи поглед към приятеля на брат си. Квадратната челюст на Нейт бе стисната толкова силно, че можеше да разтроши гранит. Тогава Али си спомни.

— О, боже мой! Онзи ден те ударих. Ти си бил измъчван, а аз те ударих. Аз... Толкова съжалявам, Нейт. М-моля те, прости ми!

Тя изхълца и една непокорна сълза се плъзна по бузата ѝ. Гърдите я стягаха толкова силно, че се зачуди как сърцето ѝ продължава да бие в толкова тясно пространство. Беше ударила човек, патриот, който бе жертвал твърде много, и съвсем наскоро е бил измъчван.

— Няма какво да ти прощавам — едва успя да изрече той. — Аз съм този, който трябва да съжалява.

Моля?

Тя избърса самотната сълза с треперещи пръсти.

— За какво? Какво си направил, за да съжаляваш? Не е твоя вината, че си се измъкнал, а Григ не е успял.

Беки издаде странен, сподавен звук и погледът на Али се стрелна към нея. Тя бършеше с оръфания край на изцапаната си с грес и боя тениска огромните сълзи, които се стичаха по зачервените ѝ бузи.

Какво, за бога, става тук?

Ужасът, изписан по лицата на мъжете, и страданието в очите на жените бяха породени не само от смъртта на Грег или собствената ѝ ненавременна проява на насилие.

— И така — заключи тихо Дан, като прегърна през рамо съпругата си, която също се бе разплакала, — ако не е заради Бразилия или пленяването от ливанците, какво друго може да е? Преди тези задачи Григ не беше поемал мисия повече от два месеца.

Смяна на темата. Али осъзна, че искат да скрият нещо от нея. Отвори уста, за да попита какво точно е онова, което не ѝ казват, но Беки я изпревари.

— Не — твърдо заяви тя и всички очи в стаята се спряха на мокрото ѝ от сълзи лице. — Той пое и друга мисия. Кратка, лична работа във връзка със сигурността на някакъв сенатор.

— Какво?! — Ози се извърна от компютрите. — Не си спомням да съм виждал разрешение за това.

— Не дойде по обичайния канал. Беше на личния му компютър. Григ изчезна само за една вечер. Прибра се рано сутринта. Предположих, че е приел някаква странична работа.

— За какво, по дяволите, говориш? — изрева Призрака и Али подскочи. Когато се обърна и видя вбесеното изражение на Нейт, забрави напълно желанието си да установи какви са тези тъмни тайни и ужасяваща информация, които крият от нея, и които причиниха тази внезапна мъка у всички. — Той не ми е споменавал нищо за това.

— Тогава ти беше в Колумбия с Мак и Кристиан — бързо отвърна Бунтарката, докато изтриваше последните сълзи с опакото на ръката си.

— И как точно се оказа, че знаеш какво има в личната кореспонденция на Григ, Ребека? — изръмжа Франк.

— Ами... — Беки нервно погледна към Ози. Изражението на младежа сякаш ѝ казваше „*О, сега го загази*“.

Погледът на Шефа се стрелкаше ту към единия, ту към другия.

— Какво? Какво сте забъркали вие двамата?

— Добре — каза Беки, дъвчейки мократа пръчица от последната си близалка. — Работата е там, че аз и Ози имаме малка уговорка. Аз го уча как да разглобява, почиства и сглобява карбуратор, а той ме учи как да кодирам. Аз му показвам как да сменя маслото, а той на мен — как да хаквам разни програми.

— И това хакване включва ли лични имейл акаунти? — попита с изражение като на буреносен облак Франк. — Ребека! По дяволите!

— Хей — извика тя в защита, — помислих си, че може би има неприятности! Онази вечер трябваше да си поръчаме пица и да гледаме филм, но след като провери пощата си, Григ изведнъж заяви, че трябва да отменим заплануваното. Грабна пътната си чанта и цяла шепа резервни пълнители и изхвърча така, сякаш дяволът го гони по петите. Аз се притесних, затова — тя сви рамене и се обгърна с ръце — ... надникнах.

— *Надникна?* В *личните* му имейли? Това *не* е правилно, Ребека. Ако си пъхаш носа в неща, които не се отнасят за теб, един ден може да ти струва живота. Разбираш ли? Кажй, че си разбрала — настоя Шефа и тя покорно кимна с глава, но след това отвори уста да каже нещо. Преди да има шанса да изрече онова, което искаше, Франк сърдито ѝ махна с ръка. — Не! Абсолютно не! Край на дискусията!

Беки затвори уста и се облегна в стола си. На лицето ѝ бе изписана смесица от неподчинение и разочарование. Али не можеше да ѝ помогне, но изпита симпатия към младата жена. Разбираше нуждата да държиш под око онези, които обичаш, и знаеше от собствен опит колко разочароващо може да бъде, щом не си в състояние да го направиш. Знаеше също, че ако имаше начин да рови незабелязано в нещата на Григ, подобно на Беки, щеше да го направи без да се замисли.

Може би това имаше нещо общо с тази допълнителна Х-хромозома. Сякаш наличието на матка и чифт яйчници прави индивида безкрайно любопитен. Но на каквото и да се дължеше това, тя изпълни

сестринския си дълг и хвърли кратък съзаклятнически поглед към Беки. Младата жена ѝ отвърна с неуверена усмивка.

— Не ти ли е споменавал за тази работа? — обърна се Франк към Нейт.

— Никога.

— Хмм... — Едрият мъж потърка наболата си брада и като хвърли възмутен поглед към Беки, се обърна към стената от компютри. — Ози? Имаш ли нещо против да влезеш в електронната поща на Григ, за да можем да видим за какво става въпрос?

— Вече съм се заел, Шефе — отвърна младежът.

Очевидно нещо около целия този сценарий не беше наред.

Стомахът на Али, който никога не е бил особено здрав, отново се разбунтува. Тя грабна кока-колата и бързо отпи глътка.

— Не е ли необичайно някой от вас да поема странични задачи? — попита тя, макар шестото чувство да ѝ подсказваше, че отговорът няма да ѝ хареса.

— Да — подчерта Франк. Тя отново отпи от колата. — Обикновено подобни неща не се случват. Никога. Но дори някой да се *съгласи* да поеме самостоятелна задача, това не става без поне един член от екипа да знае за нея. В случай че възникне нужда от подкрепление.

По дяволите!

— Виждаш ли? — изръмжа Беки. — Сега вече знаеш защо бях толкова притеснена и защо...

Франк ѝ хвърли толкова свиреп поглед, че тя сви глава в раменете си, гласът ѝ затихна и младата жена послушно се вторачи в масата пред себе си.

— Хмм... — промърмори Ози и Али реши, че започва да мрази тази дума. — Кратко и ясно. Някой си Джордан Дилейни — специален агент от ФБР, е помолил Григ да бъде частна охрана на парти, което сенатор Алдъс дава в чест на пакистанския посланик във Ватикана. Пич — простена хлапакът, — наистина ли има по един шибан служител за всяка подобна глупост! — Поклати рошавата си руса глава и продължи: — Както и да е. Според този имейл, Григ е щял да получи по-подробна информация след пристигането си във Вашингтон.

— Набери специален агент Дилейни по телефона — заповяда Франк. — Нека да разберем какво точно става тук, по дяволите.

Али се съгласи с него от все сърце.

— Охо! — измърмори Ози и тя реши, че това е поредният израз, който не желае да чува. — Не можем да говорим с Дилейни. Човекът е мъртъв.

— *Мъртъв?! —* извика Шефа. — Как? Кога?

— Автомобилна катастрофа, според това тук. — Младият мъж посочи екрана на компютъра. — Полицията предполага, че е заспал зад волана. Колата му е излетяла от надлез по магистрала 1 и се е озовала в Потомак на... — Той се наведе по-близо до монитора. — По дяволите! Катастрофата е станала същата нощ — по-точно рано сутринта, след като Григ е работил за сенатора.

О, човече, това не беше добре. Дори Али, която бе оптимист по природа, не повярва на такова голямо съвпадение.

Очевидно Франк също.

— Значи Григ поема задача за ФБР, без да каже на никого от нас — констатира той. — Същата нощ контактът му във ФБР умира, а след по-малко от двадесет и четири часа той е отвлечен насред Сирийската пустиня и измъчван от група терористи, които изобщо не би трябвало да се намират в този район? Нещо смърди.

— Да — съгласи се компютърният гений, — и този път това не са чорапите ти, Дан Ман.

Никой не беше в настроение да оцени опита му за шега.

— Добре. — Франк Найт удари с голямата си длан по масата и пое командването. — Смятам да се натрапя на генерал Фулър. Нека той да се свърже с онези чеки... тъъ, извинете езика ми, дами, от ФБР. Надявам се да убеди директора им да погледне над какво е работел този агент Дилейни.

— Пич — изсумтя Дан, — пожелавам ти късмет. Тези хора са постиснати и от девствена пу... тъъ — хвърли смутен поглед към Али и трепна, когато Пати го плесна зад врата. — Съжалявам — промърмори той, целуна ръката на жена си и погледна извинително, преди да се обърне отново към Франк. — Нека просто кажем, че те никога не са щастливи, когато трябва да споделят тайните си.

— Е, по-добре да *станат* щастливи иначе ще им подпалим задниците. — Шефа спря и се намръщи — Тъъ, извинете отново, дами...

— О, мамка му, Франк — отсече Беки. — Няма да припаднем само защото си шибан кучи син с мръсна уста.

Али не успя да се въздържи и ъгълчетата на устните ѝ се извиха леко нагоре. Пати се изкикоти зад шепата си, а Дан изсумтя.

Всички в стаята почувстваха как огромното напрежение намалява, подобно натегнатата тетива, която внезапно е била освободена. Няма нищо по-добро от смеха през сълзи. Благодаря, „*Стоманени магнолии*“.

Изглежда Франк бе единственият, който не намери малката реч на Бунтарката за забавна. Той я погледна така яростно, че Али се учуди как косата на другата жена не избухна внезапно в пламъци. Възхити ѝ се, че бе успяла да контрира шефа на Черните рицари със своята „*какво ще направиш по този въпрос*“ усмивка.

— За ваша информация — подхвана Ози, — регистрационният номер, който е успяла да заснеме Али, принадлежи на тъмносин Линкълн Навигатор, собственост на мистър Джон Робърт Годфри, шестдесет и пет годишен мъж, който от двадесет и две години работи като директор на гимназия в Уилмингтън...

— Не! — Тя започна да клати глава, още преди младежът да е довършил. — Мога да направя разлика между черно и синьо. Колата беше черна. Черна като катран. А човекът зад волана бе по-скоро на тридесет и пет, а не на шестдесет и пет.

— Да — намеси се Дан. — Това би било твърде лесно.

— Какво? — попита тя.

— Първото нещо, което ще направи всеки професионалист, е да смени регистрационните номера, в случай че някой реши да разследва.

— О! — Раменете ѝ увиснаха. Бе толкова горда, че е успяла да направи тази снимка. Значи всичко е било напразно. — И това е всичко?

— Не е задължително — увери я Франк. — Имаме някои връзки, които можем да задвижим и ще видим какво ще стане. Сега, знам, че си изморена, но искам да се концентрираш.

Младата жена изправи рамене и кимна. Използва всяка частица от самодисциплината, която притежаваше, за да продължи да функционира, въпреки болката в стомаха, лишения си от сън мозък, който сякаш функционираше под слой от лепкава смола, и желанието да се уедини, за да се отдаде на един хубав рев. Да не споменаваме

факта, че от всичкото безалкохолно, което беше изпила, ѝ се пикаеше като на кондуктор.

— Григ да ти е изпращал нещо необичайно? Файл или писмо? Или може би пакет?

Али прехапа долната си устна, докато напрягаше мудния си мозък.

— Не — поклати накрая глава, — нищо.

---

[1] Италианския жребец — прякор на боксьора Роки Балбоа, в чиято роля се превъплъщава Силвестър Сталоун във филма „Роки“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Нямах никаква възможност, сър.

Дръзкият глас, идващ от телефона, изстреля кръвното на сенатор Алдъс право в небето, подобно на Олд Фейтфул^[1].

Лекарят му го бе предупредил да намали нивото на стреса. Можеше само да гадае как, по дяволите, би могъл да направи това, след като е заобиколен от малоумници. Ако се погледнеше в огледалото, лицето му вероятно щеше да бъде в същия цвят като виненочервената рокля, която, след много преправяния и корекции, жена му щеше да облече за тазвечерния благотворителен бал.

Неговата съпруга...

Беше се оженил за нея преди почти двадесет години, заради политическите връзки и буржоазния ѝ произход. Мразеше я още тогава, като ненавистта му растеше с всеки изминал ден.

Само при мисълта за благоверната му, дебелата вена на челото му изпъкваше и започваше да пулсира с ритъма на сърцето му.

— Какво, мътните го взели, искаш да кажеш с това, че не си имал възможност? Тя е там от почти дванадесет часа! — Пластмасовият корпус на мобилния телефон изпраща предупредително и сенаторът си пое дълбоко дъх, за да се успокои, след което отпусна хватката си около апарата, преди да го е строшил.

— Госпожица Морган не е напускала територията на „Черните рицари“ АД.

— И какво от това? — Алдъс не беше в състояние да направи нищо друго, освен отново да стисне телефона, като си пожела това да е врата на този тъп идиот. Каква полза, че е наел бивш шпионин, когато копелето не можеше да направи нещо толкова просто като да хване малката и да я отвлече? Очевидно, сега обучението в ЦРУ, за разлика от едно време, съвсем не беше добро, щом обучаваха агенти от подобен калибър.

— Простете, че съм толкова откровен, сър, но вие не ми плащате достатъчно, за да проникна в базата на „Черните рицари“. Отвън тя

може да изглежда като най-обикновена, високотехнологична, силно охранявана работилница за поръчкови мотори, но аз проучих схемите. Мястото е шибана крепост. Ако всичко, което правят там, е конструиране на мотоциклети, аз ще изям боксерките си за вечеря.

Съпругата на Алдъс надникна в домашния му кабинет. Платиненорусата ѝ коса бе подредена съвършено, диамантените обеци, които ѝ бе подарил за десетата годишнина от сватбата им — защото трябваше да поддържа доброто впечатление, дори пред нея — блестяха на ушите ѝ.

Господи! Сега пък какво?

— Скъпи — каза тя със своя носов бостънски акцент, с което изпрати тръпки по гръбнака му, също както драскането на нокти по черна дъска, — побързай или ще закъснеем.

— След минутка, скъпа. — Залепи усмивка на лицето си, като в същото време му се искаше да запрати оловното преспание право в хубавата ѝ, безлична физиономия. Само при мисълта за трошенето на крехките ѝ кости и бликнала ярка кръв, фалшивата му усмивка се превърна в истинска.

Жена му кимна царствено и излезе от кабинета. Сенаторът изчака, докато не чу деликатното потропване на елегантните ѝ вечерни обувки Прада да заглъхва по теракота на коридора, и тогава просъска в телефона:

— Не ми пука как ще го направиш! Намери начин да я отвлечеш! Веднага! Тази вечер! Искам липсващите файлове на бюрото си до утре сутринта!

Той натисна бутона за край на връзката с такава сила, че счупи нокътя, чийто маникюр бе оправил тази сутрин.

Мамка му!

* * *

Какво правя тук?

Али си зададе този въпрос за втори път в рамките на двадесет и четири часа. Само че „тук“ в момента беше „Червената Далила“.

Името не беше обичайно за бар от подобен тип, но това със сигурност беше най-истинският рокерски бар, който изобщо можеше

да съществува.

Целият под беше осеян с черупки от фъстъци, а от джубокса гърмеше Металика, която не успяваше да заглуши непрестанния шум от тракането на бiliarдните топки. Из въздуха се носеше мириса на застояла бира и цигарен дим.

Да, това определено беше най-типичният рокерски бар, който по някаква случайност бе ръководен от най-смуцаващата жена на планетата, изглеждаща като фотомодел от петдесетте.

Сякаш денят ѝ можеше да стане още по-лош.

Я чакай малко! Та той беше станал. Нали беше тук, в това отвратително място, облечена с тези ужасни дрехи и дояждаше последната хапка от това... Е, всъщност яденето не беше съвсем противно.

Беше се събудила гладна като вълк след дрямката, ако можеше да се нарече така полусънното състояние, в което бе изпаднала, след осем часа коматозен сън и цял час плач от съжаление към самата себе си.

Беки я забеляза, докато се препъваше надолу по стълбите, търкайки сънените си очи. Без предисловие или някаква резервираност, тя ѝ нареди:

— Обличай се! Всички сме се запътили към „Далила“. Ще си поръчаме хотдог от съседното заведение.

— Тъъ, какво? Хотдог?

— Да. — Беки я изгледа с лукава усмивка. — Никога преди не си опитвала традиционен чикагски хотдог, нали?

— Уф! Преработено месо с неизвестен произход. Не, благодаря — отвърна Али, въпреки че стомахът ѝ бе залепнал за гърба. Щеше да пасува.

— Ооо! — Беки се хвана за гърдите, сякаш беше простреляна. — Внимавай какво говориш! — Прегърна я приятелски през рамо и я поведе нагоре по стълбите. — Традиционният чикагски хотдог е с кренвирш, направен изцяло от говеждо месо, и с много пресни зеленчуци за гарнитура. Казваме, че е хотдог, влачен през градина. Ще ти хареса. Обещавам.

Али имаше своите съмнения, но те се разсеяха напълно, докато облизваше полепналата по пръстите ѝ сол, подправена с целина. Без майтап, имаше само една дума, с която можеше да опише храната, която току-що бе погълнала.

Превъзходна.

Облеклото ѝ беше съвсем друг въпрос. За около хиляден път погледна предпазливо към голия си корем.

Ако сега я видеха колегите ѝ и учениците от началното училище „Райдгелайн“, щяха да избягат с крясъци. Исусе!

Потничето с надпис AC/DC, беше толкова късо, че не успяваше да покрие червения ѝ сутиен. То беше комбинирано с много тесни дънки *Guess* с ниска талия, принадлежащи на Беки, по които имаше повече дупки, отколкото плат. Али дърпаше непрекъснато високо изрязания подгъв на късата дрешка в напразен опит да прикрие пиърсинга на пъпа си. Очевидно Бунтарката одобряваше това малко бижу, защото то беше единственото от нещата, което ѝ позволи да задържи.

Пфу! Наистина ли точно тя беше тази, която се нуждае от моден съвет?

Огледа останалите посетители и се намръщи. Не. Категорично не! Не, освен ако не беше модерно тип, приличащ на Дядо Коледа, да се напъха в кожени панталони и бяла фланелка, цялата на дупки, на която пише: FREE MUSTACHE RIDES^[2]. Гадост! При мисълта за това, както и заради непрестанния тътен на пристигащи и отпътуващи мотоциклети, който успяваше да надвие звука от гърмящия джубокс, хотдогът, който току-що бе изляла, заплашваше да промени посоката си на движение.

Група бизнесмени, които Беки нарече „уикенд воини“, изглеждаше свършено не на място в занемареното заведение. Особено както се бяха разположили на бара до няколко широкоплещести младежи, облечени в покрити с различни надписи кожени якета, на чиито гърбове бе изобразен страховито изглеждащ ангел с пура в едната ръка и пистолет в другата; в горната част бяха изписани думите „DARK ANGELS“.

Това място беше сюрреалистично. Не! След смъртта на Григ целият ѝ живот беше станал нереален.

И това ни най-малко не подобри отвратителното ѝ настроение особено когато червените лачени обувки на висок ток, които ѝ бяха натрапени, започнаха да ѝ убиват на пръстите дори докато седеше. Как изобщо беше възможно това? Очевидно са били създадени от някой

садист, който обича да осакатява жени... вероятно, за да не могат да избягат, докато се опитва да им пробута безплатен орален секс.

— Спри да нервничиш. Изглеждаш страхотно — увери я Беки, докато се оглеждаше из бара. Пати беше отишла до тоалетната, а момчетата от „Черните рицари“ бяха наобиколили джубокса в ъгъла, вероятно, за да изберат следващите песни.

Всичко освен Металика става, помисли си Али. Или не.

От високоговорителите се разнесоха крясъците на Пантера и младата жена реши, че следващия път, когато моли Господ за малки чудеса, ще трябва да бъде по-конкретна.

Странно как Рицарите пуснаха новите парчета, след като не ги видя да ровят из джобовете на дънките си за дребни монети. И всъщност нито един от тях не гледаше към джубокса.

Изглежда я мислеха за истинска идиотка, щом смятаха, че могат да я заблудят дори за секунда. Те не бяха там заради музиката. О, не. Те бяха там, за да обсъдят възможните варианти във връзка с нейната ситуация.

По време на вечерята Франк ѝ бе казал, че генерал Фулър не е успял да се свърже с директора на ФБР. Присъствал на някакво предполагаемо заседание при закрити врата през целия ден и не бил в състояние да отговори на запитването му върху какъв случай последно е работел агент Дилейни.

Опита се да създаде у нея впечатлението, че възнамерява да остави нещата така, поне за през нощта. Един поглед към разочарованото му изражение обаче ѝ бе дал да разбере, че той не е човек, който ще чака отговорът да му дойде наготово.

— Чувствам се като пълна глупачка — измърмори, докато изхлузваше абсурдните обувки на Беки.

Другата жена я стрелна с остър поглед.

— Какво? Изглеждаш фантастично. Много загадъчна. Възбуждаща. Така че престани да нервничиш! — Али изсумтя. — Наистина! — настоя Бунтарката. — Не видя ли изражението на Призрака, когато влезе в работилницата?

Да, беше го видяла. И отново си помисли, че може би наистина бе съзряла как нещо горещо проблесна в очите му. Но после, когато всички запалиха двигателите на Харлитата — звук, който нямаше да

забрави, докато е жива — и тя приближи, за да се метне на седалката зад Нейт, той махна с ръка и промърмори: „Ти ще пътуваш с Ози“.

Добре, помисли си тя. Почти не познавам Ози, но щом така искаш.

Предположи, че не би трябвало да е толкова изненадана. Нейт винаги правеше всичко възможно, за да не я докосва. Не всеки. Само нея.

— Престани да дърпаш този потник — скара ѝ се Беки и я погледна заплашително. Предупреждението в погледа ѝ се подсилваше от плътната, дебела половин сантиметър, гарвановочерна очна линия около миглите ѝ. Ако Алис Купър можеше да я види отнякъде, щеше да я аплодира и да отхапе главата на пиле. — Ще го разтегнеш и след това ще се наложи да му режа подгъва отново.

Да отреже подгъва? Ако Беки го скъси още малко, от дрешката нямаше да остане нищо друго, освен памучно парче с няколко дупки.

— Трябваше да облека собствените си дрехи. — Въздъхна примирено, когато стана ясно, че потничето не може да се разтегне повече от това.

— Да бе, сякаш яркорозовата ти тениска *Bebe* щеше да пасне чудесно тук — срязва я сухо Бунтарката.

Добре, жената имаше право.

В „Червената Далила“ имаше повече кожа, отколкото у стадо тексаски говеда. Черна, осеяна с множество сребърни капси. Всичко това беше доста стряскащо, дори без да четете надписите по фланелките.

И после... Тази Далила, собственичката на бара.

Всеки гост на заведението изглеждаше недостатъчно облечен в кожа, в сравнение с нея. Алиша изобщо не можеше да отгатне каква е възрастта ѝ. Вечно млада беше най-точното описание за нея. Като филмовите звезди от старите ленти. И подобно на тях, фигурата ѝ можеше да накара всеки пясъчен часовник да заплаче от завист. Разбира се, за това допринасяше и плътно прилепналият лъскав гащеризон от черна кожа, който подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Горната част на костюма изглеждаше така, сякаш е поръчан от специалния каталог на Виктория'с Сикрет.

Понякога Господ е щедър — започне ли да дава на някого, продължава да го прави без да спира.

Али погледна към жената, когато тя се понесе — нямаше друг начин, по който да се опише драматичното поклащане на тези умопомрачителни, облечени в кожа бедра — иззад бара и приближи към групата до джубокса. Ако Рицарите бяха кучета, щяха да започнат да дишат тежко.

Точно в този момент младата жена реши, че изобщо не харесва Далила — ако това наистина беше името на жената. И не защото е красива. Не, не. Али не можеше да я понася, тъй като тя успя да направи невъзможното. Обгръщайки с дългите си ръце шията на Нейт, Далила го целуна страстно по устата, след което се наведе и му прошепна нещо на ухото.

Именно тогава се случи. То. Невъзможното.

Нейтън Уелър, бивш сержант от морската пехота, а понастоящем агент на свободна практика към Министерството на отбраната, един леденостуден тип с буца лед, вместо сърце, се разсмя. И то не с обичайния за него сдържан смях. О, не! Той се разсмя толкова силно, че заглуши гърмящата музика. Цялото му тяло бе завладяно от смеха — отметнал глава назад, той се смееше с цяло гърло, а широките му рамене се тресяха. Това беше най-удивителното, най-странното нещо, което Али бе виждала досега.

Което все пак говореше положително за клиентелата на „Червената Далила“. И поради някаква причина категорично отказваше да мисли за това... ами... че това я дразни. Познаваше този мъж от дванадесет години и никога не го беше виждала да се смее така, което само доказваше, че всъщност не го познава изобщо.

Беше се убедила в това и по-рано. Винаги бе смятала, че речникът му е малко ограничен, а той я беше изненадал, изтърсвайки дума като *импровизиран*. Какво, дявол да го вземе, можеше да означава *импровизиран*?! Беше шокирана като си помисли, че може би неправилно го е...

— Има ли място за още един? — Дълбок, стържещ глас я изтръгна от съзерцаването на двойката до джубокса.

О, мили боже!

Не беше сигурна дали човекът, който се плъзна в сепарето срещу нея и Беки, беше добре дошъл за отвличане на вниманието, или не. Той имаше повече коса от някой дивак и корем, който изглеждаше в състояние да побере цяло буре с бира.

Непознатият ѝ намигна. Усмивката му блесна, цялата в злато. Наистина, без майтап, всичките му предни зъби бяха от лъскаво, масивно злато. Небеса! Добре поне, че по тениската му нямаше изписани глупави лозунги. Младата жена го прие като спасение... Нима критериите ѝ се бяха занижили, след като влезе в „Червената Далила“? По брадата на мъжа имаше следи от тютюн за дъвчене и Али беше готова да му даде бонус за интелигентност само защото беше решил да остави изписаните по дрехите реклами у дома.

Олеле! Денят наистина бе достигнал дъното.

— Разкарай се, Бъзард! — Беки махна с ръка. — Не се интересуваме.

— Ах, Бунтарке! Скъпа, остави дамата да говори сама. — Мъжът... — Бъзард? Сериозно? — фиксира отново тревожно безнравствения си поглед върху Али. — Ела с мен у дома тази вечер, мила. Ще ти предложи такава добра езда, че никога повече няма да си помислиш за седалката на Харли.

Исусе, Мария и Йоси...

— Хайде бе! — Беки завъртя очи. — Шърли ми каза, че онази ти работа е крива, също като застрахователните измами, в които се опита да ни накараш да инвестираме.

— Крив, ама в правилната посока. — Бъзард намигна отново, без да се притесни ни най-малко, че има жени, които са споделили интимните му тайни, нито пък отрече факта, че е участвал в престъпна дейност. Той се наведе напред — дъхът му миришеше на евтина бира и силни пури. — Извит е малко нагоре и удря точно на правилното място.

О, Боже!

Какво правя тук?!

* * *

Скоч.

Ето от това се нуждаеше. Хубаво малцово уиски. Лагавулин, ако можеше да избира. И докато беше на пътешествие в страната на собствените си фантазии, можеше да се впусне в един бърз флирт с брюнетката в ъгъла. Онази, която му отправи няколко срамежливи

усмивки. Онази, чиято черна кожена пола и тениска на Мотли Крю с V-образно деколте вършеха чудеса за вдигането на онова, с което Бог го бе надарил доста щедро.

Да, бе! Ако изобщо му се предоставеше такава възможност.

Не че бившият агент на ЦРУ Даган Золнер нямаше желание да съблазни брюнетката. Много бързо можеше да я има гола и потна в леглото си — няколко комплимента, малко чувствена музика, чаша хубаво вино...

Това отново му напомни за уискито, което така и нямаше да опита. Две бяха нещата, които никога не смесваше с работата: алкохол и жени. Не беше ли това истинско безобразие? Проклятие! Денят вървеше от зле към по-зле. Защото вече не беше сигурен, че работи за добрите.

Ами... Честно казано, беше започнал да се съмнява в това още преди седмици — след като Алдъс му нареди да отвлече Алиша Морган и да я заведе при него.

Даган беше убеден, че толкова драстични мерки не са необходими.

След като бе следил жената в продължение на около три месеца, бе наблюдавал всеки неин ход и цялата ѝ кореспонденция, беше стигнал до заключението, че тя е точно такава, за каквата се представя — детска учителка, водеща нормален, макар и малко скучен живот. Вероятността да е част от схема за продажба на държавни тайни срещу много пари беше също толкова голяма, колкото и включването му в някой курс за въздържание.

— Да ви предложи още нещо? — попита сервитьорка на средна възраст, промъкнала се до неговата маса. Тънките ѝ като клечка крака стърчаха от чифт широки, високи до прасеца ботуши, което я караше да изглежда така, сякаш е стъпала в кофа. Заради ситните бръчици около очите и устните ѝ и начина, по който размахваше небрежно пълния с напитки поднос, Даган можеше да заключи, че жената упражнява тази професия от няколко десетилетия.

Сведе поглед към тоника си, преди да ѝ се усмихне. Това оказа обичайния ефект. Очите на жената се разшириха и бръчиците около устните ѝ почти изчезнаха, когато му се усмихна в отговор.

— Благодаря — отвърна ѝ той. — Засега не желая нищо.

— Добре, захарче — измърка тя, поставяйки на рамото му тънката си длан с дълги розови нокти от фибростъкло, — но ако промениш мнението си, просто ме повикай. Името ми е Шърли.

— Със сигурност ще го направя. — Даган ѝ намигна и тя се изкикоти като младо момиче, след което понесе съдържанието на подноса към група буйни колежанчета в дъното на бара.

Бившият агент отпи от тоника и погледна към сепарето, в което седеше Алиша Морган.

Беше убеждавал Алдъс да го остави да се справи сам със ситуацията. За разлика от плана на сенатора да отвлече жената, Даган беше решил да я съблазни. Мислеше да я попита най-невинно за липсващите файлове, докато все още е гореща и задъхана в леглото. От опит знаеше, че интимният разговор между чаршафите може да даде добри резултати. А тя беше толкова дяволски... сладка. А и през последните три месеца в живота ѝ не бе имало никакви мъже, което показваше, че не е от онзи тип жени, които скачат в леглото с някой красив непознат. Така че, дори да успее да я съблазни — е, добре, знаеше, че може — възникваше въпросът, дали изобщо иска? Може би не желаше Алиша Морган да тежи на съвестта му?

Не. Определено не искаше.

Реши да смени тактиката и точно беше в процес на разработване на план, включващ възможността да се запознаят случайно, да се сприятелят и след това... И тогава я нападнаха.

Беше сигурен, че зад нападението стои Алдъс, въпреки уверенията на сенатора, че е невинен. Това изобщо не му хареса.

Даган беше напълно убеден, че дори файловете да бяха у госпожица Морган, тя е просто невинна пешка, попаднала в средата на... каквото и да беше това там, по дяволите.

Не се изненада особено от заминаването ѝ след нападението. Нито пък беше учуден, че отиде в бившата месторабота на мъртвия си брат. В крайна сметка, какво би могло да накара една жена да се чувства в по-голяма безопасност от това да е обградена от куп бивши военни от спецчастите?

О, той знаеше всичко за Григ Морган и неговите приятели. И за работилницата им за мотори по поръчка. Поне така си мислеше...

Един поглед към подробния план на площта, върху която се бяха настанили „Черните рицари“ АД, го убеди, че всъщност не знае нищо.

По-рано същия следобед беше положил всички възможни усилия да се свърже със своя човек в ЦРУ — за щастие, все още имаше такъв, дори и след онзи ужасен инцидент в Ирак — за да получи повече информация. И се бе сблъскал с пословичната тухлена стена. Това го изуми, защото ЦРУ би трябвало да знае *всичко*.

Е, оказа се, че в Управлението *не знаят абсолютно нищо* за момчетата от „Черните рицари“. Според източника му, Рицарите бяха точно това, за което се представяха — група от бивши военни, които са сменили ножовете и пистолетите с гаечни ключове и други инструменти.

Хмм. Не.

Цялата тази работа с моторите беше само за прикритие. Всеки, който има поне елементарна военна подготовка би могъл да каже, че тези лоши момчета определено миришат на връзки с правителството. Което означаваше, че Григ Морган е бил свързан с правителството. Което от своя страна подбиваше доверието към претенциите на сенатор Алдъс, че на Морган му е писнало да бъде механик с мизерна заплата и е използвал уменията си, придобити в служба на чичо Сам, за да открадне строго секретни и потенциално опасни правителствени документи. Според Алдъс, Морган е бил планирал да продаде тези документи на черния пазар.

Да бе, точно така. И Даган беше милата малка фея на зъбките.

Започваше да подозира, че работата на добрия сенатор съвсем не е чиста. А това означаваше, че най-умното, което може да направи, е да се откаже на секундата от тази съмнителна задача, да замъкне задника си обратно във Вашингтон и да забрави, че изобщо някога е чувал името на сенатор Алън Алдъс.

Но нещо го задържаше до ъгловата маса, скрит в тъмните сенки на „Червената Далила“. И това нещо не беше брюнетката, която стана от мястото си, обезсърчена от очевидната му липса на интерес към нея, решена да премести своя джин с тоник и много хубавия си задник — *О, мили боже! Той имаше формата на сърце!* — в съседното помещение.

Почти изстена заради пропуснатата възможност, но не я последва, макар че винаги готовият му пенис се молеше да го направи.

Защото, независимо от това дали му харесва, или не — а това определено изобщо не му харесваше — бе позволил да бъде въввлечен в

центъра на нещо, което обещаваше да се превърне в катастрофа с епични размери.

Така че щеше да направи онова, което умее най-добре. Да наблюдава. И да чака.

И тогава бившият сержант Нейтън Уелър обърна ледения поглед на черните си очи към него и целият план на Даган за вечерта се обърна на сто и осемдесет градуса.

Неговият човек от ЦРУ беше успял да му даде военните досиета на служителите от „Черните рицари“ АД и макар че черното мастило правеше петдесет процента от съдържанието на документите неразбираемо, проклетите неща все още можеха да бъдат четени като справочник за великите американски герои.

Мамка му! Много рядко се случваше един бивш агент да бъде наистина затруднен.

Но едно му стана ясно. Беше прекарал целия си съзнателен живот в претегляне на рискове и изчисляване на шансове и точно в този момент, когато погледна в очите на Призрака, Даган Золнер заподозря, че всичко се обръща против него. А като всеки умен човек, Даган знаеше кога да намали своите загуби и да се отдръпне, по дяволите!

---

[1] *Old Faithful* — букв. Стария верен, наречен така заради точността на изригванията си, е най-известният гейзер в националния парк Йелоустоун в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Безплатен орален секс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

— Може и да греша, но мисля, че Али и Призрака си падат един по друг — прошепна Ози в ухото на Нейт, след като Далила се върна на мястото си зад бара. Нейт хвърли кратък, незабележим поглед към масата, където седяха дамите.

— Имаш ли предсмъртно желание? — попита той хлапето напълно сериозно, макар само част от вниманието му да бе насочена към Ози, защото Бъзард — този задник! — посягаше през масата, за да хване ръката на Али.

— Целувчицааа... — пропя Ози. — Падаш си по нея. — Не се отказваше той. — Имам право, нали? Ти я харесваш! — Без да изчака отговор, хлапакът съобщи на останалите с весел глас: — Нейт Уелър — Призрака, известен още като господин Безчувствен, има чувства.

Мили Боже!

Какво им става на всички днес? Първо Далила, а сега и Ози. Да не би да има неонов надпис на челото си?

— По-добре стой далеч от мен — посъветва колегата си, мятайки още един бърз поглед към сепарето. Сега Бъзард — този чекиджия! — се беше излегнал на половината маса и шепнеше нещо в ухото на Али, а тя беше достатъчно луда, за да се смее на онова, което ѝ говореше безнравственият стар пръдльо.

— Но, пич, това е толкова сладко, толкова роман... — Нейт сграбчи не особено нежно ръката на хлапето и го дръпна в ъгъла зад джубокса. Шефа ги изгледа раздражено, но продължи разговора си с Дан. — ... тично — довърши Ози, разтривайки горната част на ръката си, където Призрака го беше стиснал. — Внимавай със стоката ми, човече! Дамите обичат тези оръжия. — Той стегна бицепсите си и сведе глава, за да даде по целувка на всяко едно от своите „оръжия“.

— Не знам какво си мислиш — изръмжа Нейт, — но между мен и Али няма нищо. Тя е само по-малката сестра на най-добрия ми приятел. Край на историята.

Наистина, наистина му се искаше това да е краят на историята.

— Но гласът ѝ е толкова щастлив, толкова слънчев — не спираше Ози, което припомни на Призрака един доста унизителен момент от днешния му ден. Нима хлапакът...? Да, действително имаше дързостта да пърха с мигли и да го гледа с широко отворени очи.

Наистина искаше да умре. Беше ясно като бял ден.

Втрени се в Ози, надявайки се да осъзнае колко е близо до смъртта. Той обаче не го разбра.

— Мисля, че трябва да я поканиш на среща — обяви младежът и многозначително размърда вежди.

— Не давам пукната пара какво мислиш, че трябва... — Нейт замлъкна по средата на изречението, защото внезапно косъмчетата на тила му настръхнаха. Остави внимателно бирата си върху музикалния автомат, докато оглеждаше заведението.

Там. В далечния ъгъл. Изчака зрението му да се приспособи към тъмнината и тогава погледът му се сблъска с чифт ледени, сиви очи.

Аха! Призрака преживя момент на... ами, не на разпознаване, защото никога преди не бе виждал мъжа. Но това определено беше като среща на две сродни души.

Мистериозният човек в ъгъла със сигурност беше агент, но за какво и за кого работеше, не би могъл да предположи.

Обаче, непознатият беше професионалист. Погледът му беше мъртъв; явно доказателство за това, че се е сбогувал с целия си идеализъм, като му е останало едно-единствено нещо — неговата мисия.

Призрака вдигна брадичка в жест, който лаконично казваше: „Ела и се представи, *pendejo*^[1]“. И беше изумен, когато Мистериозния просто пхна ръка в джоба на сакото си и поклати глава. Само веднъж. Само едно рязко движение на брадичката отляво на дясно.

Късмет за Нейт. Мъжът сигурно имаше топки, по-големи от мозъка му. Наистина ли мислеше, че може да се измъкне от бара?

Малко вероятно.

Не и в присъствието на четирима от Черните рицари.

— Какво? — попита Ози, моментално застанал нащрек. Може и да беше невероятен трън в задника, но беше също толкова добър боец като всеки един от тях. Инстинктивно усещаше, че се задават неприятности.

— Онзи тип в ъгъла — каза Нейт. — Ще се опита да избяга. Не бива да му позволим.

Ози се обърна точно навреме, за да види как Мистериозния бавно се надига от мястото си в сенките. Щом се изправи, господин Мистерия погледна към триото в сепарето. Али, Беки и Бъзард — този задник! — бяха в блажено неведение за малката война от пресметнати движения и студен, напрегнат зрителен контакт, която се водеше около тях. Кое то беше много добре. Тогава Нейт забеляза невъзможните за объркване очертания на издутината, изпънала плата на джоба на непознатия, и главата му за малко не експлодира.

Ясно различимият кръг сочеше право към Али.

Този шибаняк! Как се осмеляваше?!

Яростта струеше от него, изгаряща като разтопено желязо, но Нейт не можеше да направи нищо по въпроса. Една погрешна стъпка и Али щеше да отнесе куршума. Нямахше да допусне това да се случи.

Не и докато това зависеше от него!

Никога!

Той стоеше неподвижно и мълчаливо кипеше от яд. Беше сигурен, че ако сега някой го погледне, ще види как от ноздрите и ушите му излиза пара.

Веднага щом Мистериозния излезе през задната врата, Призрака и Ози се втурнаха след него, измъквайки в движение оръжията си. Плъзгането на хладната стомана на бойния нож в дланта му му поддейства успокояващо. В същото време, другата му ръка измъкна от колана Колт 45-ти калибър. В случай че се наложи, в джобовете на якето си имаше и два допълнителни пълнителя с по седем патрона.

Просто не можеше да се почувства напълно облечен без огнева мощ, достатъчна, за да започне малка война. Това говореше доста зле за неговата психика, но кой го беше грижа?

Не и него.

Зад себе си чуваше тропота на тежките стъпки на Дан и Шефа, които моментално се бяха втурнали след тях. Годиците, изпълнени с тренировки, ги бяха научили да реагират за по-малко от секунда. Нейт се усмихна, когато различи предателското изщракване, подсказващо, че Дан Ман зарежда своето бебче — един Рюгер, който бе наследил от баща си. Рицарите обичаха да го дразнят, че прекарва повече време галейки оръжието си, отколкото жена си.

Жена ми не може да ми спаси толкова бързо живота, беше редовният му отговор.

Е, този път Нейт беше много доволен, че неговият Колт 45 е в перфектно състояние, тъй като щеше да се наложи да застреля някого.

Мистериозния бе имал изключително лошата идея да насочи оръжие към Али. Пичът имаше доста добри шансове да излезе от този сблъсък с няколко допълнителни дупки по тялото, освен ако не им дадеше дяволски добро обяснение.

Четиримата изскочиха през задната врата и се озоваха на алеята. Преливащите от боклук кофи на отсрещната страна на улицата очевидно не бяха изхвърляни от дълго време и излъчваха ужасна миризма, която според Нейт беше отровна, но Мистериозния не се виждаше никъде.

По дяволите!

Призрака даде знак с ръка на Шефа и Дан да поемат наляво, докато той и Ози тръгнаха надясно.

Боже! Цялата тази история с Али ставаше все по-невероятна. Накратко — била е нападната, подслушвана, а сега я заплашиха с куршум. И всичко това за по-малко от тридесет и шест часа.

Григ, братко мой, в какво, по дяволите, си ни забъркал?

* * *

— Тази част от кораба на въздушна възглавница не е за теб, Франк — изсумтя Беки, докато се опитваше едновременно с Ози да хакне програмата. — Като ми дишаш във врата, не ускоряваш процеса, а само ме изнервяш. *Така че отдръпни се от мен, по дяволите, ти голям, тъп, сляп, дразнещ глупак!* — Разбира се, не можеше да изрече на глас последните думи. Не и ако ценеше работата си, а тя наистина я ценеше. За съжаление. Да има нещо за ядене три пъти на ден не беше за пренебрегване. А и пристрастеността ѝ към близалките хич не беше евтина.

— Нали ми спомена тази сутрин, че искаш да научиш всичко това, за да заемеш по-изгодна позиция в организацията ни? Е, стресът идва с работата, Ребека. Свиквай.

Ребека, Ребека, Ребека. Страхотно. Караше я да иска да си смени името.

И да, тази сутрин, след като си призна, че е хакнала електронната поща на Григ, му беше заявила, че иска да придобие тези доста, хмм... съмнителни компютърни умения, за да е по-полезна на отбора. Франк вече ѝ беше достатъчно бесен заради това малко откровение, така че вероятно бе по-разумно да не узнава, че Призрака я учи да стреля, Били ѝ дава частни уроци по експлозиви, а Стейди ѝ преподава основния курс по оказване на първа помощ.

Ммм, да. Беше най-добре да запази всичко това за себе си. Шефа просто трябваше постепенно да започне да я възприема като пълноправен член на екипа.

Но първо *тя* трябваше да се справи с факта, че се е надвесил над нея, с чудовищната сянка, която хвърляха невероятно широките му рамене, с коварната горещина на твърдите му бедра, изгаряща задника ѝ, с уханието на топла кожа, студена бира и на... Франк.

С това можеше да се справи. О, да, можеше да се справи!

Без проблеми.

Пръстите ѝ зададоха грешна команда и тя изруга.

— Вътре съм — обяви Ози и младата жена вдигна ръце във въздуха.

За да се успокои, разви поредната „Дум-Дум“ с вкус на грозде, гневно я пъкна в устатата си и се намръщи.

За малко да си счупи зъб, но експлозията на сладкия вкус няколко секунди по-късно ѝ помогна да се съсредоточи върху настоящата задача, вместо да се разсейва от близостта на Франк. О, и да забрави дребния, незначителен факт, че той се държеше като пълен задник, когато станеше въпрос за нея.

Беки се отдръпна от компютъра и се плъзна със стола към Ози, за да наблюдава как кодът пробягва по монитора. Бяха проникнали в системата за наблюдение на Чикаго. Не съвсем лесна задача, но компютърният им виртуоз се беше проявил отново.

Както и да е. Щеше да продължава да се упражнява. Във всяка област. Защото може би тогава Франк щеше да започне да я взема на сериозно, а не да я възприема като необходимо зло, което се грижи само за машините им. Вероятно тогава щеше да я види като зряла

жена, вместо като омазаната в грес, вечно смучеща близалка, по-малка сестра на един от хората му. Може би после...

— Сега само трябва да качим снимката с частичното изображение на Мистериозния от охранителната камера на „Червената Далила“ в моята програма, за да я сравни с възможните съвпадения в системата на града. Ако успеем да получим по-добро изображение на лицето му, ще можем да я пуснем през софтуера за разпознаване на лица и да разберем най-сетне точно с кого си имаме работа — обясни Ози, докато пръстите му продължаваха скоростно да летят по клавиатурата.

— Имаше ли някакъв шанс да огледаш този човек? — попита Дан Али. — Възможно ли е да е онзи, който те е следил?

Тя се наведе по-близо до десния горен ъгъл на монитора на Ози, където зърнестата снимка на Мистериозния премигваше бързо, тъй като в момента се сравняваше с лицата, заснети от наблюдателните камери, разположени из града.

— Изглежда като него — промълви тя, съсредоточена в образа. — Прическата съвпада. Телосложението — също. Но със сигурност това не е моят нападател. Онзи беше огромен, по-скоро с размерите на Франк. Обаче... — Намръщи се, взирайки се в изображението. — Не мога да кажа категорично дали това е неуловимата сянка, която ме преследва, или не — завърши разочарована.

Да, добре. Всички бяха разочаровани. Но фактът, че човекът просто се бе изпарил, след като беше насочил пистолет към главата на Али, не беше причина за гадното настроение на Беки.

Не. Причината за гадното ѝ настроение беше мъжът, чийто боен псевдоним беше Шефа. Защо трябваше да е такъв гадняр? Защо не можеше просто да признае... Изведнъж трептенето спря и на монитора на Ози се появиха две снимки една до друга.

— Мамка му, момчето си го бива! — подсвирна Дан, когато двете моментни снимки, изтеглени от базата данни на града, разкриха малко повече от тази, направена в бара. Ясно се виждаше, че това е един и същи човек, но и на двата кадъра главата му беше извърната така, че да не се различават чертите на лицето му. — Изглежда знае точно къде се намират камерите и внимава всячески да ги избегне.

— Казах ти — промърмори Призрака. — Този човек е шпионин, изписано е на лицето му.

— ЦРУ? — попита Франк и за щастие се обърна така, че топлината, аромата и властната му същност изчезнаха. Най-сетне Беки можеше да диша свободно.

— Само ако знаех — отвърна Призрака.

Тя забеляза как очите на Али се разшириха при тази особено тревожна новина и се зачуди дали жената осъзнава, че току-що инстинктивно бе пристъпила по-близо до Призрака и дали той усеща, че без колебание бе поставил ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

Тези двамата водят безнадеждна борба, помисли си Бунтарката. Най-добре да си признаят един на друг и да приключат с това.

Да бе, точно така. Кого се опитваш да заблудиш? Сякаш имаш някакъв опит в любовта. Затова нощем те топят единствено памучните чаршафи и господин Блу. Такава загубенячка! Ето, вече си на двадесет и пет, не съвсем грозна — поне според уверенията на приятелите от мъжки пол, и въпреки това цялото удоволствие, което получаваш в леглото, идва от осемнадесетсантиметрово парче син каучук, на което на всичкото отгоре му трябва и батерии.

— Мамка му! — Франк прокара пръсти през косата си и се намръщи, когато осъзна, че отново се е изпуснал пред дамите. Беки се запита дали внимава да се държи като джентълмен, когато отиде на север. О, да. Знаеше всичко за посещенията му в Линкълн Парк. Не знаеше само при кого ходи там, тъй като не можеше да го проследи. Слава богу, все пак ѝ беше останало някакво самоуважение, когато ставаше въпрос за него. Беше изчерпала всички възможни средства, за да открие кой беше тайният му партньор или — уф! — ... партньорка.

— Първо беше ФБР, а сега вероятно можем да добавим и очарователното ЦРУ в тази ужасна супа от букви — изръмжа Шефа. Клатейки глава, той погледна към часовника. — Вече е един след полунощ. Предлагам да приключим за днес. Може би утре ще успеем да хвърлим малко повече светлина върху това... това — поклати отново глава, — каквото и да е то.

Да, може би утре и Беки щеше да добие най-сетне смелост, за да му признае как наистина се чувства.

И също така, може би утре прасетата щяха да полетят.

* * *

Али не можеше да заспи.

Това нямаше нищо общо с осемчасовия следобеден сън или с непознатата обстановка, защото, въпреки че таванското помещение, предназначено за гостите на „Черните рицари“ АД, беше по-голямо от хотелска стая и имаше дори малък кухненски бокс и облепена с бели плочки баня с душ-кабина — поне за нещо Григ й бе казал истината — тук беше красиво обзаведено и много уютно.

Тухлените стени придаваха на стаята приятна атмосфера, въпреки сребристия тръбопровод на вентилационната система и откритите тръби на тавана. Онзи, който бе направил стенописите в халето на работилницата, очевидно го биваше и в другите стилове на живописата, което си личеше от абстрактния диптих^[2] над леглото. Използваната техника беше съвсем различна, но богатството от цветове беше като отличителен подпис. Рисунката се вписваше перфектно, заедно с тюркоазнозелената покривка на леглото и килима, който покриваше частично лакирания дървен под.

Така че проблемът не бяха стаята или удобният матрак. Нито пък безсънието й се дължеше на Фъстъка, който се бе изпружил до нея и включил мотора на пълни обороти.

Е, може би имаше малко общо с това. Все едно бе легнала до реактивен двигател.

Но не това беше основният й проблем.

Страхуваше се.

Смяташе, че е уплашена, когато скочи в колата и пое от Северна Каролина към Чикаго с намерението да пристигне без да спира за почивки. Сега осъзна, че тогава е била просто стресната. Защото си беше мислила, че ще се появи тук, ще опише проблема си и ще остави Нейт да се погрижи за всичко, а тя ще се върне у дома, може би след кратка екскурзия из Магнифисънт Майл^[3].

Ха-ха! Колко наивно! Не само че не се случи онова, което си беше въобразявала, ами научи и че е била подслушвана, че брат й е действал самостоятелно — контактът му във ФБР беше мъртъв, а тя най-вероятно беше следена и взета на мушка от ЦРУ.

Ето защо наистина се страхуваше.

Чий живот живееше сега? Не и нейния собствен, това беше сигурно. Подобни неща не се случваха на детските учителки. Освен ако, разбира се, тези детски учителки са имали по-големи братя, които са се специализирали в тайни операции за правителството.

Какъвто, за съжаление, беше нейният случай.

Дявол да го вземе, Григ! Какво, за бога, си мислел, когато си ме вкарал във всичко това?

Веднага след като тази мисъл мина през ума ѝ, Али се почувства виновна. Григ никога не би я поставил умишлено в опасност.

Тук имаше нещо друго, нещо, което продължаваше да човърка като червей най-отдалечените кътчета на мозъка ѝ. Но колкото пъти опитваше да се съсредоточи върху това, просто се подхлъзваше все повече и повече в дълбините на подсъзнанието си. Добре, беше време да помисли за нещо по-различно. Това препоръчваше майка ѝ винаги, когато мислено кръжеше около отговора като пеперуда около цвете.

Пое си дълбоко въздух и се постара да прочисти съзнанието си. И какво стана? Първото нещо, което ѝ дойде наум, беше прекрасният, ужасен ден на плажа с Нейт. Жаркото слънце, топлецо голите ѝ рамене, прохладните вълни, разбиващи се в брега с ярост и превръщащи се в пяна. Как чайките крещяха, сякаш ѝ съчувстваха заради разбитото сърце. И как Нейт инстинктивно беше усетил странния копнеж вътре в нея. Онази необичайна нужда да почувстваш прекрасния, изпълнен с енергия живот, след като си се сблъскал с тъмния призрак на смъртта.

О, да, това не беше нещо ново, нито изненадваща реакция при загуба на близък. Може би тези неща бяха стари, колкото света. Несъмнено още пещерният човек е обладал разгорещено своята партньорка, след като някой от племето е преминал във Великото неизвестно. В онзи момент фактът, че реакцията ѝ не е съвсем необичайна, не ѝ бе направил впечатление. Усещаше, че нещо вътре в нея умира и ѝ беше необходимо... нещо. Нещо истинско и разтърсващо. Нещо, което да я предпази да не пропадне в черната бездна на мъката толкова дълбоко, че да не може да се върне никога повече.

И някак си Нейт беше усетил това. Беше разбрал. Потайният, намръщен и мрачен Нейтън Уелър беше видял *нея* през цялата болка и отчаяние. И онзи ден ѝ беше направил рядък и прекрасен подарък.

Нежен.

Ето какъв беше той, когато отчаяно бе отдръпнала устните си от неговите и изненадващо безотговорно бе прошепнала: „Прави любов с мен“.

Още си спомняше как адамовата му ябълка подскочи и Нейт се вгледа в лицето ѝ така, както правеше единствено той. С онази дива бдителност, с онази категорична настойчивост. Черни очи, които изгаряха душата ѝ. Беше завладял устата ѝ с целувка, която все още караше бузите ѝ да се обливат с огнена топлина.

Той беше страстен, но — О! — толкова внимателен и нежен. Беше правил любов с устата ѝ. Не съществуваше друг начин, по който да го опише. Собственическа, свирепа, състрадателна любов. И когато голямата му, покрита с белези и мазоли, длан, обхвана нежно лявата ѝ гърда, тя бе въздъхнала. С ласкавото докосване на палеца си бе накарал зърното да се втвърди болезнено.

Резултатът беше мигновен. Неконтролируемо желание.

Божичко!

Али се разтрепери. Споменът я накара да се гърчи, докато Фъстъка не вдигна косматата си, покрита с белези муцуна и я изгледа недоволно.

— Нали знаеш, че има и други легла, в които можеш да спиш? — каза му тя. Животното ѝ отговори като вдигна единия от задните крака над главата си и започна съсредоточено да почиства топките си. — Е, това е най-подходящият отговор, ако изобщо има такъв — промърмори Али, легна по гръб и сложи ръка върху очите си.

Беше се опитвала, *Господи*, как се беше опитвала през последните три месеца да забрави за този ден. Да забрави колко умели бяха устните и ръцете на Нейт. Да забрави как му бе отговорила, как се бе предала и отдала.

И през по-голямата част, по време на светлата половина на деня, успяваше да се справи.

Нощите бяха друго нещо.

През нощта не успяваше да отблъсне спомените надалеч. Често се събуждаше с пръсти между бедрата, опитвайки се да облекчи болката, породена от сънищата. А сега лежеше в легло, само през две врати от Нейт, контролът, който си налагаше по отношение на

миналото, бе изгубен и всичко сякаш се разигра отново пред погледа ѝ. Съзнанието ѝ добави ярките, живописни детайли.

Горещо.

Широката му длан беше гореща, когато я прекара по хладното ѝ бедро, под късата пола, с която бе облечена, и нито за миг не се поколеба, преди да отмести дантелата на прашките ѝ. Грубият му палец безпогрешно откри горещия възел от нерви в основата на нейната женственост и започна да кръжи бавно върху него.

Голям!

Мазолестите му пръсти бяха толкова големи, когато леко проникна първо с един, а после и с втори, вътре в нея.

Това, което последва, беше по-скоро интуитивен спомен, отколкото действителна памет, защото в този момент мозъкът ѝ беше престанал да работи. Можеше само да чувства. Създание от течни кости и бясно препускаща кръв. Същество, изградено единствено от желание, от страст.

Устата ѝ помнеше вкуса му и как езикът му се гмуркаше в нея, отново и отново. Гърдите ѝ се напрегнаха при спомена за широкия му гръден кош и триенето, което упражняваше върху тях, докато се движеше срещу нея. Пръстите ѝ пламнаха от непреодолим копнеж, запазили усещането от допира до обтегнатите сухожилия и твърдите мускули, когато се беше вкопчила в ръката му, пъхната между телата им.

Тогава не знаеше дали го бе сграбчила, защото искаше той да спре, или да продължава вечно, затова само го държеше.

Помнеше експлозията на освобождаването си, как изкрещя името му и след това бездиханна се отпусна в ръцете му. Сети се колко бе учудена, когато я задържа в прегръдките си за един дълъг момент, шепнейки ѝ безсмислени думички, докато дланта му галеше гърба ѝ, преди да я вдигне и понесе обратно към джипа.

Тя отново потръпна. Фъстъка престана да се ближе, за да ѝ хвърли един кратък гневен поглед, и пак се върна към заниманието си — безупречното почистване на гениталиите си.

— Ако продължаваш така, скоро ще останеш без косми — предупреди го Али, отхвърли завивката и отиде в банята. Погледна се в огледалото над мивката и се намръщи.

Дявол да го вземе!

Желаеше Нейт Уелър.

Не можеше да го отрича повече.

На разстояние от стотици километра беше лесно да обвинява разкъсващата душата ѝ скръб за поведението си през онзи ден преди три месеца. Но сега, когато беше тук и той бе постоянно пред очите ѝ? Беше просто невъзможно да продължава да се заблуждава.

Тази тръпка, стягането на кожата на главата ѝ всеки път, когато той приближеше в рамките на десет метра от нея, неспособността ѝ да спре да бръщолечи като някое от децата в детската градина. Всичко това беше вследствие на невъзможната ѝ физическа реакция към него.

И онова нещо у него, което винаги я дразнеше безкрайно. Е, това беше просто болката и разочарованието, което усещаше, знаейки, че на него не му се налага да се справя с подобни затруднения.

Беше глупаво от нейна страна да не го разбере по-рано или може би просто се беше страхувала. Страх от всичко онова, което той я караше да чувства. Страх от всичко, което я караше да иска. Страх от... отхвърляне.

По дяволите! По дяволите!

Въздъхна дълбоко и напписка пламналото си лице с хладка вода. Всичко това ѝ идваше твърде много. И беше прекалено сложно.

Спря чешмата и се подсуши с пухкава тюркоозна кърпа. Тази нощ изобщо нямаше изгледи да заспи, така че можеше да слезе долу и да види дали има и други будни. Вероятно Беки ще бъде в настроение да споделят чаша вино — голяма чаша вино — и да си съчувстват взаимно, заради непрестанното им разочарование от мъжете.

Завърза колана на сатенения си халат и надникна в тихия коридор. Всички светлини бяха изгасени, включително и тези на долния етаж. Само под една врата се процеждаше слабо жълто сияние.

Стаята на Нейт.

Нима не беше абсурдно?

Единственият човек, с когото не искаше да сподели чаша вино, особено пък голяма чаша вино. Не се доверяваше на себе си, че ако изпие достатъчно алкохол, няма да го нападне, да го завърже за леглото и да седне върху лицето му.

Но все пак имаше нещо, което искаше да изяснят...

---

[1] *Pendejo* (исп.) — глупак, безделник, хаймана. — Б.пр. ↑

[2] *Диптих* — картина, състояща се от две платна, монтирани едно до друго. — Б.пр. ↑

[3] *Magnificent Mile* — най-големият търговски квартал в Чикаго. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Хайде! — промърмори Нейт, когато видя на екрана на лаптопа си извлечените от Ози — въъ... хлапето предпочиташе термина *трансферирани* — всички имейли от електронната поща на Григ за последните три години. Доброволно беше поел тежката задача да открие колко често партньорът му, неговият най-добър приятел и единствен довереник, е лъгал него и останалата част от екипа, като е приемал да работи за ФБР.

И сякаш това не беше достатъчно лошо, за да се сложи тъпата черешка върху тортата за този ден, трябваше да дава обяснение и да отговаря пред Шефа.

Какво повече искаше да узнае този човек?!

След като другите си легнаха, двамата обсъдиха внимателно всичко и на Нейт му се наложи да преразкаже всеки отвратителен, зловещ детайл, който си спомняше от не съвсем щастливото време, прекарано в Сирия, за да разберат дали може да има някаква връзка между онова, което се беше случило тогава и това, което се случваше в момента.

О, човече, не беше ли наистина забавно?!

Защото дори и след като бяха минали месеци и той беше разказвал историята достатъчно пъти, за да я предава механично, не успяваше да спре спомена, който мигновено изникваше в паметта му и започваше да изрежда пред очите му мъчителни картини, щом позволеше на ума си да поеме по този път. Това беше всичко, което бе необходимо; само една мисъл за онзи ден и мигом се връщаше в онази мизерна, малка колиба в затънтената част на Сирия.

Пазачите — група от три момчета, които бяха прекалено жестоки, за да бъдат наречени хора и твърде изобретателни в своята жестокост, за да бъдат сравнени с животни, бяха отишли някъде да се напият — каквато бе обичайната им програма — и той най-накрая успя да прегризе евтините въжета, с които бяха вързани ръцете му. Мина през вратата, благодарение на находчивостта си и с помощта на малко

груба сила, като в крайна сметка успя, но с цената на три счупени ребра.

Замаян от болка и глад, се довлече през коридора до съседната врата.

Видя всичко толкова ясно и отчетливо, сякаш гледаше блу рей изображение.

Григ лежеше върху онази груба маса. Навсякъде имаше кръв. Прекалено много кръв. И вътрешности. А тази миризма... Мили Боже, разпозна я веднага. Това беше миризмата на един мъртвец, който все още не знае, че е мъртъв.

— Нейт?

При вида на Али, застанала на прага на отворената врата, мигновено се върна в настоящето.

Слава богу!

Ако продължаваше често да мисли за това, наистина щеше да се наложи да се консултира с психиатър, с което Шефа му проглушаваше ушите от известно време. Макар че, ако бъде абсолютно честен със себе си, идеята не беше съвсем глупава. Навремето, когато беше в морската пехота, познаваше много момчета, които бяха принудени от техните командващи офицери да минат през някаква форма на терапия. И макар повечето от тях да бяха протестирали и отишли с неохота, в края на лечението бяха постигнали някакъв баланс и понасяха по-добре ужасите на войната. Така че, да, идеята си я биваше, само дето мисълта да разкаже на напълно непознат какво е сторил го караше да се облива в студена пот.

Прокара лепкава длан по челото си, стана от стола и прекоси бос малката стая. Когато стигна до вратата, осъзна, че току-що се е измъкнал от най-лошия си кошмар, за да срещне най-дивата си фантазия.

Е, почти.

Щеше да бъде най-дивата му фантазия без тънката кремава роба, стигаща до бедрата ѝ, през която успяваше да различи слабия оттенък на... — сини ли бяха? — сутиена и бикините, които толкова красиво покриваха всичко, което някога си беше мечтал да докосне с устни. Почистено от грима, лицето ѝ като на принцеса от Дисни изглеждаше още по-невинно, а косата ѝ около него беше влажна, малки мокри кичурчета бяха полепнали по бузите и челюстта ѝ.

Боже, не можеше ли просто да се строполи мъртъв на място и да се приключи с това?!

— Али? Какво има? — едва успя да попита, преди да започне да точи лиги като куче. Кой знае защо температурата в стаята се покачи с десет градуса.

— Може ли да поговоря с теб за минутка? — Тя се взря в него, цялата сладост и светлина.

— Разбира се. — Нейт понечи да излезе в коридора, но тя го спря като сложи ръка на рамото му.

Нямаше да си спомня как се беше вкопчила с нокти в същата тази ръка, когато достигна кулминацията си през онзи ден на плажа. О, по дяволите, не! Категорично нямаше да си спомня за това.

Мамка му! Сега това беше всичко, за което можеше да мисли.

— Лично? — Тя погледна крадешком по коридора към затворената врата на Беки.

Не, не, не. *Не!* Безкрайно лоша идея.

— Тъъ, естествено. — Отстъпи крачка назад и задържа вратата широко отворена, като тайно огледа стаята, за да се увери, че не е оставил нещо нежелано да лежи наоколо, като например снимката, която обикновено пазеше скрита в нощното си шкафче. Онази, която Григ бе щракнал лятото, преди да умре. На нея златистата коса на Али бе подхваната от лекия бриз, идващ от океана; младата жена се смееше с отнетната назад глава. Онази, която Нейт бе гледал толкова често, че краищата ѝ бяха започнали да се огъват.

За щастие, тя все още беше заровена в най-горното чекмедже на нощното му шкафче, под някакви капки за кашлица, носни кърпички и един роман на Джордж Гришам с много опърпани ъгълчета.

След един последен поглед надолу по коридора той тихо затвори вратата и се оказа сам с Али в спалнята си. При мисълта за това слабините му се напрегнаха. Не беше добре. Изобщо не беше добре.

Много странно как пулсът му биеше равномерно като метроном, докато се намираше на сантиметри от наркобарон, джихадист или неприятел, но се втурваше да препуска лудо в мига, щом останеше насаме с тази дребна, нежна жена...

— Какъв е проблемът, Али? — Надяваше се този път да получи отговор.

За предпочитане беше да е нещо, което може да се разреши бързо и да се отърве от нея, но точно в този миг погледът му спря върху преплетените ѝ пръсти и някак си, независимо че никога не беше предполагал, че пръстите може да изглеждат секси, му се прииска да ги докосне с устни. Бяха изключително сладки. Толкова малки и тънки — точно като нея — със съвършени, лакирани в розово, нокти. Те практически крещяха: жена! А Господ му беше свидетел, че бе прекарал дълго време без жена. Дяволски дълго време...

— Какво ти каза Далила тази вечер? — попита Али и изви очарователно вежди.

Е, не е ли това удар по топките?! Освен това беше и последното нещо, което изобщо очакваше да чуе.

— Тъъ...

— Познаваме се от дванадесет години и си мисля, че това беше първият път, когато те чувам да се смееш по този начин. — Тя пристъпи напред.

Опа! Това не беше добре и с всяка изминала минута ставаше все по-лошо. По-лошо? Мозъкът му беше престанал да функционира.

— Тъъ...

Сега тя стоеше пред него, толкова близо, че можеше да усети меката женствена топлина, която тялото ѝ излъчваше на вълни, и сладкото ухание на орлови нокти от шампоана ѝ, който се смесваше с аромата на сапуна Ейвъри по кожата ѝ.

Откъде идваше това бучене? Нима беше кръвта, втурнала се в главата му?

— Тъъ...

И какъв беше въпросът? Нейт преглътна и опита да изпълни дробовете си с така необходимия им кислород. Струваше ли му се или стените наистина се приближаваха?

— Това е малко странно, не мислиш ли? — попита тя.

Да, всичко това е много, много странно. Странно е, че тя е тук, в Чикаго. Странно е, че я преследва някакъв шпионин. Странно е, че Григ я беше поставил в тази ситуация. Странно е и че тя стоеше полугола в спалнята му. В *неговата* спалня.

Странно е, че тя го гледеше умолително, вместо да го гледа както мишката — гладния ястреб. Да не споменаваме факта, че самият той се чувстваше много, много странно. Сякаш всеки момент щеше да

припадне. *Бам!* Нокаут! А не искаше ли да ѝ покаже що за мачо е наистина?

— Али...

— Какво?

Да, какво? Какво се канеше да ѝ каже? *Махай се*, може би? *Съблечи се*? Това беше много по-вероятно.

— Нищо. — Просто поклати глава.

— Ще си играем отново на „силен, красив, мълчалив“? — поинтересува се тя и наклони глава закачливо.

— Красив?

Намираше го за красив? Вероятно не трябваше да се изненадва толкова. Не беше Брат Пит, но не беше и Квазимодо.

Тя сви рамене.

— Разбира се. Знаеш ли, че си... невероятно секси, или не го осъзнаваш?

Така ли? Може би някога, преди години, когато беше млад и безгрижен, и все още не познаваше света. Но не и сега. Не и след годините, прекарани в борба със стихииите. Не и след товара, който носеше на плещите си заради онова, което бе принуден да направи преди три месеца. Чувстваше се като старец.

— Леле! — Тя поклати глава, явно изненадана. — Ти май наистина не го осъзнаваш, нали?

— Да осъзнавам какво?

— Това, че си красив.

— Красив? — Добре, сега вече знаеше, че го занася. Вероятно би могъл да приеме „хубав“. Понякога жените бяха странно удивителни, когато намираха за привлекателни някои черти в лицето на един мъж. „Невероятно секси“ му звучеше доста преувеличено. Но „красив“? Хмм, няма начин.

— Да. — Тя притисна език към вътрешната страна на бузата си. Очите ѝ блестяха весело, когато се наведе към него: — Мъжете също могат да бъдат красиви.

Той се засмя, макар че трябваше да се вземе в ръце. Стисна длани зад гърба си и скръцна със зъби от усилието да не се пресегне и да я докосне. Само ден и вече бе размътила мозъка му. И сега, застанала толкова близо до него, особено когато повдигна ръка към лицето му?... Е, това накара всяка съзнателна мисъл да умре още в

зародиш. Всяка една клетка в тялото му се фокусира — с голямо Ф — върху усещането от допира на сладките розови връхчета на пръстите ѝ.

— Нейт?

Когато произнасяше името му така, беше способен да завладее целия свят.

— Ммм.

— Ти току-що се засмя.

— От време на време го правя.

Смееше се непрекъснато, когато Григ беше жив. Това досадно копеле полагаше големи усилия, за да го накара да се превива от смях. Естествено, Али не би могла да знае това. Всеки път, когато тя се намираще около него, той се концентрираше толкова силно върху себе си, за да не направи някой гаф, че всеки опит да покаже чувството си за хумор беше немислим. След смъртта на Григ желанието за смях го изостави. Беше отлетяло, заедно с последния дъх на приятеля му. Но в Али имаше нещо, което го караше да се чувства... по-леко. Смееше ли да го признае? Може би дори малко щастлив?

— Нейт?

Забрави! Когато произнасяше името му така, можеше да завладее не само света, а цялата шибана галактика.

— Да?

— Докосвам те.

Нямаше никакво съмнение в това. Бейзболната бухалка, която се опитваше да скрие зад ципа на панталона си, беше достатъчно доказателство.

— Забелязах.

— Не се отдръпваш надалеч. Не действаш така, сякаш съм носител на двойна смъртоносна зараза от хепатит и бубонна чума.

Двойна смъртоносна зараза от... Нейт само поклати глава и с мъка потисна усмивката си. Тя беше просто очарователна. Без съмнение. И да, топлото чувство, което бавно се просмукваше във вените му, можеше да бъде само щастие. Спомняше си усещането... СМЪТНО.

— Какви ги бръцолевииш пак, жено?

— Говоря за факта, че не обичаш да те докосвам. — *Луда ли е?*

— Не ти харесва, когато те докосвам, нали? — попита Али.

— Никога не съм казвал нещо такова — процеди през зъби, тъй като в момента ръцете ѝ галеха раменете му. Възможно ли беше човек да изпитва щастие, докато го убиват?

— Тогава защо винаги правиш всичко възможно, за да избегнеш всякакъв физически контакт с мен? Познаваме се... понякога ми се струва от цяла вечност. Ти си като втори син за родителите ми. Грабваш майка ми и я прегръщаш, а тя се кикоти, разрошвайки косата ти. Дори онази странна мъжка комбинация от ръкостискане и прегръдка, която разменяте с баща ми, доказва, че не си алергичен към човешки контакт. Ами с Григ. Прегръщайте се толкова често, че мама понякога ви наричаше сиамските близнаци на военноморските сили, защото изглеждахте така, сякаш раменете ви са сраснали едно за друго. А всичко, което получавам аз, е леко кимване. Какво значи това? Защо се извърщаш настрани, когато се разминаваме в коридора?

За един кратък миг се замисли дали да не я излъже, защото имаше толкова много горчиви истини, които не можеше да ѝ каже, толкова много въпроси, които му бе задала, на които в никакъв случай не можеше да отговори. Но този не беше един от тях. Така че... трябваше да ѝ признае.

— Харесва ми твърде много.

— Какво? — Тя сбърчи очарователно носле.

— Докосването ти. Харесва ми твърде много.

По дяволите, сега щеше да се отдръпне от него, за да избегне физическия контакт. Кое то всъщност беше много добре. В края на краищата, беше просто мъж, а когато тя беше толкова близо до него — да не говорим, когато го докосваше — контролът върху желязното му самообладание ставаше слаб, в най-добрия случай. И напълно изчезваше — в най-лошия.

— Харесва ти твърде много? Какво означава това? — Деликатно извитите ѝ вежди рязко подскочиха.

Боже! Жената обикновено не загаряваше бавно, но тази тема изглежда беше адски трудна за възприемане. Вместо да ѝ обяснява, просто се наклони леко напред, за да ѝ позволи да усети неопровержимото доказателство, напирало в панталона му.

Господи, мили Боже! Това беше ад. Или рай. Не беше сигурен. Ако пенисът му можеше да говори, щеше да започне да крещи възторжено „Алилуя“.

— О! — Красивите ѝ очи се разтвориха широко.

О! беше точно. На госпожица Морган най-после ѝ просветна.

— Да, сега изясниха ли ти се нещата?

Всеки момент, всеки момент щеше да отскочи назад и да го дари с онзи поглед, който бе усъвършенствала през годините. С присвити очи, стиснати устни и леко наклонена настрани глава, сякаш току-що е изпълзъл изпод най-близкия слюзест камък.

Всеки момент...

— Ти ме желаеш? — попита тя невярващо.

— Бих казал, че това несъмнено е очевидно.

— Но ти не ме харесваш! — Необяснимо защо, тя все още се притискаше към пулсиращата му, болезнена ерекция.

Не я харесва? Луда ли е?

— Разбира се, че те харесвам, Али. — Преброи до десет, после изрецитира наум състава на отбора „Сент Луис Кардиналс“ от 1998-ма. С течение на годините бе установил, че това е психическият еквивалент на студен душ.

— Не, не. — Тя категорично поклати глава.

— Али... — Осъзнаваше, че в момента изразът му е на един измъчен човек. — Всички доказателства сочат обратното.

Добре, изпитаният трик с изброяването на „Кардиналите“ тази вечер не проработи.

Охо! Познаваше погледа, който му отправи сега. Беше един от онези, от които Григ често се оплакваше — пресметлив и хитър. Нещата изобщо не вървяха на добре.

— Тогава защо беше толкова... толкова невъзпитан и груб през всичките тези години? — попита го невярващо. — Защото ме желаеш?

Невъзпитан и груб? Никога не е бил невъзпитан и груб. Беше благороден и почтен. Исусе! Не можеше ли да направи разликата?

Решавайки, че Али няма да помръдне, освен ако не я подкани, той се опита да я отблъсне. Със светкавичен рефлекс младата жена заключи тънките си ръце около врата му и се вкопчи в него като мида върху корпуса на самолетоносач.

— Али! — предупреди я той и стисна зъби, тъй като болката, която пулсираше в панталона му беше жестока. И ставаше все по-зле с всяка изминала минута. Или може би по-добре? Господи, вече не беше сигурен. Мозъкът му едва функционираше, което всъщност беше доста

впечатляващо, като се има предвид, че в момента почти не се кръвоснабдяваше. — Отдръпни се.

— Не и докато не ми отговориш — заяви тя, вдигайки предизвикателно малката си, остра брадичка.

Търпението му се изчерпа, заедно със самоконтрола.

— Да, дявол да те вземе! Да, това е причината, заради която те държах на една ръка разстояние. Защото всеки път, когато се доближа до теб, единственото, което искам да направя, е да те съблека, да те тръшна на най-близката хоризонтална повърхност и да се потопя дълбоко в теб, докато не започнеш да се гърчиш под мен като червей на кукичка и да ме молиш да не спирам. Това е! Сега доволна ли си?

След този безчувствен и вулгарен изблик, Нейт очакваше от Али безброй неща, но зашеметяващото усещане на устните ѝ, разтворени срещу неговите, със сигурност не беше едно от тях.

О, човече!

Езикът ѝ! Сладък и гъвкав, се стрелкаше навътре и навън, отново и отново. И го ближеше и галеше, карайки го да изгуби ума си.

Най-дивите му фантазии нямаха нищо общо с реалността. При цялата си сурова и груба похот, изобщо не губеше време да целува Али в мечтите си и обикновено прескачаше до наистина горещите сцени. Кое то, едва сега разбра, беше голяма грешка. Огромна! Защото дълбоките целувки на Али бяха най-еротичното нещо, което някога бе преживял. Това значеше нещо, като се има предвид, че беше изгубил броя на любовниците, които бе имал през годините. А някои от тях имаха в ръкава си доста трикове, нови дори за него.

Усещането за кожата ѝ... Гореща и гладка като сатен под мазолестите му длани. Робата ѝ се разтвори широко, Али се покатери по него като дървосекач по бор и обви кръста му със стройните си крака. Инстинктивно я улови за бедрата.

Чудесно! Велики Боже!

Ханшът ѝ се задвижи срещу него по най-влудяващия и удовлетворяващ начин.

— Али — Нейт отдръпна уста, дробовете му щяха да се пръснат, — спри!

— Не! — Тя положи низ от мокри целувки по челюстта му, чак до ухото, където се спря, за да го засмуче с горещите си, влажни устни. Очите му буквално щяха да изскочат. — Аз го желая. Ти го желаеш. И

двамата сме възрастни, а тази... тази непреодолима химия съществува между нас от самото начало, така че няма какво да ни спре.

За един миг на всички причини, поради които тя не биваше да бъде в ръцете му, им поникнаха крила и те просто отлетяха от съзнанието му. За един чудесен миг остана само усещането за тялото ѝ, движещо се срещу него, ръцете ѝ около раменете му, пръстите ѝ, заровени в косата на тила му, докато кожата му настръхна. Навсякъде.

Преди да осъзнае какво прави, той я зацелува с цялата страст и глад, които се бяха трупали в него още от времето, когато влезе в кухнята на Морганови за първи път през онази прохладна майска утрин и я видя как мята през рамо раницата си „Пърл Джем“.

Спомни си го сякаш беше вчера...

Защото, въпреки повелите на здравия разум — в онзи момент тя беше просто девойка в последния клас на гимназията, а той — двадесет и една годишен мъж — я пожела със сила, която го зашемети. Толкова силно, че когато ги представиха един на друг беше в състояние единствено да се взира в очите ѝ и да примигва. Тогава го беше дарила с най-лъчезарната усмивка и заляла със слънчевия си смях и той бе завладян от... страст. Не вярваше в любовта от пръв поглед, но там и тогава нещо се случи.

Григ моментално разпозна горещия глад, блеснал в очите му, наведе се и му прошепна едно-единствено изречение, което си бе повтарял многократно през годините: *Само докосни с пръст малката ми сестра и си мъртъв, задник такъв.*

И това беше кофата с ледена вода, необходима в момента на Нейт... Споменът за Григ.

Мамка му! Какво правя?

— Това не може да се случи отново — каза той, докато отстраняваше краката ѝ от кръста си и я остави да стъпи на пода, преди да се отдръпне. Негов ли беше този глас, който звучеше като чакъл под гумите на самосвал?

— Какво? Защо? — премигна Али, вдигайки поглед към него.

Трябваше да се извърне. Не можеше да гледа подпухналите ѝ от целувките устни или зачервените ѝ бузи, знаейки, че е отговорен и за двете.

— Просто не мога.

— Това не е отговор!

— Али, има неща, които не знаеш за мен. — Неща, които се надяваше никога да не узнае...

— Добре. — Тя приближи кожения фотьойл за релаксиране „La-Z-Boy“, който Нейт държеше в ъгъла, и се тръшна в него.

Мили Боже! Бяха в бебешко синьо! Бебешко сини бикини. Младият мъж успя да ги зърне само за миг, преди тя да събере краищата на робата си и да кръстоса крака.

— Значи си гей?

Той се изкашля.

— Тъъ, наистина ли го мислиш?

Али погледна към издутината зад ципа му и поклати глава.

Да, това е едно голямо противоречие, малка лейди.

— Страдаш от някаква заразна болест? — попита с глава, наклонена така, както когато кредитен инспектор интервюира кредитополучател.

Нещата излизаха извън контрол.

— Не. Али, аз...

— Имаш ли приятелка или съпруга, за която трябва да знам?

— Не, разбира се. Ако само ме...

— Тогава няма абсолютно никаква причина, поради която да не можем да продължим да правим онова, с което току-що се занимавахме.

Тя се изправи, за да превърне думите си в дела и той едва не тупна по задник, когато петата му се закачи в килима. Вдигна ръка, за да я задържи на разстояние, сякаш беше изгладняла дива котка, а не една дребна жена. Една дребна, *непоколебима* жена. О, да. Познаваше този поглед много добре.

Тук вече губеше битката. Време беше да се откаже от криеницата и да постави картите на масата.

— Али, извършил съм ужасни неща. Непростими неща. Ти не би трябвало да искаш да имаш нещо общо с мен.

— Не. — Тя поклати глава и чертите ѝ се смекчиха.

Господи! Щеше да заплаче, ако продължаваше да го гледа с тези нежни, искрени очи.

— Не знам какво точно си направил и вероятно никога няма да науча, но има едно нещо, което знам: не е срамно да изпълниш дълга си и да направиш онова, което трябва, за да защитиш свободата и

живота на хората, които обичаш. Никога няма да успееш да ме убедиш в обратното. Никога няма да те видя по-различен от това, което си, Нейт — герой.

Това му дойде твърде много. *Исусе!* Тя нямаше представа. Нямаше абсолютно никаква шибана представа!

За колко голям герой щеше да го мисли, ако знаеше, че той беше този, който сложи край на живота на Григ?

ГЛАВА 9

Първите нежни розови лъчи на зората проникнаха между дървените летви на щорите и Франк отхвърли завивките. Още нямаше пет, но бе пределно ясно, че повече няма да заспи. Имаше твърде много неща, за които да се притеснява. Като се започнеше от факта, че един от хората му ги беше поставил в ситуация, воняща на нечестна игра и се стигнеше до изключително погрешното мнение на Беки, че ще ѝ позволи да се присъедини към екипа, ако докаже, че е добра колкото Ози.

Меко казано, това нямаше да се случи по абсолютно никакъв начин. Само през трупа му.

Завъртя рамо и се намръщи, когато болката се върна пулсираща като непоносим зъбобол.

Да остарееш не е просто гадно, а гадост на n-та степен. Взе шишенцето с ибупрофен от нощното шкафче, метна две таблетки дълбоко в гърлото си и ги преглътна.

Хайде, малки чудеса на химията, сътворете магията си!

Двадесет минути по-късно, изкъпан и избръснат, Франк седеше в кабинета си с глазирана поничка в едната ръка и телефон в другата. Беше почти 6:30 вашингтонско време, което означаваше, че генерал Фулър ще може да понесе едно кратко телефонно събуждане. Навярно дъртото магаре нямаше да се зарадва — понякога животът е истинска кучка — но в крайна сметка щеше да го преживее.

Да прекъсне спокойния сън на генерала беше на последно място в списъка на Франк с нещата, които не бива да прави днес; много по-назад, в сравнение с „да не целувам Беки“ и „никаква война с ЦРУ или ФБР“. Ако успееше да събуди генерала и съумееше да накара този високопоставен задник да изпълни своята част от сделката, щеше да му позволи да постави няколко големи червени отметки срещу доста от задачите в списъка за деня. Надяваше се да научи какво точно е разследвал проклетият агент Дилейни и да разбере защо, по дяволите, са пуснали шпионин като опашка на малката сестра на Григ.

— Франк?

Той затвори, преди някой да отговори на обаждането в другия край на линията, и погледна към отворената врата на кабинета си.

Очевидно не беше единственият, който бе прекарал безсънна нощ. Алиша Морган имаше тъмни кръгове под очите. Изглеждаше така, сякаш бе плакала. От страх? Заради брат си? Човече, това бяха причини, които го караха да иска да я увие в памук и да я сложи на сигурно място на рафта. Жените, тези очарователно нежни създания, никога не биваше да имат подобен израз на лицата си. Почувства се отчасти отговорен, защото трябваше да познава хората си и да разбере, че един от мъжете му е работел и за други. Длъжен беше да усети нещо в Григ, нещо, което да го предупреди. Но не го беше направил, а сега сестра му щеше да плаща цената.

Тя държеше в ръцете си Фъстъка и беше завряла сладкото си носле в петнистата козина на котарака. Приличаше на малко момиченце, което търси утеха.

— Влизай, Али — каза и после осъзна, че тя не може да го чуе заради силното мъркане на господин *Винаги гладен*, затова ѝ посочи с жест многобройните столове пред бюрото си.

Тя побърза да се настани и сложи доволния Фъстък в скута си.

— Мислех си за нещо. Не знам дали си струва, но това, което търсят, може да бъде в... — Франк ѝ даде знак да продължи. — ... кутията на спомените.

Това някаква нова група ли беше? Човече, май наистина беше остарял.

— Моля?

— Докато растяхме, родителите ни винаги бяха толкова погълнати от... — Тя поклати глава. — Забрави. Нищо от това не е важно. Просто глупости. Усещам мозъка си като гъба... пълен с дупки, разбираш ли?

— Бих ти предложил чаша кафе... — Али направи такава физиономия, сякаш казваше: „Предпочитам да бъда намазана с катран и покрита с пера“. — Да, добре — засмя се Шефа, — но аз не мисля така.

— Това нещо прилича на моторно масло — заяви тя с тон, пълен с отвращение.

— Ммм-хмм, но прави чудеса за остротата на мисленето. — И помага на един мъж да устои на близалките на една малка изкусителка, която непрекъснато го принуждава да ги тъпче в джоба на ризата си. Трудно е да се насладиш на вкуса на безалкохолна бира, когато езикът ти е облечен в кофеинов пуловер.

— Ще пасувам — отвърна сухо Али. — Ценя стомаха си твърде много, за да... Ох! — Внимателно отстрани ноктите на Фъстъка, забити в плата на дънките ѝ. — Казват, че любовта боли. Никога не съм знаела какво означава това, докато не срещнах Фъстъка.

Забавна. Жената беше забавна. В добавка към това беше красива като цветна пъпка, умът ѝ беше остър като бръснач и беше изненадващо силна под захаросаната си външност. И Франк разбра защо близо до нея Призрака се превръщаше на кроманьонец.

— Както и да е, да се върнем към кутията на спомените — каза тя, чешейки Фъстъка под покритата с белези брадичка, докато жълтите очи на котарака се завъртяха в унизителен котешки екстаз. — Това е нещо, което Григ и аз започнахме, когато бяхме деца. Прибирахме малки спомени вътре. Знаеш какво имам предвид: първата му бейзболна ръкавица, моята първа кукла Барби, свидетелствата ни за отличен успех, такива неща.

Да, Франк също имаше кутия на спомените. Тя бе пълна с предмети от неговото детство и се съхраняваше в таванското помещение на сестра му. Но какво общо имаше това с работата на Григ за ФБР или с факта, че самата Али беше преследвана от призрак, обучаван от ЦРУ, който след всеки свой ход оставяше следа като охлюв по тинеста пътека?

— Когато станахме по-големи — продължи младата жена и отново се намръщи, докато се освобождаваше от болезнено забитите нокти на Фъстъка, — започнахме да съхраняваме там копия на важни документи. Завещания, трудови договори и други бумажки. — Сега бавно приближаваха към същността на въпроса. Франк се наведе напред. — Поне веднъж годишно Григ ми изпращаше флашка, пълна със снимки, които искаше да запази, и аз я слагах в тази кутия — обясни Али. — Обикновено това бяха снимки на него и Нейт, понякога и на останалата част от вас, момчетата, и на моторите, които сте направили.

Малко кълбо от нервна възбуда се образува в долната част на стомаха му.

— Така че... — Направи жест с ръка и Фъстъка измяука недоволено, защото беше престанала да го чеше под брадичката. Али покорно възобнови действията си. — Мисля, че беше около седмица, преди да разберем за Григ, когато получих по пощата поредната флашка от него. Отворих я и видях, че, както винаги, е пълна със снимки, затова я сложих в кутията за спомени и забравих за нея. Когато ме попита дали не съм получила нещо от Григ, което да е необичайно, дори не се сетих за флашката, особено след като я бях отворила и разгледала снимките. Но там имаше и нещо друго, освен снимките: папка, в която не успях да вляза. Беше защитена с парола. Познавайки Григ, си помислих, че вероятно това са пикантни снимки на него и някоя жена, или жени — тя завъртя очи. — Но може и да са тайни документи или нещо такова?

Или нещо такова... По дяволите! Това би могло да бъде пробивът, който всички чакаха.

— Може и да е нищо, но времето ужасно съвпада, не мислиш ли? — попита с надежда младата жена.

Със сигурност го мислеше.

— Да. Каза ли на Приз... тъъ... на Нейт за това?

Лицето ѝ помръкна. Тя грабна Фъстъка и отново завря нос в петнистата му козина. В отговор глупавият котарак включи мотора на по-висока предавка.

Здрастиии!

Така, очевидно снощи нещо се е случило между Али и Призрака. Нещо, което караше очите ѝ да гледат наранено и предпазливо.

Франк никога преди не беше допускал, че би могъл да го каже, но Нейтън Уелър беше жалък идиот. Не виждаше ли, че тази жена го обожава? Не забелязваше ли как затаява дъх, когато влезе в стаята, начинът, по който инстинктивно гравитира към него, въпреки че мъжът беше приветлив като кактус? Вероятно забелязваше. Призрака не би бил Призрака, ако не беше наблюдателен. Така че, да, безспорно човекът виждаше всичко. И може би точно поради тази причина винаги внимаваше да я държи на една ръка разстояние. Нейт имаше някои сериозни проблеми, несъмнено започващи и завършващи с Григ и с това, което се бе случило в онази мръсна, воняща колиба в Сирия.

Не трябва да си гений от калибъра на Ози, за да разбереш, че чувствата към малката сестричка на мъртвия му приятел попадаха директно в категорията „Усложнения“.

— Не. — Али поклати глава. — Не съм казала на Нейт. Исках първо да го споделя с теб. Не исках да изглеждам като глупачка, ако мислиш, че това не е важно.

Ах, да, не искала да изглежда като глупачка пред мъжа, когото желае повече от следващия си дъх? Франк я разбираше напълно.

И като говорим за глупаци... Дан надникна в кабинета, следван от своята много по-красива и много по-добра половинка.

— К'во ст'а, дечица? — попита той, докато Пати го избутваше настрана, втречена в поничката на Франк.

Хванаха го.

— Мислех, че започваш да намаляваш захарта в храната си — критично каза тя с ръце на кръста.

Добре де, беше направил това грандиозно изявление пред Рицарите с надеждата Беки да престане да тъпче тези нелепи близалки в джобовете му. Номерът обаче не мина. Или Беки беше твърдо решена да подкопае предполагаемата му нова диета, или се наслаждаваше на факта, че той не може да устои на близалките с вкус на безалкохолна бира. Ако трябваше да се обзаложи, би заложил на второто.

Сега, гледайки намръщеното лице на Пати, разбра, че може би е по-добре действително да премине на диета без захар. Обаче, мамка му, наистина обичаше понички за закуска.

Понякога най-добрата защита, особено пред лицето на разгневена жена, е отвличането на вниманието ѝ от проблема.

— Али си е спомнила нещо, което може да ни помогне да разберем точно какво, за бога, става тук — информира ги, като ловко избегна задаващата се лекция на Пати.

— Наистина ли? — попита Ози, който се появи в рамката на вратата само по долнище на пижама. Това да не би да са...? Да, точно така. По цялата пижама бяха щамповани малки космически корабчета „Ентърпрайз“.

Хлапетото разсеяно се почеса по гладките голи гърди, като същевременно се опитваше да приглади надолу косата си, която стърчеше дори и в най-добрите си дни, а тази сутрин беше напълно

извън контрол. Франк нямаше представа, че косата наистина може да бъде толкова щръкнала. Винаги бе смятал, че това е просто идиом.

— Да — отговори той, като този път се зарадва, че Ози го прекъсна. — Затова ние трябва да...

— Ние трябва да какво? — Призрака избута Ози настрани и погледна предпазливо Али.

Горката жена опита да се скрие зад Фъстъка. Това нейно действие всъщност доказва очевидния факт, че Беки трябва да постави проклетия котарак на диета... възможно най-скоро.

— Както казах — търпението на Шефа започваше да се изчерпва, — Али е получила по пощата флашка от Григ около седмица преди да дойде новината за смъртта му. И тя...

— Исусе, жено! И ти ни казваш едва сега?! — Лицето на Призрака беше такова, че можеше да причини кошмари на малките деца.

— Разбираш нещата погрешно... — започна Франк, но веднага беше прекъснат от Али.

— Бях забравила до тази сутрин, идиот такъв! — извика тя и Фъстъка се обърна, предупреждавайки го с леден поглед.

— Как може да забравиш такова нещо? — изстреля Нейт и пристъпи към Али. Фъстъка изсъска заплашително. — Кълна се, ще убия проклетия котарак! — изръмжа, стиснал юмруци от двете страни на тялото си, а ноздрите му пламтяха от гняв.

— Призрак — опита отново Франк, — затвори си устата, по дяволите, и ми дай шанс да обясня...

— Не забравяй, че знам къде спиш, Призрак — заплаши го Беки, нахлувайки в офиса.

О, прекрасно! Цялата банда е тук. Сега, ако най-последно престанат да го прекъсват, може би, само може би, щяха да успеят да измислят план как да се доберат до проклетата флашка.

Беки се понесе напред и застана лице в лице с Призрака. Шефа отвори уста, но бързо я затвори, решен да види как ще се развие тази малка сценка.

Беше забавно особено като се има предвид, че носът на Беки се намираще на едно ниво с гърдите на Нейт.

Нима тази женичка си мислеше, че може да го изрита смъртоносно по пиццала?

— Ако падне дори един косъм от главата на Фъстъка — тя заби пръст в твърдите, мускулести гърди на Призрака, — някоя нощ, когато най-малко очакваш, ще те превърна от петел в кокошка.

Добре. Бунтарката нямаше да рита. Когато замисляше отмъщение, сроковете винаги бяха абстрактна величина и се целеше в най-ценните притежания на мъжа.

Щеше да си го отбележи надлежно.

* * *

— Това наистина ли е необходимо? Навън е почти тридесет градуса.

— Ами... — Беки погледна към Али, която колебливо опипваше меките като масло кожени гамаши, които ѝ бе заела. — Да, необходимо е, но само ако искаш да запазиш горните три слоя на кожата си, в случай че катастрофираш.

— Мислиш, че може да катастрофираме?

Господи, помогни ми да не удуша тази превзета малка женичка.

— Не — въздъхна тя. — Но в живота няма гаранции.

— Недей да философстваш, докато съм облечена в кожа — оплака се Али и мушна ръце в джобовете на също толкова мекото лятно кожено яке.

— Ха! Нима кожата и философията се изключват взаимно? Обзалагам се, че Платон и Аристотел са носили кожи, докато са размишлявали върху основни житейски въпроси. Кожени сандали със сигурност.

— Хмм... — Али се наведе да вдигне Фъстъка, който беше твърде зает да обвива дебелото си тяло около краката ѝ. Когато успя да се изправи и го придърпа към гърдите си, този предател — *Не може ли проклетият котарак да покаже поне малко лоялност?! Все пак Беки беше тази, която почистваше котешката му тоалетна и се грижеше муцуната му винаги да е дълбоко заровена във „Фенси Фест“* — започна да мърка достатъчно силно, за да заглуши звуците на Пат Бенатар и нейния „Разбивач на сърца“.

Слава богу, че снощи се бе сетила да зареди айпода си. Още един ден с музика от 80-те и трябваше да си насрочи час за лоботомия.

— Дори не искам да мисля за бедните животни, които са изгубили живота си, за да мога да изглеждам шик на задната седалка на мотора. — Али промени тактиката си.

— Извинявай, ти същата жена ли си, която снощи изяде не един, а два хотдога с говеждо? Значи казваш, че нямаш проблем с животните в чинията, но не можеш да понасяш идеята за кожа на гърба си?

— О! — Али пусна Фъстъка на земята и глупавият котарак бе достатъчно нагъл, за да започне отново да се умилква около краката ѝ.

Дори и малтретиране нямаше да го принуди да се откаже от неуместното си обожание. Това беше последната капка, която преля чашата. Отсега нататък щеше да бъде на суха храна. Косматият малък Юда беше достатъчно разглезен.

— Престани да спориш с мен, когато няма как да спечеля — помоли Али, която изглеждаше секси във всичката тази кожа, сложила свитите си в юмруци ръце на кръста.

Беки поклати глава и се разсмя. Горката жена правеше всичко възможно, за да държи далеч от съзнанието си факта, че през следващите петнадесет часа ще ѝ се наложи да седи на задната седалка, сгъшена до Призрака. Каквото и да се бе случило между тях двамата снощи, каквото и да бе причината тази сутрин да се обикалят като настръхнали лъвове, положението несъмнено щеше да се влоши още повече заради тясната площ на споделената мотоциклетна седалка.

— Извинявай — каза Али и се намръщи. — Обикновено не съм такава... такава... — Ръката ѝ описа няколко кръга, докато търсеше точната дума.

— Кучка? — услужливо подхвърли Беки.

— Щях да кажа раздразнителна. — Али прочисти гърлото си.

Да, кучка. Беки се изкиска. Обичаше Али. Наистина. Въпреки че беше малко наивна и твърде превзета... Това, разбира се, може би не беше съвсем честно, защото в сравнение с Бунтарката, повечето жени изглеждаха твърде превзети. Вероятно затова дразнеше Франк толкова много. Може би той си мислеше, че е голяма мъжкарана. Може би, ако тя...

По дяволите!

Защо всяка мисъл в крайна сметка я връщаше към него? Май сериозно трябваше да се замисли за лоботомия.

— Всичко ще бъде наред — успокои тя другата жена и сложи ръка върху облеченото ѝ в кожа рамо.

— Наистина ли? — попита Али с надежда. — Откъде знаеш?

— Тъй като Черните рицари са на твоя страна, а те са възможно най-добрите. Освен това Призрака по-скоро ще умре, отколкото да допусне нещо да ти се случи.

— Да. — Али Морган си пое дълбоко дъх и потръпна. — Точно от това ме е страх.

Брей! Тези двамата бяха спасяеми.

Призрака се затваряше в себе си и се мръщеше на сестрата на Григ всеки път, когато мацката влезеше в стаята, а нейните очи ставаха големи като на кошута и бузите ѝ се изчервяваха в секундата, щом той я погледнеше.

Може би това пътуване щеше да им помогне. Вероятно това, че ще бъдат заедно по принуда, беше необходимото обстоятелство, което да ги накара най-сетне да се предадат и да си признаят, че са *влюбени до уши* един в друг. Естествено, можеше да стане и точно обратното. Петнадесет часа, седнали на мотора, си бяха много, *много* дълго време. Обикновено Беки се чувстваше като пребита само след четири или пет часа. Но петнадесет часа езда върху Фантома си беше... Е, според нея, това беше истинска лудост.

Мда. Али със сигурност нямаше представа какво прави, когато предложи да придружи Призрака в тази малка задача, но много скоро щеше да разбере. Само след около три часа, предположи Бунтарката, всичките ѝ мускули ще започнат да се оплакват — силно.

Разбира се, благодарение на двама им със Стейди Сото, не разполагаха с никакъв друг вариант. Нейт не вярваше на търговските полети, защото, цитирам: „Те са за всеки и всички са в тях“, а в рамките на следващите двадесет и четири часа от военноморската база Грейт Лейкс на източното крайбрежие нямаше да излети нито един военнотранспортен самолет. Предложението на Али да вземат малкия ѝ Приус бе отхвърлено от всички с презрително сумтене и смях, защото това нещо приличаше на количка за картинг с хидравличен волан и климатик. За съжаление, Рицарите разполагаха само с две транспортни средства на четири колела — форсираното сребристо Порше на Кристиан и Хамъра. Тъй като живееха в град, в който паркирането е истинско предизвикателство, Рицарите обикновено

залагаха на обществения транспорт и такситата, когато времето бе неблагоприятно за каране на мотор.

И за съжаление, в момента Хамъра бездействаше в задната част на работилницата с извадена скоростна кутия, благодарение необичайния стил на шофиране на Стейди — необичаен, в смисъл че човекът изпитваше странно отвращение към съединителя. Поршето беше вдигнато на подемника с разглобен двигател, за което бе виновна самата Беки. Беше решила да използва възможността, докато бившият агент от SAS^[1] отсъства, за да сложи „мръсните си малки ръчички“ — думи на Кристиан, не нейни — върху неговото бебче и да почовърка блестящия му осемцилиндров двигател. Защото, нека бъдем честни, всеки двигател има нужда от малко промяна. За съжаление, тогава пристигна хеликоптерът и тя се отклони от целта си. Кое то й напомни, че е по-добре да отиде да сглоби отново турбокомпресора или когато Кристиан най-накрая се прибереше у дома щеше да я убие много бавно и много мъчително.

Така че... Оставаше само една възможност да вземат бързо флашката от кутията, а именно — петнадесет часа върху бучащо и ревящо двуколесно творение от стомана.

О, човече, след това Али щеше да бъде напълно скапана.

— Нека те запозная с Фантома — каза Беки, като се надяваше това да успокои изнервената жена, тъй като кой не би бил напрегнат заради такава супер машина, ревяща между краката му? — Заедно с Призрака, това лошо момче ще се грижи добре за теб.

Тя поведе колебаещата се Алиша към редицата мотори, паркирани до източната стена. Те бяха нейни произведения на изкуството (както и стенописите в халето или картините горе, в таванското помещение). Младата жена се гордееше с всеки един от тях. Не само защото бяха най-страхотните машини, но и защото олицетворяваха всеки един от мъжете, които се беше научила да уважава и обича през годините.

Всеки един мотор бе толкова уникален, колкото и Черния рицар, който го караше. Всяка една машина беше толкова издръжлива, колкото и мъжа, който ѝ бе помогнал да го проектира.

— Добре. — Беки посочи четвъртия мотор в редицата. — Тази красота тук е Фантома. Той е El Diablo Sturgis Special^[2] с 15 сантиметрови удължени вилки за окачване на предното колело, 6-

степенна скоростна кутия Бейкър и 12 кубиков двигател с LBC изпускателни тръби^[3], които звучат като ад на колела. Тази сутрин смених единичната седалка с Краля и Кралицата^[4], така че сте готови за тръгване.

Али благоговейно прокара ръка по черната кожена седалка.

— На английски ли говори досега?

— По-просто казано, Фантома е едно малко бижу — похвали се Беки, извади от предния джоб на гащеризона си парцал и започна да лъска вече блестящите вилки на предното колело.

— Много е хубав — рече Али ентусиазирано.

Хубав? Хубав?

Моторът беше супер машина, усъвършенствана до n-та степен. Имаше мощен двигател с достатъчно... Добре, добре. Бунтарката трябваше да признае, че е хубав.

— Сама ли свърши цялата работа? — попита Али, докосвайки колебливо с пръст хромираната капачка на резервоара.

— Не. Всеки Рицар ми помогна при проектирането и изграждането на собствената си машина. Тя е толкова тяхно произведение, колкото и мое. Те ми дадоха вдъхновението, а аз се погрижих за техническото изпълнение и заедно инвестирахме в тях кръвта и потта си.

С изключение на мотора на Франк. При конструирането на Бос Хог^[5] беше вложила кръв, пот и сълзи. По време на създаването му си беше изплакала очите поне един или два пъти. Особено през дните, в които Франк работеше рамо до рамо с нея в продължение на осем дълги часа, само за да я потупа по главата като по-малка сестричка и после да отпътува до Линкълн Парк за през нощта.

Този голям, глупав задник!

— И рисунките ли са твое произведение? Вчера забелязах, че има боя по тениската ти. — Али проследи с пръст извитата линия на един мотив, изрисуван с някаква призрачно блестяща сива боя върху ръчно изработения резервоар на Фантома.

— Да. По този начин се освобождавам... — Това беше нейното бягство от факта, че е лудо влюбена в мъж, който...

Не! Трябва да престане да мисли за него. Длъжна беше да се заеме с живота си и да спре да се вкопчва в детските си мечти — да

спечели любовта на рицар в блестящи доспехи, който ще я отведе далеч на лъскавия си бял жребец.

Да, от вниманието ѝ не убягна фактът, че фамилията на Франк е Найт^[6] или че съвсем случайно се случи така, че Бос Хог е боядисан в блестящо перлено бяло.

Каква ирония!

— Много си талантлива — каза Али, проследявайки лицето на фантома, едва забележим в средната част на резервоара. — Невероятно е как си направила призрачното лице да се появява от мъглата...

— Благодаря, аз...

— Готово ли е всичко? — Внезапно Призрака се материализира до тях.

Фантом се появява от мъглата? Призрака се материализира от нищото? Леле страхотно, перфектна хармония!

Беки погледна към рокерските обувки с дебела подметка на големите крака на Нейт и поклати глава.

— Сигурен ли си, че нямаш нужда от още огнева мощ? — попита невинно, докато го наблюдаваше как прибира трите куфара за оръжия в дисагите на Фантома.

В единия от тях беше снайперът му М-40 А5, с псевдоним Сиера. Към него принадлежаха разглобяемо устройство за нощно виждане и сменяем магазин с 10 гнезда, който изстрелваше 7,62 x 51 НАТО-патрони. На 900 метра този звяр развиваше повече кинетична енергия, отколкото Магнум 0,357 от упор. С няколко думи: страхотна поразяваща сила.

Бунтарката се надяваше някой ден Призрака да я научи да стреля с него, но той ѝ беше казал, че най-напред трябва да се научи да пълзи, преди да започне да ходи, затова в момента се упражняваше с Ремингтън 7.

Но някой ден... Някой ден щеше да ѝ разреши да вземе в ръце Сиерата.

Призрака ѝ хвърли развеселен поглед, преди да се наведе, за да я обгърне през врата с тежката си ръка и да потърка кокалчетата на пръстите си в главата ѝ. Това беше тя — малката сестричка на всички.

— Ще се върнем утре вечер — каза той. — Междувременно се постарай Шефа да не получи сърдечен удар.

— Ще се постарая — стисна го за ръката, — а ти внимавай междуременно да не застреляш някого. — И двамата погледнаха към издутите дисаги. — На какво да се обзаложим, че аз ще спазя по-добре моята част от сделката, отколкото ти — твоята?

— Умница — изръмжа той и праметна дългия си крак през мотора.

— Сега или никога, сестро — обърна се Беки към Али, когато Призрака запали двигателя на Фантома.

— Може ли да избира „никога“? — изкрещя младата жена, опитвайки се да надвика рева на мотора.

Бунтарката само се усмихна и тикна шлема в треперещите ѝ ръце.

— Извини ме, ако бъркам, но не поиска ли самата ти да участваш в тази задача? Не беше ли ти тази, която отказа да каже къде е флашката, освен ако не ти позволят да отидеш с Призрака?

Беки трябваше да признае, че жената бе упорита. Ако Нейт фокусираше черния си лазерен поглед върху нея по този начин, тя вероятно щеше да се свие като играч на покер със слаба ръка, но Алиша само беше вдигнала високо брадичка, сякаш искаше да каже, че е невъзможно някой да я разубеди.

Сега бедната жена не изглеждаше толкова сигурна в себе си. Следващите ѝ думи го потвърдиха.

— Късно ли е да променя решението си?

Добре, че Призрака не ги чу заради силния грохот на Фантома, иначе щеше да използва шанса да я остави тук. Но Беки смяташе, че това малко пътешествие ще се отрази добре и на двамата.

— Само се дръж здраво — посъветва я тя, като я обгърна в бърза сестринска прегръдка. — Това е единственият съвет, който ще ти дам.

Али направи физиономия, преди да нахлузи шлема на главата си и предпазливо да се настани зад Нейт.

Тя се размърда, за да се намести по-добре, след това се плъзна напред и назад, докато намери правилното място.

А-ха. Едва сега започна да схваща. Да се возиш на задната седалка на мотор като Фантома беше много по-хубаво от всекидневната езда с господин Блу. Да не говорим и за силно еротичния акт — да обвинеш крака около мъжа, в когото си влюбена.

Беки тайничко се усмихна при мисълта за *много* дългия път, който Али имаше пред себе си.

Призрака даде знак с вдигнат нагоре палец и Беки изсвири. Дан Ман, Ози и Пати се спуснаха по металните стълби към работилницата в отговор на нейното изсвирване.

Леле! Бунтарката трябваше да признае, че Пати изглежда адски възбуждащо с дългата руса перука. И между другото, Дан непрекъснато хвърляше през рамо сладни погледи към жена си, което показваше, че напълно споделя мнението ѝ.

Изчака двамата съпрузи да се качат на техния мотор, преди самата тя да сложи шлема и да се метне на седалката зад Ози.

Когато машината под нея оживя, младата жена видя през визьора си Франк, който слезе по стълбите и бавно отиде до големия червен бутон зад подвижния шкаф Крейфтсман, пълен с инструменти. Широката му длан натисна бутона и червената предупредителна светлина започна да мига. Беки се обърна, за да проследи как една от стените на халето се плъзна наляво, докато на мястото ѝ зейна черна дупка. Това беше началото на тунел, изкопан под северния ръкав на река Чикаго, който излизаше в един подземен гараж, две пресечки на запад. Миризмата на влажен бетон и застоен въздух проникнаха под шлема ѝ, докато гледаше как Али се протяга зад широкия гръб на Призрака, за да вижда по-добре. Усмихна се, като си представи изненадата ѝ.

Свещените тайни тунели на Батман!

Мда, понякога си имаше своите предимства да работиш в група, която изпълнява секретни правителствени поръчки. Бяха решили да изиграят класическата игра тука — има, тука — няма. Ако някой — например Мистериозния — ги следеше, и успееше някак си да ги открие, след като минат през тайния тунел, щеше да има шанс едно към три да проследи правилната двойка. Планът беше на магистралата да излязат три мотора с трима мъже и три руси жени, облечени от глава до пети в еднакви черни кожени костюми. Там всяка двойка, възможно най-скоро, щеше да се отклони в различна посока и на опашката, ако имаше такава, щеше да му се наложи да избира. Планът не беше съвсем надежден, но бе по-добър от нищо.

— Ребека!

Какво беше казала току-що за предимствата да работиш в група, която изпълнява тайни правителствени поръчки?

Е, това си имаше и своите недостатъци.

— По дяволите! — гласът на Франк, вибриращ от чувство на неудовлетвореност, все пак бе достатъчно силен, за да надвика трите ревящи мотора.

Беки трепна като погледна през рамо и го видя с две шепи, пълни с близалки. Добре, можеше съвсем точно да обясни защо тази сутрин беше напълнила джобовете на якето му с „Дум-дум“ с вкус на безалкохолна бира. Това не беше отмъщение заради гневното му избухване вчера, когато я беше принудил да си признае за компютърните уроци, които ѝ даваше Ози.

Добре де, може би имаше малко общо с това... О, добре, това беше единствената причина, но този задник си го заслужаваше!

Изпитваше дяволска наслада, защото знаеше, че големият Франк Найт, човекът с непоклатима воля, не можеше да устои на тези малки близалки.

Това доказваше, че дори той имаше слабост.

За съжаление, слабостта му не беше тя.

---

[1] Special Air Service (SAS) — спецзвено към Британската армия. — Б.пр. ↑

[2] *El Diablo Sturgis Special* — модел мотори от висш клас, които се изработват само по поръчка. — Б.пр. ↑

[3] *LBC тръби* — вид ауспух за мотори. — Б.пр. ↑

[4] *Краля и Кралицата* — вид двойна седалка. — Б.пр. ↑

[5] *Boss Hog* — „Мотора на Шефа“. — Б.пр. ↑

[6] *Найт* (knight) — от английски — рицар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Хей! Какво, по дяволите...?

Даган хвърли няколко сгънати банкноти с лика на Джордж Вашингтон на плота, грабна двойното еспreso от стреснатия барман и изскочи през вратата на малкото кафене на ъгъла на Ноубъл и Уест Дивижън точно навреме, за да види как три от чудовищните мотори на Черните рицари прелитат покрай него.

Трите облечени в кожа фигури, прилепени към гърбовете на мъжете, бяха дребнички и русокоси. Всяка една от тях можеше да е Алиша Морган.

Проклятие!

Бръкна в джоба си и извади малко устройство. Скочи в наетия нов джип, запали двигателя и се вля в трафика под съпровода на ревящите клаксони на ядосаните чикагски таксиметрови шофьори. Поглеждайки надолу към устройството в ръката си, той се намръщи на присветващата зелена светлинка.

Така...

Не бяха напуснали територията на Рицарите през предната врата. Снощи беше монтирал там сензор, който да го предупреди, когато портите се отворят. Беше проверил, че няма друг начин за влизане и излизане от мястото, освен през тази врата, което означаваше само едно: зоната на „Черните рицари“ АД беше снабдена с таен път за бягство.

Беше предположил, че може да имат такъв, защото тези момчета никога не биха позволили да бъдат поставени в ситуация, в която да имат само един изход.

Основно положение в бойната стратегия.

Точно той ли не разбираше този начин на живот? Никога не отпускаш гарда, винаги с резервен план за всяка незначителна подробност, в случай на настъпване на непредвидени обстоятелства. И преди всичко — винаги да имаш изход, ако нещо се обърка, което се случваше много по-често, отколкото някой би желал. И това само

доказваше, че може да свалиш един агент от активна служба, но никога не можеш да промениш дълбоко заложения в него начин на мислене.

Самият Даган беше най-горчивият, блестящ пример за този неприятен факт. След нещастния малък инцидент в пустинята, ЦРУ не го искаше повече, но той не беше добър за никоя друга работа, освен... за тази. Спотайването в сенките, събирането на сведения, въздържанието от жени и уиски, които иначе обичаше толкова много... Защото винаги съществуваше опасност някоя тайна, свързана с националната сигурност, да бъде разкрита и той беше, дяволите да го вземат, най-добрият в това да гарантира, че никой никога няма да я открие. Ето, това се потвърждаваше дори и сега: бе избрал точно това кафене, защото то се намираще срещу единствения главен път, достъпен в продължение на петнадесет пресечки и в двете посоки, и беше решил, че това е най-добрият вариант да ги засече, ако и когато се появят от тяхната територия по всеки друг маршрут, различен от предната врата. И както обикновено, инстинктът не го беше подвел.

Но оставаше въпросът къде, по дяволите, отиваха всички те?

Докато следеше триото по пътя за междущатска магистрала I-94 в южна посока, Даган осъзна, че има доста добра представа за това. Щяха да вземат файловете, ако проклетите неща изобщо съществуваха. Наистина започваше да се чуди...

Какво, по дяволите...

Той премигна невярващо, когато два от моторите завиха. Единият взе най-близкия изход и се отправи по широката лента, която го връщаше обратно на север. Другият пое на запад по междущатска магистрала I-290, а третият продължи на юг.

Трябваше да вземе решение за части от секундата.

Ругаейки, той се извърна в седалката и с присвити очи погледна мотора, който бе стъпил на лентата за връщане в обратна посока. Не. Това не беше призрачносивият звяр, който Нейтън Уелър беше яхнал предната вечер пред „Червената Далила“, а залагаше главата си, че най-добрият приятел на Григ Морган е натоварен с тази мисия. Проточи врат надясно и хвърли бърз поглед към чудовището, насочило се на запад. Отново не.

Така че пое на юг, след третия.

Обратно към Джаксънвил?

* * *

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че си вън, Золнер?
— изкрещя сенатор Алдъс в мобилния телефон и зави с черната правителствена лимузина към един паркинг за отдих по междущатска магистрала I-95.

Не можеше да повярва на чутото. Просто не можеше да повярва. Щеше да заличи от лицето на земята непокорния кретен. Точка по въпроса!

— Както казах, не ми плащате достатъчно, за да вляза в двубой с бившия сержант Уелър. Излизам от играта, сър. Уелър ме разкри. Ето защо съм вън.

Гласът на Даган Золнер не звучеше разкаяно и ни най-малко уплашено. Не беше възможно. Просто не беше възможно.

Алдъс почувства, че главата му ще експлодира всеки момент. Черепът му щеше да се пръсне и мозъкът му да се разнесе из кремавия кожен салон на колата, защото, ако Золнер се откаже, той беше прецакан. Нямахше никой друг, който можеше да свърши тази работа. Нямахше никой друг, на когото да разчита, че може да отвлече Алиша Морган и да измъкне от нея местонахождението на файловете.

— Та, какво по въпроса с парите, Зи? Ти се нуждаеш от тези пари. Или забрави за брат си и проблемите, в които е затънал?

Господи, семействата винаги бяха слабо място и причиняваха само неприятности.

За свое щастие, отдавна беше разбрал как да се възползва от тази слабост на другите и бе работил адски упорито, за да не позволи на себе си такава ахилесова пета. Съпругата му вярваше, че нямат деца, защото като малко момче е прекарал тежка заушка. В действителност, истината беше, че още от самото начало не бе искал да има някой, когото да могат да отвлечат срещу откуп или да използват срещу него за изнудване. Ето защо си бе направил вазектомия две седмици преди тържественото „да“ и през всичките години от тогава нито веднъж не беше съжалил за това си решение.

Беше недосегаем, а репутацията му — неопетнена; един човек, предназначен за велики дела. Естествено, само в случай че успееше да

се измъкне изпод тъмната сянка на Григ Морган и тези шибани липсващи файлове.

Нещата ставаха все по-сложни, а той ужасно мразеше, когато нещата станеха твърде комплицирани. От всички проблеми, възникнали при тази сделка, му оставаше да реши само един-единствен, но той се оказа много по-труден, отколкото трябваше да бъде.

Тя беше само една малка и слаба жена, за бога! Трябваше да се погрижи за нея още преди месеци, наред с всичко останало.

Оказа се толкова лесно да пусне мухата на онези кръвожадни идиоти от Хизбула, като им каже къде могат да намерят тайните агенти, убили уважавания им лидер Хасан Касим. В замяна поиска да изтезават двамата, докато издадат местонахождението на скрити от тях файлове. Също толкова просто за него беше да предупреди местната сирийска милиция, че в задния ѝ двор са се настанили членове на Хизбула, след като същите вече не му бяха от полза. Беше детска игра и да се погрижи любопитния задник Дилейни и този шибаняк Морган да бъдат разпънати на кръст, след като бяха имали дързостта да проникнат в тайните му компютърни файлове... или поне бяха опитали.

Това, че в конкретния случай Морган наистина се оказа разпънат на кръст, беше тъжна ирония. Господи, когато чете доклада с подробната информация за смъртта на Григ Морган, дори неговият кален, закоравял стомах се беше свил от ужас.

Така че... Беше успял във всичко това, но защо не бе смогнал да се добере до една неопитна, наивна жена без никакво военно обучение?! Това беше абсолютно неприемливо и търпението му достигна своите граници, когато Золнер тихо заяви:

— Има и други начини, по които мога да получа пари.

Алдъс стисна челюсти толкова силно, че чак очите го заболяха.

— Така ли? И кой ще те наеме, Зи? Кой ще поиска изпадналия бивш агент на ЦРУ, виновен за смъртта на целия си екип и двама цивилни? Никой! Нито военните, нито някоя правителствена организация, нито дори един от онези независими екипи. Защото никой не може да ти вярва, Зи. Никой няма да ти се довери. Ето защо най-добрият ти шанс да получиш тези пари за бедния, заблуден Ейвън е да си с мен.

Последва дълга пауза и Алдъс затаи дъх. Нуждаеше се от Даган Золнер и, по дяволите, мразеше да е зависим от когото и да било.

— Не мисля, че играете честно с мен, сър — каза накрая Золнер. — Смятам, че грабежът беше дирижиран от вас и знам със сигурност, че тук става въпрос за много повече от това, в което ме накарахте да повярвам. И двете неща определено ме карат да се чувствам неудобно. Така че, благодарая ви за възможността, но аз съм вън.

— Къде си в момента? — поиска да разбере Алдъс, като се надяваше да поговори с идиота лице в лице...

— На I-90, посока юг.

— Върни се обратно във Вашингтон.

— Може би, но е малко вероятно.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Това вече не е ваша работа... сър.

Алдъс чу като фон слаб рев на мотори и се почувства така, сякаш го скалпираха.

— Ти ги следиш, нали, задник такъв? Къде отиват?

— Сбогом, сенаторе.

Мамка му!

Алдъс удари два пъти в таблото евтиния телефон с предплатени разговори, но дори когато устройството се пръсна на парчета в ръката му, гневът му не беше намалял. Единственото нещо, което му попречи да изхвърчи от колата и да започне да скача върху останките на мобилния, беше една млада майка, която носеше дете в ръцете си. Тя му отправи откровено притеснен поглед, докато бързаше към тоалетната.

Това не беше добре. Жената би могла да го разпознае. Заради поста му, често показваха лицето му по националната телевизия.

Добре, добре. Стегни се, Алдъс. Пое си дълбоко въздух и си наложи да се успокои.

Това не беше краят на света. Имаше и друг вариант. Възможност, която не искаше да използва, но не му бяха оставили избор. Беше притиснат до стената. Така че точно както винаги и въпреки личните си чувства по въпроса, щеше да вземе трудното решение. Поглеждайки парчетата пластмаса в ръката си и по раирания си сив панталон, сенаторът мълчаливо изруга ненавременния си изблик на гняв. Нуждаеше се от проклетия телефон. Мобилният му беше безполезен в

конкретната ситуация, защото разговорът, който се готвеше да проведе, не трябваше никога да бъде проследен обратно до него.

* * *

Най-после беше заспала.

Така, както се беше притиснала плътно по протежение на целия му гръб, докато елегантните ѝ, облечени в кожа бедра, почиваха кротко от външната страна на краката му, Нейт можеше да усеща дишането на Али по повдигането и спускането на гърдите ѝ.

През първите три часа от пътуването им тя много беше внимавала между телата им непрекъснато да има разстояние от няколко сантиметра и коленете ѝ да са извити така, че да не го докосва.

Не би искала да стане прекалено интимно, нали? Не би искала да го докосва повече, отколкото е абсолютно необходимо.

Човече, снощи се беше държал напълно погрешно. Когато не успя да устои на погледите ѝ, изпълнени с толкова сладко състрадание и отчаян копнеж, буквално я изхвърли от спалнята си. Ето защо обвиняваше единствено себе си за болката, изписана днес по лицето ѝ, и за тъмните петна от изтощение под очите ѝ.

Някой трябваше да му скрие задника.

Когато погледна в страничното огледало и отново откри сребристия Ескалейд зад тях, си помисли, че за съжаление някой съвсем скоро щеше да се опита да го направи. Подозираше, че Мистериозния на Али беше по петите им. Играта тука — има, тука — няма явно не беше свършила работа, така че им оставаха две възможности. Първата: като се има предвид, че Мистериозния беше следил Али в продължение на месеци и знаеше къде живее и работи, от сегашната им посока пичът трябваше да предположи, че са се отправили към Джаксънвил. Така че какъв беше смисълът да се опитва да го заблуждава?

Или... можеше да избере вариант номер две. А именно — да се скрият от копелето. И тъй като не му беше особено приятно през следващите деветстотин километра да има зад гърба си непознат, нямаше съмнение кой вариант щеше да избере.

— Али, събуди се — каза в микрофона на шлема си. Мразеше се, че се налага да направи това. Пътуването на задната седалка на мотора беше изтощително за онези, които не бяха свикнали, и, човече, тя наистина се нуждаеше от сън. За съжаление, обаче, нямаше друг начин.

— Ъъъ — усети как се раздвижи зад гърба му. — К-какво?

Дори и през системата за връзка, през която гласовете звучаха като дрънчене на тенекия, Нейт долови дрезгавостта на сънения ѝ глас. В отговор стомахът му се стегна.

— Трябва да се събудиш, сладурче. — По дяволите! Гальовното обръщение просто му се изплъзна от устата. В себе си винаги я наричаше така, защото за него тя беше най-сладката жена, която познаваше, но никога не се осмели да ѝ го каже в лицето. Утеши се с факта, че и сега всъщност не го беше направил, в края на краищата седеше зад гърба му. — Налага се да се държиш здраво.

Тя се напрегна зад него и изви бедрата си встрани.

Да, сега беше напълно будна.

— Какво? Защо? — попита.

— Имаме си компания и ще се наложи да прибегна до няколко маневри за бягство и укриване. В продължение на няколко километра може да стане много опасно.

— Каква компания? — Обви плътно ръце около кръста му, а бедрата ѝ се притиснаха здраво към неговите.

Хей, какво ще кажеш за това? Ако знаеше, че е толкова лесно да ѝ попречи да се извива на геврек, щеше отдавна да е изиграл номера с бягството и криенето.

— Познай от три пъти — отвърна сухо.

— Агентът на ЦРУ? — попита тя и плъзна ръка нагоре, като я постави върху сърцето му, сякаш стабилният му ритъм я утешаваше.

— Ако Мистериозния наистина работи за тях... — Покри малката ѝ ръка с облечената си в ръкавица длан и я притисна успокоително.

Мамка му, трябваше да настоява Али да остане в централата. Жената беше учителка, за бога. Не беше подходяща за операция от рода на „бягство и укриване“ върху задната седалка на тунингован Харли. Разбира се, нямаше абсолютно нищо, което можеше да направи

по въпроса сега. Тя беше тук и неговата работа бе да гарантира, че от малката ѝ главица няма да падне нито един косъм.

— Трябва да се обадя в централата — каза той. — Да видим дали Ози не може да ни направи огромна услуга като ни намери хубаво малко скривалище.

— Ами, добре...

Нейт извади от джоба на якето си защитения, криптиран мобилен телефон и натисна бутона за бързо набиране. Чу се поредица от кликвания. Той каза паролата.

— Давай, Призрак — през слушалките се чу глас, ясен като звука на камбана. Ози беше оборудвал всички шлемове с технологията блутуут. Момчето беше адски ценно предимство за екипа им, трябваше да му се признае.

— Бунтарке? — попита Нейт.

— Същата — отговори гордо момичето. — Ози спи. Какво мога да направя за теб?

— Имаме си компания — обясни и бързо погледна в огледалото за обратно виждане, само за да открие, че сребристият джип не се виждаше никъде. Което изобщо не го успокои. — Можеш ли да откриеш координатите ни — намираме се на I-65, малко след Лексингтън, Кентъки — и да ни намериш място, където да се покрием за следващите няколко часа?

— Нямахме късмет с нашата игра, така ли? Гадно.

Да, можеш да го изкрешиш пред целия свят.

— Добре, засякох координатите ви чрез GPS-а на Фантома — заяви Беки с делови глас, — но за да видя вашата компания ще трябва... — Нейт чу бързо щракане по клавиатурата. — Мда — Бунтарката беше отново на линия. — Задръж малко, докато успея да вляза в „очите на небето“.

„Очите на небето“? Хмм... Очевидно Ози я беше научил как да използва ключови военни спътници за целите си.

Колко удобно.

Но много трудно.

— Добре, Призрак, качих те на екрана — обади се Беки след минута. — В момента търся възможни пътища за бягство и покриване.

Леле, ама че бързо!

Не можеше да ѝ помогне, но я насърчи мислено: *Продължавай в същия дух, chica*. Явно малката беше дяволски добра, и то не само в областта на техниката. Също така можеше да борави и с пушка, много по-добре от повечето опитни войници.

Шефа щеше да се пръсне от яд, когато разбере колко упорито се трудеше момичето, за да стане пълноправен член на екипа. Нейт можеше само да се надява, че ще бъде на мисия, когато лайното удари вентилатора...

— Опашката ни кара сребрист Ескалейд — съобщи той. — В момента не го виждам, но последния път, когато го забелязах, се намираше на половин километър зад нас.

— Имам на екрана и него — потвърди бързо Беки. — Все още ви следва, но е на около километър. — Добре, Призрак, в местните обяви за недвижими имоти има празна къща в Уинчестър. Доста е стара. От дълго време е на пазара, така че няма реална опасност някой ентузиазиран брокер да нахълта при вас. Гаражната врата не е с дистанционно управление, следователно няма да имаш проблеми с достъпа. Още два километра до отбивката.

Нейт изобщо не намали скоростта, когато зави. Али изпищя. За бога, искаше му се да не се налага да го прави. Напоследък беше достатъчно напласена, а сега трябваше да се страхува, че може да загине при катастрофа.

— Първата вдясно. — Гласът на Бунтарката в слушалките беше ясен и отчетлив. — В края на пресечката завий наляво и карай, докато не стигнеш улица „Магнолия“.

В алеите пред малките, облицовани с дърво къщи, покрай които минаваха, бяха окачени баскетболни обръчи. В ъгъла на един двор стоеше забравено синьо детско велосипедче с три колела. От другата страна на улицата, ръчна, боядисана в червено, количка беше изоставена заедно с товара си от плюшени животни.

Слава богу, беше обедно време и дечицата от квартала си бяха по домовете, за да хапнат сандвич със салам „Болоня“, иначе тази малка маневра щеше да е много по-сложна.

— Сребристият Ескалейд току-що напусна магистралата. Движи се бавно — информира го Беки.

— Да, вероятно се опитва да ни чуе — процеди Нейт през стиснати зъби. Един от малкото недостатъци на Фантома.

— Завий наляво по „Магнолия“. Десетата къща вдясно. Бяла, с тъмночервен парапет на верандата...

— Виждам я.

— Гаражът е отзад. Ако е заключен...

— Взел съм си резачките — прекъсна я той.

Но когато загаси двигателя и се пусна по инерция до стария, паянтов, малък гараж, веднага забеляза липсата на каквато и да е ключалка.

Малките градчета. Боже, просто да се влюбиш в тях.

— Скачай долу, сладурче, и... — Мамка му! Нейт трепна. Отново я беше нарекъл „сладурче“. — ... и повдигни тая врата да влезем, става ли?

— С удоволствие, *скъпи* — провлече Беки в слушалките, — но съм малко заета в момента. Да не говорим за петстотинте километра разстояние.

Нейт изобщо не обърна внимание на Бунтарката, докато наблюдаваше как Али, залитайки, приближава вратата на гаража. Аха, след четири часа седене на задната седалка на мотора, онези, които не бяха свикнали с това, стъпваха нестабилно. Тя се наведе, за да хване долната част на вратата и...

Исусе! Никой не бива да изглежда толкова добре в чифт износени дънки и кожени гамаши. Представи си я гола само по кожените гамаши и извратеното му съзнание щеше да експлодира. О, страхотно! Сега едва ли беше най-подходящото време за ерекция. Бяха на стотици километри от най-близката надеждна помощ, загадъчен агент беше по петите им и *Бог знае какво* ги очакваше в Джаксънвил, а какво правеше той?... Приведе се леко напред и дискретно подръпна панталоните си, тъй като пенисът му реши, че тъкмо сега е идеалното време да се появи в светлината на прожекторите.

Очевидно се нуждаеше от сериозна психоанализа, тъй като вероятността за неизбежна смърт в комбинация с гледката на Али в дънки и гамаши, не трябваше да предизвиква подобна интензивна физическа реакция. Това само затвърди увереността му, че има нещо, което наистина не е наред с него.

Разбира се, ако възбудата по време на битка е някакво свидетелство за психически отклонения, тогава всеки мъж, когото познаваше, трябва отиде на психиатър. Нещо повишаваше неимоверно

адреналина и въздействаше върху мъжката анатомия по същия начин, по който го правеше плаката от средната страница на Плейбой. А това беше един странен еволюционен феномен, който никога нямаше да разбере.

След като вратата се плъзна нагоре с пронизителен, дразнещ звук, Нейт бързо вкара Фантома в хладната, прашна вътрешност на гаража. Рафтовете по стените бяха пълни със стари, ръждясали кутии с боя, а мястото миришеше на мухъл и нафталин. Из застоялия въздух тежко се носеха частици прах.

Това определено не беше местният „Хилтън“, но за в краен случай ставаше.

— Затвори — инструктира той Али и тя протегна ръка, за да дръпне вратата надолу. Блузката се вдигна и оголи корема ѝ. Проклетият червен скъпоценен камък в пъпа ѝ улови светлината и сякаш му се подигра.

Супер, сега топките го заболяха едновременно с оная му работа. Можеше ли този ден да стане още по-съвършен?

— Сребристият Ескалейд претърсва квартала — информира го Беки.

Да, това е положението. Между другото, трябваше да знае, че е по-добре да се въздържа от риторични въпроси.

— Нека си търси — отвърна той, слезе от мотора и направи типичното приклякване, което всеки мъж на планетата владееше до съвършенство, за да намести гениталиите си в по-удобно положение. — Няма да ни намери. Превключвам на слушалка — информира той Бунтарката, свали шлема и пхна в ухото си блутуут устройството. — Микрофон проверка. Микрофон проверка.

— Чувам те силно и ясно, Призрак — изчурулика весело Беки. За пръв път поемаше командния център и очевидно това място отлично ѝ подходеше.

Шефа щеше да изпадне в истерия.

— Добре. — Нейт извади едно от куфарчетата от дисагите и започна бързо да сглобява снайпера. — Нуждая се от теб, за да следиш местните полицейски честоти. Вдигнахме ужасна врява, на каквато хората тук не са свикнали. Не бих искал местните служители на закона да станат любопитни; на секундата ще открият скривалището ни.

— Ще бъде направено — отговори Бунтарката и той чу как отново затрака по клавиатурата.

— Али — Нейт се обърна и видя, че тя стои до него. Златистите ѝ очи с всяка секунда се разширяваха все повече, едновременно със сглобяването на пушката. — Отивам в къщата да наблюдавам и да осигуря безопасността на скривалището ни. Искам да останеш тук и да пазиш тишина, нали? Без значение какво ще чуеш, не излизай от този гараж.

Тя преглътна и кимна.

Можеше да види на шията лудото биене на пулса ѝ. Младата жена изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

За пореден път Призрака призна с неохота истината — тя не ставаше за тези гадости.

— Ще имам нужда от оръжие. — Гласът ѝ беше по-стабилен, отколкото очакваше.

Опа! Или може би все пак ставаше за подобни гадости. Нищо, казано от нея, не би го изненадало повече.

— Браво, сестро — извика одобрително Беки направо в ухото на Али.

Нейт се поколеба само за миг, преди да се наведе и да извади от левия си ботуш резервното оръжие. Подаде ѝ колта 45-ти калибър и загледа с възхищение как проверява магазина, за да се увери, че първият куршум е вече в цевта.

Значи Бунтарката беше права. Григ бе научил малката си сестричка на доста неща. Нейт не беше привърженик на интимностите между мъже, но ако Григ беше жив, точно в този момент щеше да целуне копелето право в устата. В каквото и да я бе замесил Григ — умишлено или неволно — а Нейт бе готов да заложи лявата си топка, че е било неволно, поне я беше подготвил да се справи с нещата.

— Не отваряй на никого — нареди Нейт, когато праметна пушката през рамо. — Аз ще ти се обадя, преди да вляза.

Запъти се към страничната врата, след което спря и се извърна с лице към Али. Съвестта го гризеше и за стотен път се прокле, че я беше оставил да дойде с него, макар че тя умееше да борави с пистолет. Какво си беше мислил? О, да, беше си представял колко прекрасно и мъчително ще бъде да я има петнадесет дълги часа, притисната плътно до гърба си.

Бе подценил и двете неща.

Беше много по-прекрасно, отколкото можеше да предположи, и далеч, далеч по-болезнено.

— Това вероятно ще продължи известно време — каза и се взря в уплашеното ѝ лице. — Ще се справиш тук, нали?

Тя кимна толкова смело, че той се предаде. Въздъхна примирено и закрачи обратно към нея, обгърна с ръка тънката ѝ талия и я привлече към себе си, докато я притисна по цялата дължина на тялото си — очите ѝ бяха отворени по-широко от всякога — и после я целуна толкова дълбоко, колкото беше възможно.

Целува я, докато повече не бе в състояние да пренебрегва онова, което трябваше да направи. Изхвърча през малката странична врата на гаража, опитвайки се да не мисли за начина, по който очите ѝ бяха станали замечтани и стъклени, или начина, по който беше вдигнала ръка към гърдите си, сякаш искаше да държи сърцето си под контрол.

Тази жена щеше да го вкара в гроба.

— Крайно време беше да го направиш — самодоволно прошепна Беки в ухото му.

— Млъкни!

— Искях просто да кажа...

— Просто млъкни!

Човече, беше загубен.

* * *

— Йо!

При този поздрав сенатор Алдъс направи гримаса.

У Джони Витильони имаше толкова класа, колкото в музикалния фестивал „Златната преносима тоалетна“, но Алдъс беше на мнение, че мъжът, чиято специалност бяха екзекуциите с колумбийска вратовръзка, навярно не прекарва много време в усъвършенстване на социалните си умения.

— Имам друга работа за теб и момчетата ти — съобщи той, без да се представи. Нямахте нужда. Джони знаеше точно с кого разговаря.

— Слушам.

Разбира се, че ще слуша глупакът. Алдъс му беше платил абсурдно голяма сума, за да бъде сигурен, че винаги ще е готов да го слуша.

— Е, да, и да се надяваме, че този път ще се справите по-добре от предишния.

— Ей, пич, аз ти казах, Роко...

— Не ме интересува — изръмжа Алдъс. — Освен това, станалото — станало. Надявам се тази нова задача да е малко повече по вкуса на Роко.

— К'во имаш предвид?

Какво имаше предвид ли? Смърт, ето какво. И край на тази досадна ситуация.

— Има един мъж, който пътува заедно с жената, която ви наех да нападнете.

Само като си припомни, че Золнер му отказа точно в момента, когато набелязаната цел беше на мотор — много опасна машина, според статистиката — кръвното му налягане се изстреля до точката на кипене, тъй като за бившия агент на ЦРУ щеше да бъде много лесно да изчака мишените на някой пуст път и да ги бутне от мотора.

Разбира се, почистването би било проблем, но това бе спорен въпрос. Золнер бе твърде възвишен, за да участва в такъв престъпен план.

За щастие, Джони и неговите момчета не страдаха от подобен род скрупули.

— И? — подкани Джони, когато мълчанието на Алдъс се проточи прекалено дълго.

— И те са на някакъв голям, гръмогласен Харли. Вероятно по пътя между Чикаго и Джаксънвил. Трябва да изчезнат.

— Това е доста голям участък, пич — провлачено изрече Джони.

Мили Боже!

Алдъс ужасно много мразеше да го наричат „пич“. Той не яздеше пони, не носеше Стетсън и не крещеше: „Хвани телето!“. Не пушеше марихуана по плажовете, излегнал се мързеливо в очакване на следващата голяма вълна, докато се наслаждаваше на бездействието си.

Той беше проклет сенатор на проклетите Съединени Американски Щати и ако някога седнеше в Овалния кабинет,

планираше да направи живота на пичовете в тази страна малко по-труден.

— Точно затова ще ти изпратя два допълнителни адреса по тайната ти електронна поща — съобщи той, опитвайки се да бъде търпелив. Това никога не му се отдаваше лесно, а тази... ситуация и без това го изкарваше извън нерви. Фактът, че трябваше да спре, за да си купи нов мобилен телефон с предплатени разговори, само доказваше това. — Единият от тези адреси е жилището на мъжа в Чикаго — продължи обяснението. — Другият е къщата на родителите на жената. Нали все още имате домашния и служебния ѝ адрес?

— Да.

— Чудесно. В рамките на следващите двадесет и четири часа те най-вероятно ще пристигнат на някое от тези места. Когато това стане, искам да ги извадиш от играта.

— Произшествие, като последната работа? — попита Джони.

Алдъс си пожела всичко да беше толкова просто, но не искаше да рискува повече. Това трябваше най-накрая да свърши.

— Не. Наложително е телата им никога да не бъдат открити. — Трябваше да бъде сигурен, че ако файловете са у Алиша, те никога няма да се появят на бял свят. — И като казвам никога, това означава наистина никога. Дори да ги опаковаш в олово и да ги пуснеш в Марианската падина, пак няма да бъда напълно доволен.

— Какво?

О, идеше му да ревне на глас. Джони беше типичният пример за тъп италиански мафиот. Франсис Форд Копола щеше да бъде във възторг от малкото лайно.

— Само не забравяй да се разпоредиш с телата им така, че от тях да не остане нито следа по повърхността. Никога. Ясно ли е?

— Кристално ясно, пич. — Алдъс усети как вената на челото му се издува. — Хей — възкликна Джони, — тук на екрана ми има снимки на двама пича. — Нали каза, че трябва да отстраним един мъж и тази Алиша? Коя от снимките е неговата?

Леле, става все по-добре и по-добре. Някой трябва да запише Джони в Менса. Понякога беше толкова депресиращо да знаеш, че светът е населен само с идиоти.

За щастие на Алдъс, идиотите се манипулираха лесно. Просто погледнете избирателния му район...

— Вторият мъж — заобяснява бавно, за да може Джони-глупака да следва мисълта му — е бонус за теб и момчетата ти. — Искам да сте сигурни, че той ще получи вашия специалитет.

— О! — Джони се засмя. Смехът му прозвуча някак си болнаво, като на малко момче, което къса крилцата на пеперуда. Нямаше съмнение, че Джони беше взел своя дял от късането на крилца в своето детство. — Пич, сигурно си ядосан, а?

— Да — изрече през стиснати зъби сенатора, — „пич“ определено ме вбесява.

В този момент чу как жена му разговаря с икономката в коридора и това го накара да погледне осемнадесеткаратовия си златен Челини Принс Ролекс.

След двадесет минути трябваше да бъде на заседание. Време беше да приключва.

— Обади ми се, когато си готов с това — нареди и без да дочака отговора на Джони, сложи край на разговора.

Сега трябваше да отиде и да слуша как неговите колеги дискутират до безкрай отпускането на спешни допълнителни кредити от бюджета за сигурността по границите.

Каква колосална загуба на време.

Според неговото, не толкова скромно мнение, в миналото китайците бяха постъпили много правилно — построили стена, по протежението на която в охранителни кули разположили въоръжени войници, които да убиват всеки, който е достатъчно глупав да опита да прекоси тази огромна, начертана в пясъка, линия.

ГЛАВА 11

Когато се качи на тавана на празната къща — *По дяволите, трябва да сваля около седем килограма, едва се проврях през шибания отвор!* — Нейт монтира камуфлажно боядисания снайпер М-40 А5, произведен за морската пехота, върху двуногата и залегна зад него.

С помощта на спираловидно навито парче детониращ шнур взриви малка дупка в стената до таванския прозорец.

Както винаги, усещането за оръжието в ръцете му беше като завръщане у дома. Беше просто като продължение на ръката му.

Оръжейните майстори в Куонтико със сигурност знаеха как да произведат една добре работеща пушка...

Сиерата бе неговият избор на оръжие, когато се изискваше по-ефективно поразяване на целите в рамките на хиляда метра. Момичето му, обаче, можеше да се справи отлично и на по-големи разстояния. Веднъж беше улучил човек, който се опитваше да избяга през склада на един магазин, оказал се с двеста метра по-далеч, отколкото бяха изчислили двамата с Григ. Освен това, мазният лидер на Ал Кайда вече се беше свлякъл на земята, а ордата му бодигардове все още не беше чула сладкия звук от изстрела на Сиерата.

Когато погледна през оптическия мерник и огледа набързо парка отсреща, Нейт се опита да забрави времето на активната си служба. Време, което можеше да се определи най-вече като скучно. Часове и часове на системно разузнаване, неизбежно следвани от около половин минута луда, спираща дъха дейност. Григ обичаше да цитира други снайперисти. Един от любимите му цитати беше: „Стрелбата е поезия на забавен каданс до момента, в който натиснеш спусъка“. От мига, в който Нейт натиснеше спусъка, двамата се нуждаеха само от двадесет секунди докато опаковат и скрият оборудването и изчезнат отново. Двадесет секунди, пълни с паника и трескава дейност. Към края го правеха за осемнадесет. Бяха дяволски добри. И бързи...

Забеляза мъж, който се разхождаше в парка и инстинктивно превключи на тактическо дишане. Три дълбоки вдишвания,

издишване.

Човекът носеше бейзболна шапка от университета на Луисвил, синя риза и невзрачни бели маратонки. Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете на дънките и, докато крачеше напред, главата му беше сгушена между раменете, а погледът — забит в тротоара пред него.

Може би този тип просто се наслаждаваше на приятния, свеж летен ден, но Нейт не би доживял до зрялата възраст от тридесет и три, ако поемаше непремерени рискове. Господин *Събота в парка* имаше горе-долу същата височина и същото телосложение като Мистериозния. *Можеш ли да го подразниш? Да, мога. И чакам толкова дълго време...*^[1] О, Боже, очевидно бе прекарал твърде много време близо до Ози, който постоянно цитираше текстове на песни. Нейт поне можеше да претендира, че има по-добър музикален вкус от хлапето. Според неговото не чак толкова скромно мнение, „Чикаго“ бе най-добрата група от целия глем-рок^[2] на 80-те.

— Хайде, погледни нагоре! Дай ми възможност да зърна лицето ти — прошепна Призрака в тишината на задушния таван.

Избилата по челото му пот се стичаше по слепоочията. Носещите се из въздуха прах и частички топлоизолация, дразнеха дробовете му. Разлагащият се труп на мишка в единия ъгъл изпълваше пространството със сладникавия мирис на смърт.

Мъжът в парка не изпълни прошепнатото му искане.

О, човече! Едва ли щеше да има такъв късмет.

Покрай мъжа мина възрастна жена с много дебел дакел. Бедното същество изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се пръсне и господин *Събота в парка* се наведе, за да почеше животното зад ушите.

Нейт видя своя шанс.

Извади мощния лазерен показалец от джоба на якето си, като продължаваше да държи окото си на окуляра на оптичския мерник, и с едно движение на палеца активира устройството. Фокусирайки се върху целта, той насочи тънкия лъч светлина. Едно нещо беше сигурно: това би било достатъчно да изплаши до смърт господин *Събота в парка*, ако беше нещо повече от безгрижен гражданин, излязъл да се поразходи. Съзнанието на обикновения цивилен нямаше да свърже на мига малката червена точка с оръжие. О, не. Този вид

инстинктивна реакция се придобиваше само след обучение и с натрупване на опит, след живот в постоянно състояние на повишена бдителност, когато първото нещо, което идва наум във всяка една ситуация, не е вероятността за неизвестна заплаха, а вероятността, че такава съществува...

Пулсът му автоматично се забави. Светът наоколо избледня, дискомфортът на задушния таван беше забравен, и всяка клетка на тялото му се фокусира само върху едно нещо — петте компонента от мантрата на снайпериста: *бавно, плавно, право напред, стабилно, натискане*.

Е, щеше да пропусне частта с натискането.

В края на краищата, ако този тип наистина беше от ЦРУ, значи е на мисия, одобрена от правителството. Затова, въпреки че много щеше да му хареса да направи хубава, чиста дупка между очите на мъжа, защото бе допуснал колосалната грешка да насочи пистолет към главата на Али, Нейт продължи да държи пръста си далеч от спусъка. Вместо това се съсредоточи върху лазерната показалка и сцената в парка. Когато центрира зловещата червена точка върху гърба на протегнатата му длан, видимата част от челюстта на господин *Събота в парка* стана бяла като захар, и той хукна към близката гора.

Жената, която държеше каишката на дакела, отскочи стреснато назад. Дебелото ѝ куче започна да лае, клепналите уши се плъзнаха покрай издутото му тяло, когато вдигна глава и шумно изрази своята изненада.

Стените на тавана изникнаха пред погледа на Нейт, щом вдигна глава от оптичния мерник и изруга.

Пренебрегна желанието си да захвърли оръжието и да се впусне в гонитба — Мистериозния щеше да бъде на половината път до Тексас, докато той успееше да стигне в парка. Така че, да, най-доброто, което можеше да направи, бе да остане точно тук, където е. Да наблюдава и да чака. С пет магазина, пълни с олово, което бързо можеше да промени отношението на всяко враждебно настроено лице.

Точно както Григ казваше винаги: „Най-бързият начин да се промени мнението на един човек по даден въпрос е един 138 грама тежък аргумент“.

Дяволски вярно!

* * *

Докато седеше върху една голяма кофа за боя в мръсния гараж, с хладната, тежка цев на резервното оръжие на Нейт, опряна до бедрото ѝ, Али все повече започваше да се съмнява в правилността на решението си да го придружи в това пътуване.

Гледката тази сутрин, когато поиска да тръгне с него, не беше приятна. Всички рицари, с изключение на Беки, бяха на страната на Нейт. Те настояваха да им каже къде се намира флашката, за да може Призрака да отиде да я вземе.

— Няма начин. Това е точно толкова мой проблем, колкото и ваш. Всъщност, като се замисля, повече е мой. Аз съм тази, която е следена, нападната, подслушвана и — о, да! — аз съм също и тази, към чиято глава насочиха пистолет — беше казала, взирайки се сърдито в групата, събрана в малкия офис на Франк Нейт.

— И точно поради тази причина трябва да останеш тук — настоя Франк, докато студентите му сиви очи я гледаха подозрително.

— О! — вирна брадичка тя. — Значи е напълно в реда на нещата Нейт да отиде и да рискува живота си, но съществуват други правила, когато става дума за мен? Не мисля така. — Само при мисълта, че искат да изпратят Нейт сам ѝ се прииска да закрепци, особено като знаеше, че той щеше да вземе флашката, да разреши загадката и да я остави в пълна неизвестност.

— Той е обучен, Али — напомни Ози с мек, но авторитетен глас, което беше малко странно, като се има предвид, че младежът не носеше нищо друго освен долниците на пижамата си с щамповани космически кораби и косата му беше съвсем разчорлена. Изглеждаше така, сякаш беше скочил от леглото, за да си подсуши косата. — А ти, мила моя, не си.

— Научила съм повече, отколкото предполагате. Григ не беше небрежен, когато ставаше дума за...

— Али — прекъсна я Нейт с дрезгав глас, а когато се обърна с лице към него, погледът на черните му очи беше твърд като гранит, — моля те, ела с мен.

Ооо... Супер!

Огледа крадешком събралата се група и срещна само безучастни изражения.

Добре, значи никаква помощ от фъстъчената галерия^[3].

С изключение на Беки, която направи физиономия, и след това ѝ намигна успокоително. Али оцени жеста, но това не ѝ помогна да успокои свития си на топка стомах. Щеше да стане лошо, много лошо. Но не можеше да му откаже. Ако го направеше, без съмнение Рицарите щяха да излязат от офиса, и да я оставят в същото затруднено положение. Сама. С Нейт.

Тя направи гримаса и въздъхна преди да вземе котарака в ръцете си. Изправи се и го последва по стълбите до спартански обзаведената му спалня.

Местопрестъплението от снощи, помисли си горчиво и ѝ се прииска да заплаче, щом споменът за безчувственото му отхвърляне я прониза.

Вместо това събра цялата си самоувереност, вдигна брадичка и мина решително покрай него, за да седне на ръба на леглото. Поне така нямаше да забележи, че краката ѝ са омекнали като варени спагети, да не говорим, че ръцете я боляха от значителната тежест на Фъстъка.

— Няма да промениш решението ми — каза, гледайки предпазливо как мъжът седна небрежно в коженото кресло, облегна се назад и подпря крака върху табуретката.

— Защо искаш да дойдеш?

— Защото Григ ми беше брат и защото съм уморена до смърт от тайни. Ако те оставя да сложиш ръка на тази флашка, никога няма да разбере каква всъщност е цялата история. — Той само се взираше в нея. — Дори няма да го отречеш? — попита невярващо.

Нейт не помръдна и на сантиметър, не произнесе нито звук, дори изглеждаше така, сякаш изобщо не диша. Така се започна. Онази част, в която той просто седеше и чакаше. Е, това нямаше да проработи този път. О, не. Няма начин. Не и с нея.

Мълчанието продължи дълго, много дълго. Младата жена можеше да чуе дори как цъка секундната стрелка на ръчния му часовник. Кръглият корем на Фъстъка изкъркори предупредително, преди да изпусне доста нетипична за котките пръдня.

— Гадост — възкликна тя и размаха ръка пред лицето си в опит да разсее миризмата на гранясало от частично смяната „Фенси Фест“.

Нейт премигна, безразличен към опита на стомашно-чревния тракт на Фъстъка да намали напрежението.

Протягайки ръка, за да почеше котарака под брадичката — животното имаше вид, сякаш наистина се усмихва — Али се втренчи в отчайващо безизразното лице на Нейт. Номерът ѝ нямаше да мине. Можеше да чака, докато косите им побелеят. Можеше просто да седи тук и да изживее времето си и...

— О! — Вдигна ръце във въздуха, защото в противен случай щеше да го удуши. — Говори, за бога! Говори!

Фъстъка измяука протяжно и прочувствено. Белязаното му черно носле сочеше към тавана, а извитата му опашка се размахваше възбудено напред и назад.

— Не ти! — каза с досада на котарака. — Ти! — посочи с пръст към мускулестите гърди на мъжа.

— Какво искаш да ти кажа? — попита той и въздъхна примирено. — Ако сметна, че информацията е твърде опасна за гражданско потребление, тогава — да, ще се погрижа да бъде видяна само от оторизирани лица, към които ти не принадлежиш.

— Но той ми беше брат! — изкрещя бясна, разочарована и уплашена, че може да загуби битката и никога след това да не разбере какво е означавала тази история. — Заслужавам да знам точно в какво, по дяволите, е бил замесен.

— Не — обяви студената си присъда той. Леденият мъж се завърна с пълна сила. — Не е нужно. Освен това вече знаеш твърде много.

— Небеса! — Младата жена придърпа Фъстъка към гърдите си, за да се утеши с котешката му топлина. — И какво означава това? Че сега ще трябва да ме убиеш?

Дали наистина правителствените служители към министерството на отбраната убиват цивилни, или това беше само по филмите? Въпреки че като се замисля, художествената измислица обикновено е построена, поне отчасти, върху действителността.

О, по дяволите!

— Никога! — увери я Нейт, чийто дълбок глас сега приличаше повече на гърлено, грубо ръмжене. — Никога няма да позволя някой или нещо да ти навреди, Али.

Леле! Тя преглътна буцата... или нещото, на което бяха поникнали космати крака и бе пропъзляло и заседнало в гърлото ѝ. Какво да отговори едно момиче на това?

— Б-Благодаря.

Челюстта му се стегна още повече, ако това изобщо беше възможно, като се има предвид, че вече изглеждаше така, сякаш е издялана от мрамор.

— Обещах на Григ.

— О! — пророни Али и се намръщи.

Какво беше това странно усещане в гърдите ѝ? Разочарование?

— Така че, имайки предвид това — прикова я с остър поглед, — ти ще останеш тук.

— Чети по устните ми — каза тя нежно, но по-решителна от всякога. Беше ѝ писнало никой да не ѝ се доверява. Но всичко приключваше сега. Днес. — По никакъв шибан начин! Искаш ли флашката? Е, трябва да ме вземеш със себе си, за да я получиш. Повече няма да седя на тъмно. Мога да пазя тайна, нали знаеш.

Само ако Григ ѝ се бе доверил и още преди години ѝ беше казал истината, може би сега нямаше да изпаднат в тази ситуация.

— Али! — Това беше предупреждение.

— Да, Нейт? — Младата жена се усмихна и изпърха с мигли.

— Ще ми дадеш местонахождението на тази флаш памет, дори и ако трябва да пляскам задника ти, докато му излязат мехури.

Тази еротична картина мигновено възпламени уморения ѝ мозък и нещо горещо запърха ниско долу в корема ѝ.

Ха! Какво беше това! Нима искаше Нейт да я напляска по задника? Никога преди не ѝ беше хрумвало подобно нещо, но с Нейт? Да, може би...

Тогава разбра смисъла на неговите думи или по-скоро вбесяващата мъжка арогантност и липсата на уважение зад тях.

— Какво? — попита и се изправи, пренебрегвайки недоволното ръмжене на Фъстъка, който се плъзна по скута ѝ и се плъсна на пода със силен тътен.

— Чу ме добре — отговори Нейт, повдигайки подигравателно вежда.

О, това беше върхът! Беше готова да му прости, че не ѝ каза истината за смъртта на Григ. Вероятно се бе заклекл върху Библията или

върху Конституцията на САЩ, или върху гроба на майка си, или в каквото там се заклеваха тайните агенти, или какъвто, по дяволите, беше той. Но едно нещо не можеше, не искаше и нямаше да толерира и това беше това мачовско отношение и арогантно високомерие.

О, не! Не и с нея!

Тя изписа мислено три пъти Z във въздуха и се стегна.

С толкова самоувереност, колкото можа да събере, като едновременно с това си мислеше, че всеки момент ще се пръсне от основателен гняв, Али тръгна към мястото, където седеше Нейт, при това съвсем безгрижно. Когато застана пред него, усмивката ѝ бе престорена и дива като на блатен рис.

— Може и да съм дошла при теб за помощ, но доколкото си спомням, аз не съм шестгодишно момиченце и ти със сигурност не си ми баща.

— И слава богу — промърмори той под нос, а изражението му казваше *иде ми да те убия*, но беше примесено и с достатъчно безразличие, заради което едва се сдържа да не го удари право в средата на дяволски привлекателното лице.

Какво имаше в този човек, че събуждаше у нея такава жажда за насилие? По природа беше кротка, но нещо в Нейт Уелър я превръщаше в тигрица. Искаше да хапе, драска и ръмжи...

— Ето защо трябва да ти е ясно, приятел — тя сложи юмруци на кръста и се наведе напред, за да доближи лицето си само на сантиметри от неговото, — че можеш да вземеш женомразките си заплахи и да си ги завреш в задника.

В този твой наистина страхотен, стегнат задник! Този, който обикновено искаше да ухапе, но в момента жадуваше да изрита толкова силно, че да го изпрати чак в следващата седмица.

Когато устните му трепнаха, десният ѝ бицепс се стегна в готовност да замахне. Нейт сякаш прочете намерението в очите ѝ, защото прочисти гърло и успя да изтрие полуусмивката от лицето си.

— Звучи болезнено. Предпочитам да се откажа, ако нямаш нищо против.

— Ооо, не ми се прави на остроумен! — Толкова му се ядоса, че в действителност тропна с крак, а не беше от хората, които тропат с крак.

— Моля? — Той изглеждаше искрено объркан.

— Чу ме какво казах — имитира акцента му. — Твърде съм бясна, за да се справя с внезапното ти остроумие, така че по-добре престани.

Когато една черна вежда се повдигна леко нагоре към широкото чело, тя му хвърли убийствен, кос поглед.

— Така ли? — подигра ѝ се с бавен, провлачен говор. — Или ще направиш какво?

Възможно ли е в действителност кръвта да заври? Защото във вените ѝ определено започна да пари.

— Може да съм дребна, но не съм безпомощна — предупреди го тя. Все пак Григ я беше научил на няколко ефективни начина за справяне с човек, два пъти по-едър от нея. Много ѝ се искаше Нейт да ѝ даде поне една причина, за да му покаже на какво е способна.

Само една.

Когато устните му трепнаха отново, Али не можа да издържи повече. Преди изобщо да успее да помисли за действията си, вдигна крак и изрита стъпенката на креслото така, че Нейт изведнъж се оказа седнал в изправено положение. Големите му крака изтропаха на пода, а косата му падна напред и покри очите. Той бавно вдигна широката си длан и внимателно приглади кичурите обратно назад.

Младата жена стоеше над него, очите ѝ го приковаваха като стоманени кинжали, а ноздрите ѝ се разширяваха като на разярен бик. Да, само трябваше да ѝ покаже червен флаг и тя със сигурност щеше да се хвърли с главата напред.

— Играеш си с огъня, Али — предупреди я, но тя беше твърде ядосана, за да му обърне внимание.

— О, виж как треперя от страх.

Умишлено бавно, Призрака изправи едрото си тяло и застана пред нея като планина от мускули и напрегнати сухожилия. Наложил ѝ се да наклони глава назад, за да продължи да се взира в безстрастното му лице, но въпреки това не се отдръпна нито на сантиметър. И не възнамеряваше да го прави. Имаше нужда да се нахвърли, да хапе, да драска и да крещи. За да накара някой да се чувства безнадеждно, безпомощно и нещастно, също като нея. И кой, ако не Нейт, беше най-подходящ за това? Мъжът, който я беше излъгал и отхвърлил, а сега се опитваше да я заплашва и тормози, за да се откаже от единствената

надежда, която имаше — да узнае в какво се беше замесил Григ преди смъртта си.

— Ще ми кажеш къде си скрила тази флашка — изръмжа той, като я хвана за раменете и я разтърси леко.

Внезапното присвиване на очите ѝ трябваше да го предупреди, че е успял да натисне и последния бутон, но той не предприе нищо, за да се предпази от стиснатите ѝ юмруци, когато ги размаха в полукръг и избута ръцете му настрани. Също така не се прикри, когато замахна с доста впечатляващ кос удар, който стовари право в твърдата му челюст. А щом зъбите му изтракаха и главата му се отметна назад, тя се усмихна злобно.

Ето, вземи това, ти отвратително, презряно, инатливо, коравосърдечно, лицемерно копеле!

Али се стресна от това колко бързо мъжът се отърси от удара и пропусна възможността да излезе от обсега му. Нейт се спусна светкавично, притисна ръцете ѝ към тялото и я придърпа към широките си гърди, докато се оказа уловена като в усмирителна риза от плът и кръв.

Аха, доста добър ход, но успя да обездвижи само горната част на тялото ѝ. Краката ѝ останаха свободни, а Али знаеше много добре как да ги използва. Бързо изви хълбоци, при което мъжът изсумтя и преглътна тихо проклетие, когато остроото ѝ коляно се вряза вдясно от семейните му ценности. Някак си успя да улови краката ѝ между силните си бедра, и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да съска и безрезултатно да се опитва да се измъкне.

Започна да го нарича с всички мръсни имена, за които се сети, и още няколко, които измисли сама. Изпълни се с ужас, когато безплодната ѝ борба премина в сърцераздирателни ридания.

Защо Григ си бе мислил, че може да я лъже? В какво я беше замесил? Защо трябваше да умре и да я остави сама? И защо беше толкова глупава, че да си падне по Нейт Уелър? Как си беше позволила да изпитва подобни чувства към този мъж? Беше ли влюбена в него? Боже, не знаеше, но се боеше, че може би наистина е така.

Всичко беше толкова безсмислено. Чувстваше се така безпомощна. Искаше ѝ се да изкрещи, но борбата бе изцедила и последните ѝ сили, оставяйки само мъка, отчаяние и изтощение.

Когато се отпусна безволна в оковите на силните му ръце, той внимателно — о, толкова внимателно! — се настани отново в креслото, като я намести в скута си.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита Нейт, когато след последното ѝ ядно подсмърчане изминаха пълни шестдесет секунди.

— Д-да — колебливо призна и притисна глава под твърдата му брадичка. Златисторусите кичури се заплетоха в наболата му брада. Али повдигна края на блузката си и избърса течащия си нос. Дори не ѝ пукаше колко отвратително беше това. — *Не биваше да го правя. Погрешно е да се удря човек.* — Макар да знаеше, че ударът ѝ не го нарани — та Нейт беше непоклатима стена от плът и кръв — това съвсем не извиняваше склонността ѝ към насилие, когато той беше наблизо. — Просто... Понякога ме правиш толкова... луда. Ти си най-вбесяващият човек, когото познавам, и това говори много, след като съм израснала с Григ.

— Просто трябваше да изпуснеш малко пара, иначе щеше да експлодираш.

Тя отдръпна глава леко назад и прикова в него влажните си очи.

— Искаш да кажеш, че си ме провокирал нарочно?

Младият мъж леко присви едното си рамо и тя разбра, че това беше отговорът му.

— Но защо?

— Както споменах, трябваше ти отдушник.

О, по дяволите! Цялата тази история я караше да се чувства ужасно.

— Ти наистина си загадка за мен, знаеш ли? Точно когато съм те коронясала за крал на всички задници, внезапно правиш нещо... толкова сладко. Сладко, но същевременно и доста странно. Имам предвид, че се подложи доброволно на нокаут.

— Това е част от чара ми — заяви Нейт и едно от ъгълчетата на съблазнителната му уста потрепна.

— Само се хвалиш. — Завъртя очи, после вдигна пръсти и леко докосна твърдата челюст под остриите косъмчета на наболата му брада. — Съжалявам, че те ударих. Боли ли те?

— Да.

Али трепна съчувствено.

— Съжалявам — каза отново.

— Недей. Направи го страхотно.

— Така ли?

— Да. — Потърка мястото, където го беше ударила, и се ухили като хлапак. — Вложи в удара и силата на рамото. Точно както Григ те е учил.

— Недей да звучиш толкова доволен — сгълча го, все още малко учудена, че действително го беше ударила... отново. През целия си живот не бе посягала на никого — ударите, които си бяха разменяли с Григ като деца, не се брояха — но някак си беше успяла да удари Нейт Уелър два пъти. — Умението да удрям не е нещо, с което мога да се гордея.

Той направи физиономия, равнозначна на свиване на раменете.

— Следващият път се цели в носа. Много по-трудно е да се защитиш със счупен нос, защото очите се пълнят с толкова много сълзи, че е почти невъзможно да видиш нещо. В допълнение, започваш да се давиш, тъй като в задната част на гърлото се стича кръв.

— Не исках да те нараня. Наистина.

— Знам.

— Нейт?

— Хмм?

— Идвам с теб.

Наблюдаваше го, докато изучаваше лицето ѝ, и едва не избухна в победоносни крясъци, когато въздъхна и бавно кимна.

— Добре, но ще правиш точно онова, което кажа и както го кажа. Без въпроси и без да се двоумиш. Ще носиш бронезилетка. Ще ти бъде горещо като в ада, но това са моите условия.

— Да, сър. — Али му отдаде чест.

Мъжът се намръщи, преди да изръмжи:

— Ставай! — Внезапното му изправяне едва не я изхвърли на пода.

— Хей! — Залитна, но успя да се хване навреме, преди да се плъосне по лице долу. — Какво, по дяволите, беше това... О! — Страните ѝ пламнаха, щом съзря твърдата подутина, очертана под дънките му.

— Да — промърмори той. — Точно така.

— А защо не можем просто...

Нейт я прекъсна, размахвайки ръка във въздуха като при удар от карате.

— Забрави за това, Али. Не искам да имам такава реакция към теб, така че, ако наистина желаеш да ме придружиш на тази малка мисия, просто ще го забравиш. Разбра ли?

* * *

Да, беше разбрала. Силно и болезнено ясно. И сега беше тук, седеше върху стара кофа от боя в бързо затоплящ се гараж, някъде в щата Кентъки, укриваща се от мистериозен правителствен агент, който я беше заплашил с пистолет, и се опитваше да не диша учестено.

В действителност, не беше очаквала никакви проблеми по време на пътуването. Глупости, оказа се невероятно наивна. Нищо чудно, че Григ я бе държал на тъмно толкова дълго.

Когато чу стъпки отвън, стисна по-здраво малкия колт. Изправи се тихо и зае позиция за стрелба, както брат ѝ я беше научил. Протегна дясната си ръка, като подпря дланта ѝ с лявата, леко наклони глава така, че дясното ѝ око да гледа точно през мерника на пистолета.

Всички онези рисковани изпълнения във филмите очевидно съществуваха, и по някакъв начин — защото беше пълна идиотка и настоя да дойде с Нейт — се оказа точно наред едно такова.

Надяваше се, че в реалния живот тъпата блондинка няма да е тази, която първа ще гризне дръвцето.

Потрепери, когато осъзна, че не е задължително последното да бъде евфемизъм.

— Али?

При звука на дълбокия глас на Нейт, се строполи върху кофата и със силно свистене издиша съдържания досега въздух.

Мили Боже, изобщо не ставаше за това.

— Влизам — предупреди я тихо. — Няма да ме застреляш, нали?

— Не обещавам — отвърна с треперещ глас и отдръпна пръста си от спусъка на колта.

Когато го чу да се смее, поклати глава. Този мъж беше много странен. От всичките пъти, когато бе желала да чуе неуловимия му смях, настоящият момент беше най-неподходящото време за това. Той

подаде глава иззад страничната врата и се усмихна съчувствено, когато видя посърналото ѝ изражение.

— Всичко ще бъде наред, сладурче — успокои я той и влезе в гаража. Отиде до мотора и започна да разглобява оръжието си с пестеливи, сигурни движения.

Сладурче. Беше започнал да я нарича така. Не беше сигурна дали трябва да се чувства поласкана, или раздразнена. Но определено не се чувстваше сладка, не и днес. Днес беше преживяла твърде много, за да се чувства фина и нежна като захар. Сироп, може би. Объркана, лепкава и бавно движеща се. Да, вероятно би могла да приеме да я нарича сироп.

— За какво мислиш? — поиска да знае, докато подреждаше частите на опасно изглеждащия снайпер в куфарчето.

За какво мислеше? Мислеше за смъртта на брат си и за лъжите, които беше разказал не само на нея, но и на мъжете от „Черните рицари“. Мислеше за това, че някой я следеше, дебнеше я в продължение на месеци. Мислеше, че след смъртта на Григ, животът ѝ се бе обърнал с главата надолу. Мислеше за глупавото си поведение в присъствието на Нейт и за това как я беше отхвърлил. Въпреки очевидната нужда на тялото си, той я пренебрегваше, защото не желаше тази физическа реакция да...

Разбира се, преди да отиде да направи онова, което беше правил досега, каквото и да бе то, той беше имал дързостта да се завърти на 180 градуса и да я целуне умопомрачително.

Какво, по дяволите, означаваше всичко това? Или я желаше, или не. Тази несигурност я подлудяваше.

Обърна се към него и видя, че я наблюдава. Лицето му изглеждаше разтревожено.

Ух, какъв беше въпросът? А, да, за какво си мисли.

Бяха се случили толкова много неща за такъв кратък период от време, с твърде малко сън междувременно, че обикновено пъргавият ѝ мозък се беше превърнал в гъста каша, която по консистенция много приличаше на смес за палачинки.

Но палачинките си пасваха така добре със сироп.

Гениално!

— Палачинки — отговори най-накрая, като установи, че това беше най-близо до истината от всичко останало.

Лицето му се отпусна и той повдигна вежди.

— Гладна ли си?

— Не. Не съвсем. Въпреки че сега, като си помисля, май се чувствам гладна. Странно, нали?

Той повдигна рамо.

— Григ винаги казваше, че ти правиш най-вкусните палачинки.

В стомаха ѝ моментално се образува твърд възел и ѝ призля.

Това беше нейното специално угощение за Григ, когато се връщаше у дома в отпуск, или по време на няколкото ѝ посещения в Северна Каролина, след присъединяването му към Рицарите. Обикновено това специално ястие се споделяше и с момичето, което бе успял да сваля предната вечер, преди да се прибере къщи.

Това беше неговият модус операнди^[4]. Забърсваше жена в някой бар и я мъкнеше в спалнята за гости на Али, където се отдаваха на разврат, блъскайки таблата на леглото в стената през цялата нощ. Той, разбира се, не можеше да заведе поредното си завоевание в дома на родителите им. Спазваше известно приличие, в края на краищата.

„Хайде, Али — беше ѝ казал веднъж, когато го обвини, че е голям женкар, — човек, който работи толкова усилено като мен, заслужава малко развлечение. Ако искаш, ще преместя проклетото легло далеч от стената и ти дори няма да забележиш, че съм там.“

Хм, да бе, точно така. Защото много лесно би могла да пренебрегне онова: „О, Григ, да! О, Григ! О, Григ! Да, да, да!“

Усмихна се тъжно. Много ѝ липсваше нейният голям, глупав, весел брат. Какво ли не би дала да се събуди утре сутринта и да направи палачинки за него и за момичето, което е успял да привлече в дома ѝ с помощта на мъжката си хитрост.

— Да — отговори на Нейт, — правя страхотни палачинки. Поне приятелките, които Григ водеше, ги харесваха. — Той наклони леко глава. — Познаваш Григ, винаги е бил с някоя. Освен това... — Али се намръщи и погледна към опасния пистолет в ръката си. Знаеше как да борави с оръжие, Григ се беше погрижил за това, но колтът изглеждаше толкова не на място в ръката ѝ, с увитите около приклада му пръсти с розов маникюр. Чий живот живееше в момента? Във всеки случай, не и своя. Тя беше детска учителка, за бога.

— Освен това — поклати глава и остави пистолета върху кофата до себе си, а след това избърса потната си длан в кожения клин, взет

назаем от Беки, — след тяхната... въз... гимнастика те винаги бяха гладни. И аз си мислех, че това е по-подходящ начин да кажеш сбогом, отколкото онова, което им предлагаше Григ. Обикновено ги целуваше на прага и им даваше някакви глупави обещания как щял да ги потърси, когато се върне в страната следващия път. — Тя завъртя очи. — По някаква причина това ги караше да се чувстват по-добре, Григ го знаеше и затова им го казваше. Пращах го по дяволите заради това, че ги лъже, но той твърдеше, че това не е лъжа, а алтруистично изопачаване на истината. Което, ако питаш мен, е абсолютна глупост. И все пак тези жени никога не се оплакваха, така че винаги си мислех, че те са също толкова виновни, колкото брат ми, който непрекъснато беше готов за секс. Е, не че беше по-различен от другите красиви, самотни мъже на неговата възраст, но една сестричка винаги очаква повече от големия си брат. Аз ще бъда първата, която ще признае, че се прекланях пред Григ като герой и...

— Али — прекъсна я тихичко Нейт, — всичко ще бъде наред.

Проклятие!

Трябваше да се бори, за да спре сълзите.

Отново се беше разприказвала. Поставете я в стресова ситуация, добавете малко количество отхвърляне и унижение, заедно с голяма лъжица Нейт Уелър, разбъркайте всичко енергично и тя моментално ще започне да бърбори безспир. Това беше проблем, с който нямаше представа как да се справи, освен ако си отхапе езика.

Преглътна тежко, изпусна дъха, който бе съдържала досега, и погледна мъжа в очите.

— Откъде знаеш, че всичко ще бъде наред? — попита, без да се интересува, че гласът ѝ звучи умолително.

— Защото аз няма да позволя друго.

Бог да ѝ е на помощ, когато Нейт казваше подобни неща.

---

[1] Думи от песента „Събота в парка“ на група „Чикаго“. — Б.пр.

↑

[2] *Глем-рок* — стил в поп и рок музиката, създаден в Обединеното кралство в началото на 70-те години на 20 век, за който са характерни бляскави и скандални дрехи, грим, прически и ботуши на високи платформи на изпълнителите. — Б.пр. ↑

[3] *Фъстъчена галерия* — това са най-задните, най-евтини места в театъра. — Б.пр. ↑

[4] *Модус операнди* — начин на действие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Очаквано време на пристигане на Кристиан, Мак и Джамин — след четиридесет и осем часа — обяви Беки и се подпря с рамо на металната каса на вратата на кабинета на Франк.

Видът на младата жена, застанала там така небрежно, неосъзнато сексапилна и толкова... млада, накара Франк да скръцне със зъби и да посегне към нещо, което да му попречи да скочи и да стисне красивото ѝ, съвършено гърло само заради това, че съществува. Заради това, че е единственото нещо на тази планета, за което жадуваше повече, отколкото за проклетите близалки „Дум-Дум“, или повече от топлинните камери, които всички чакаха с нетърпение последните две седмици, или... или от следващия си проклет дъх.

— Джамин?

— Да. — Беки кръстоса босите си крака. Ноктите ѝ бяха лакирани в ярко *прави секс с мен, голямо момче* червено. Винаги бе мислил, че това е много интригуващо у едно момиче... жена... момиче... *Мамка му! Жена, тя е жена*, каза си той. Една млада жена. Една млада жена, която обикновено е омазана цялата в грес. Една млада жена, която знаеше много по-добре от всеки мъж как да сглоби двигател — всеки двигател. Една млада жена, която можеше да създаде от лист метал всичко, което творческият ѝ мозък можеше да измисли, само с помощта на горелка и чук. А най-странното, пленително и дяволски изкусително нещо бе, че тази жена можеше да бъде и нежна и да си прави маникюр и педикюр всяка седмица.

— Знаеш, нашият нов тъъ... гост от Израел. — Обяснението ѝ отклони вниманието му от тези очарователни малки пръсти. — Това е псевдонимът, който Кристиан избра за човека.

А, да. Онзи проклет агент на Мосад. Страхотно! Просто страхотно. Още едно нещо, за което не искаше да мисли скоро.

— Той не е гост. Предполага се, че ще имаме полза от него.

Беки повдигна скептично вежди. Франк само сви рамене в мълчаливо съгласие. Самият той беше доста скептичен в това

отношение.

— Освен това — продължи тя, — Стейди каза, че щял да остане още един ден на конференцията, заради някаква лекция на тема: „Зарастване на ексцизия и начално възстановяване при лечение на комбинирани фрактури по време на Първата световна война“. — Завъртя очи. — Ако питаш мен, което никой никога не прави, това звучи супер скучно. — Младата жена го изгледа многозначително, на което Шефа отговори с подобна гримаса. — Както и да е. — Не беше приключила. — Проверих Рок и Били. Казаха, че в края на седмицата са си у дома, и че на Източния фронт всичко е спокойно, така да се каже. Призрака и Али са на около час от Джаксънвил. Той каза, че ще се свърже с нас, след като вземе флашката.

Внезапно Франк осъзна, че цялата тази информация трябваше да дойде от Ози. Присви очи.

— Къде е малкият?

— Заровил се е дълбоко в системата за управление на полета на Хоука — отвърна Беки. — Приличаше ми на онова момче от терминала, с мравките в гащите, толкова беше нетърпелив да се добере до хеликоптера. И като видя как успешно, бих могла да добавя, без да ме открият — направи малък реверанс, — хакнах тази сутрин „Очите в небето“, Ози реши, че е безопасно да ме остави сама в контролния център, така че...

— Ребека! По дяволите! — Ругаейки, Шефа бръкна в джоба си за шишенцето с ибупрофен. Само при мисълта за опасността, на която се излагаше, като се опитваше да се включи в работата им, всяка една кост в остарялото му тяло го заболя. — Това не е твоя работа! Твоята работа е да правиш онова, което вършиш най-добре. Ремонтирай машините! Поддържай прикритието ни и не си пъхай носа в нашата дейност!

Младата жена се изправи и зае бойна стойка, разтвори елегантните си крака на ширината на раменете и стисна изцапаните си с грес и боя — това бе новост — ръце, в юмруци от двете си страни.

— Мога да направя дяволски много повече от това, Франк.

Левият му клепач започна да трепти.

— Не измествай темата — предупреди той, като внимаваше да запази гласа си спокоен. Беше необходимо единият от тях да запази

контрол, иначе щяха да се разкъсат един друг и Бог да им е на помощ след това. — Плащаме ти да вършиш точно определена работа и...

— И аз си я върша! — извика тя. — Но мога и повече! Ако ти само...

— Това няма да се случи, Ребека! — изкрещя Франк. Дотук с контрола. Никога, когато тя беше наблизо, не успяваше да остане спокоен. — Никога няма да станеш пълноправен член на екипа.

— О, така ли? — Бузите ѝ бяха яркочервени и добре, че очите ѝ не можеха да изстрелват пламъци, иначе вече щеше да се е превърнал в купчина тлееща пепел. — Кой го казва? Ти не си единственият, който ръководи екип, Франк. При обучението, което получих от Рицарите, доста екипи с удоволствие биха ме добавили в списъците си.

Какво?! Обучение? Рицари?

Стана му лошо.

Като знаеше на какво са способни да я научат хората му, го присви стомахът, все едно страдаше от тежък случай на „Отмъщението на Моктесума“^[1].

— Що за... обучение? — попита, като изговаряше всяка дума бавно и прецизно. Или това, или щеше да започне да креци отново.

— Призрака ме учи да стрелям със снайпер — информира го самодоволно и най-сетне Шефа разбра защо Беки и Призрака бяха изчезвали заедно толкова често.

— Докато правехте това, той не ти ли сподели нещо? Мислих си, че може би Призрака ти се е доверил и...

— О, забрави! — Беки завъртя очи. — Нали познаваш Призрака? Той не говори с никого за проблемите си.

Разбира се, беше права. Би трябвало да знае по-добре. По дяволите, това изобщо не му харесваше.

Без да се интересува, че лицето му постепенно придобива пурпурночервен цвят, младата жена продължи:

— Били ме учи на всичко за взривните вещества и разрушаването. И онзи ден аз...

— Какво? — прекъсна я той. — Как, по дяволите, Дивия Били е могъл да направи това?

Беки беше малката сестричка на Били, дявол да го вземе, и Франк дори не искаше да мисли за онова, което са правили онзи ден. Шибана работа!

— Защото аз го помолих. — Гласът ѝ беше пълен с презрение. — Знаеш, че той подкрепя всичките ми амбиции и стремежи, като всеки добър брат.

Луд ли беше? Един добър брат би трябвало да се грижи малката му сестричка да се намира на най-малко два километра от всичко, което може да експлодира!

— Освен това усвоявам основния курс по оказване на първа помощ от Стейди, а Мак ми даде назаем всичките си учебници от Академията — продължи тя с нескрита гордост. — Предполагам, че в рамките на още няколко месеца ще съм по-добре образована, отколкото...

Франк престана да я слуша, защото беше много, много зает да измисля изкусни начини, по които да убие всеки един от Рицарите.

Стрелба? Взривни вещества? Медицинска помощ? Следствени методи на ФБР? След това щеше да му каже, че е усъвършенствала свое собствено ядрено оръжие.

Не можеше да ѝ позволи да продължава по този начин. Това нямаше да доведе до нищо друго, освен до скръб и смърт, а той по-скоро би извадил очите си с тъпа пръчка, отколкото да ѝ позволи да се излага сама на ненужни рискове.

— Никога, Ребека! — прекъсна речта ѝ, която, по дяволите, дори не слушаше. — Никога няма да го позволя!

— Няма да позволиш? — Кафявите ѝ очи се разшириха от учудване и недоверие, след това се присвиха, когато тъмна ярост изкриви лицето ѝ. — Няма да позволиш?! Майната ти, Франк! Ти не си ми съпруг, нито си ми баща! Не можеш да ми разрешаваш или забраняваш нищо! Аз съм зряла жена и ще правя каквото си искам!

Да, не ѝ беше съпруг, защото бе твърде стар, и не ѝ беше баща, защото бе прекалено млад за това. Но беше неин шеф — поне до известна степен — и най-малкото, което бе в състояние да направи, е да се увери, че тя няма да продължи с безумния си план да стане пълноправен член на екипа.

Мамка му! Беки — пълноправен член на екипа? Сърцето му не можеше да понесе дори мисълта за това.

— Вярваш ли, че някой ще те вземе, след като го посъветвам да не го прави? — попита хладнокръвно, като хвърли няколко хапчета в гърлото си и ги преглътна. Това му се удаде дяволски по-трудно от

обикновено, тъй като този разговор бе превърнал устата му в безводна пустиня.

Младата жена го зяпна с отворена уста.

— Ти... Ти би направил това? Ще ми попречиш...

— Без да ми мигне окото — отвърна мрачно Франк. Ако това означаваше нейната безопасност, би направил всичко.

Лицето ѝ замръзна в потрес. След това Беки премигна бързо, сякаш да задържи сълзите си, а Франк се стегна в очакване те да потекат. Женските сълзи имаха пагубно въздействие върху него, и ако сега позволеше да му въздействат, щеше да бъде загубен. Това, което правеше, бе за нейно добро, макар в момента тя да не го проумяваше.

Но Беки не заплака. Не позволи на нито една сълза да потече по бузите ѝ. Не. Не и Ребека Райхарт — Бунтарката. Вместо това си пое дълбоко дъх и се втрени в него с израз, който нямаше да забрави, дори и ако доживееше до сто години... Израз на пълно разочарование.

Да, започваш да схващаш картинката, скъпа.

При вида на огорченото ѝ изражение гърдите му се напрегнаха като опъната тетива, но нямаше връщане назад. Всичко беше за нейно добро.

— Знаеш ли, че си безкомпромисен кучи син, Шефе? — прошепна тя с разширени ноздри. Пулсът на шията ѝ биеше толкова бързо и силно, че се забелязваше от пет метра.

Шефе.

Дори и в най-тъмните си кошмари не бе предполагал, че ще го заболи толкова много, ако чуе това име от устата ѝ. Едва не трепна, когато неочаквана болка прониза като със саблен удар сърцето му. Няма значение. Ако успееше да я разубеди да изпълни плана си, можеше да издържи всичко. Дори омразата ѝ.

— Започваш да схващаш картинката, Райхарт — прошепна тихо.

И просто така играта свърши...

Беки сведе глава, сякаш признаваше поражението си, преди да се обърне и сковано да закричи към вратата на кабинета му.

Няма да плаче. Няма да плаче!

През последните три и половина години, откакто работеха заедно, беше проляла прекалено много сълзи заради копелето. Но край, стига толкова! Стига толкова копнежи и самобичуване. Няма повече да чака деня, в който той ще престане да мисли за нея като за досадна

малка сестричка, и най-сетне ще проумее, че е жена. Жена, която може да предложи много на мъж като него. Жена, която е в състояние да предложи много на организация като Черните рицари.

Но не. Той току-що ѝ бе дал ясно да разбере, че този ден никога няма да дойде. Никога няма да я приеме като нещо повече от удобство. Един омазан в грес механик, който да гарантира, че гражданското им прикритие ще остане непокътнато.

О, беше си въобразявала, че постоянните им препирни и закачки са нещо хубаво. Че може би, само може би, изпитва към нея съвсем малка капчица от онова, което тя чувства към него. И че вероятно като нея очаква деня, когато можеха да забравят всички изкуствено издигнати прегради и глупости, и най-накрая да споделят какво наистина чувстват един към друг. Ха! Каква загубенячка се беше оказала.

— Аз съм една шибана идиотка! — прошепна нещастно в празната зала. Бръмчащите тихо компютри сякаш бяха съгласни с оценката ѝ.

Франк не изпитваше никакви тайни копнежи към нея. Не, дяволите да го вземат. След онова, което се бе случило току-що, Ребека знаеше със сигурност, че той не я харесва особено. Още по-лошо — о, да имаше и по-лошо! — не прояви дори мъничко уважение към нея. И това беше толкова, толкова... ужасно.

Проклятие!

Неудържим плач изгори гърлото ѝ, все едно беше погълнала акумулаторна киселина. Когато побягна нагоре по стълбите към стаята си, босите ѝ крака зашляпаха по металните стъпала. Звукът бе толкова ужасен и кух — като огромната бездна, която току-що беше зейнала в сърцето ѝ.

— Олеле! Какво се е слу...

Като размахваше неистово ръце показа на Пати, която идваше по коридора срещу нея, натоварена с куп чисти кърпи, че сега не може да разговаря, и се стрелна в тихото усамотение на спалнята си. Затръшвайки вратата зад себе си, Беки се свлече по металната повърхност и покри лице с треперещите си длани. И едва тогава избухна в силен плач.

— Майната му! — извика в тишината. Тухлените стени погълнаха звука и ѝ отнеха дори тази малка победа. — Майната му! —

Гласът ѝ се пречупи, щом я заляха вълните на отчаянието.

Не плача за него, уверяваше сама себе си младата жена, докато горещите сълзи капеха върху дланите и се стичаха по китките ѝ. Не, по дяволите! Плачеше за загубата на своя идеализъм... за загубата на мечтите си.

* * *

— Няма да се обаждаме на родителите ти — каза Нейт, след като изгаси ревящия двигател на Фантома, една пресечка преди къщата на Морганови. Не искаше да буди целия квартал.

— Няма проблем. — Гласът на Али прозвуча страшно интимно в блутуут приемника на шлема му.

Последните деветстотин километра бяха тест за издръжливостта и волята му, защото тя най-после си бе позволила да се отпусне напълно върху него. Всичките ѝ меки, женствени извивки, обвити в топла кожа, се притискаха плътно в гърба и външната част на бедрата му. През цялото пътуване беше чувал лекото ѝ дишане в ухото си... и, по дяволите! Ярво, неоновото синьо. Беше сигурен, че такъв ще бъде цветът на бедните му топки, ако би могъл да ги погледне в момента.

— Така или иначе, сега спят. Освен това — тя въздъхна, което предизвика хладни тръпки по гръбнака му, въпреки топлината на нощта, — нямам желание да им обяснявам какво става. Това само ще ги разтревожи.

— Ммм — прошепна той, опитвайки се да не обръща внимание на ерекцията, която го измъчваше от... е, добре де, като че ли от цяла вечност. Беше ли нездравословно да има ерекция, продължаваща повече от четири часа, ако е била предизвикана от близостта на жена, а не от шепа Виагра? Нещо, което щеше да попита личния си лекар, когато отидеше на следващия профилактичен преглед. — И така... — Гласът му прозвуча глухо и той се изкашля, за да прочисти гърлото си. Несъмнено кръвта, която стигаше до гласните му струни, не беше достатъчна. — Ще ми кажеш ли най-сетне, след като сме вече тук, къде си скрила тази флашка?

— Не — отговори Али, без дори да се опита да скрие самодоволния си тон.

Бе благоволила само да им разкрие, че флашката е скрита някъде в дървената къщичка, в която двамата с Григ са играли като деца, но точното място беше запазила за себе си. Проклетата жена беше останала с безумното убеждение, че ще я зареже на някое безопасно място по-бързо, отколкото можеше да каже „двулично копеле“, ако им предостави това последно късче информация.

И бе права, разбира се.

Кратката среща с Мистериозния в Кентъки го подразни доста, и въпреки уверението на Беки, която бе видяла с помощта на „Очите в небето“, че господин Мистерия си е продължил по пътя, Нейт не можеше да се отърси от чувството, че някой ги наблюдава. Точно в този момент.

Призрака разкопча подбрадника, свали шлема и го постави върху хромираното кормило на Фантома. После огледа района.

Кварталът беше застроен предимно с еднофамилни къщи. Малките им градинки бяха добре поддържани, а живите плетове — старателно подрязани. Пъстро изобилие от цветя надничаше от най-различни места — от сандъчета под прозорците, от големи глинени саксии, от жизнерадостни лехи. С една дума, това беше перфектната картинка на Великата американска мечта.

И ето го сега тук, въоръжен с достатъчна огнева мощ да започне преврат, и параноя, бързо разрастваща се до относителните размери на щата Тексас.

Започна да си тананика наум старата песен от „Улица Сезам“, в която се казваше, че всяко едно от нещата се отличава от другите.

Човече, определено прекарвам твърде много време с Ози.

Вятърни камбанки уловиха благоуханния вечерен бриз и зазвъняха весело. Сладкият аромат на прясно окосена трева, изпълващ тихата нощ, се смесваше с малко по-пикантната миризма на току-що разпръснат тор. Наблизо излая куче. Звучеше въпросително. Никой не отговори и тишината отново се възцари над девствения квартал.

При по-внимателно вглеждане не успя да открие никакви предупредителни знаци за сигурност, стратегически поставени в цветните лехи, нито стикери на охранителните фирми АДТ или Бринкс, залепени в ъглите на предните прозорци. Беше готов да заложил левия си тестис — изключително синия си ляв тестис — че повечето от тези домове са или с отключени врати, или с отворени

прозорци, или и с двете. Цялото място излъчваше безопасност и сигурност. В райони като този, родителите все още оставяха децата да тичат навън без надзор.

Защо тогава косъмчетата по тила му бяха настръхнали и изпитваше това чувство на безпокойство.

— Хей! — Али го побутна, за да привлече вниманието му. — Какво чакаме?

В отговор той поклати глава неопределено и бръкна в тежките дисаги на мотора, за да вземе устройството за нощно виждане. Вдигна го пред дясното си око и светът наоколо се оцвети във всички нюанси на зеленото. Огледа района, като търсеше някакво движение или потъмна сянка, на която не ѝ беше мястото там. Но... Нищо. Нито едно стръкче от перфектно окосената трева не помръдваше.

Господи, мястото можеше да се използва за снимачна площадка на „Степфордските съпруги“. Е, не беше ли това тревожна мисъл?

Огледа още веднъж околността и най-накрая беше принуден да се отърси от напрежението и да освободи дълго сдържания си дъх.

Може би близостта на Али му оказваше влияние и обичайната му параноя се разрастваше до неподозирани размери. А това никога не беше добре, особено в операция, при която му бяха необходими светкавични рефлексии.

Пое си дълбоко дъх и изпъна рамене.

— Добре — каза и слезе от мотора, — отиваме бързо и тихо. Ясно ли е?

Видя я как свали шлема и разтърси лъскавата си коса като в рекламата на *Suave*^[2] преди да му хвърли поглед, с който сякаш го питаше дали коефициентът му на интелигентност не се доближава постепенно до номера на обувките му.

— Разбрано — отвърна и му отдаде чест.

Бог да му е на помощ. Страдаше от тежък случай на сини топки, както и от свръхчувствителност към *някой ме наблюдава*, но в мига, в който Али реагира дръзко и саркастично, Нейт забрави всичко. Единственото нещо, за което можеше да мисли сега, беше как я взема в прегръдките си и я целува, докато язвителността в погледа ѝ се стопи и се трансформира в нежна страст. Точно така щеше да стане. Така ставаше всеки път, когато го поразяваше хроничната глупост и си позволеше да докосне с устните си нейните. Тя се напрягаше за

секунда, само за секунда, а след това се разтваряше в прегръдките му като лъжица захар в кана слънчев чай. Това беше най-невероятното усещане и караше вече пулсиращия му пенис да удря като палка на барабан върху долната част на корема му.

— Сега не му е времето — промърмори на долната си глава.

— Какво каза?

— Нищо.

Младата жена го изгледа подозрително.

Когато ѝ направи знак с брадичка да върви напред, тя му хвърли един последен скептичен поглед, после сви рамене, обърна се и изпълни онова, което ѝ бе казал.

Бяха само на половината път до къщата на Морганови, когато Нейт отново усети онова изтръпване, сякаш някой го е взел на мушка. Наистина съжаляваше, че не бе отделил повече време, за да претърси района. Григ винаги казваше, че времето, отделено за разузнаване, никога не е загубено.

За съжаление, беше твърде късно за това. Вече бяха на открито или казано на войнишки жаргон: бяха останали да висят с голи задници на вятъра. Лесна мишена за всеки, който беше там и ги наблюдаваше.

Измъкна колта от колана на дънките си и прикри гърба на Али, която крачеше безгрижно по тихата улица. Като се оглеждаше непрекъснато, с наострени за всеки необичаен шум уши, Призрака я последва покрай дома на родителите ѝ през дървената порта в прохладния, тих заден двор.

Огромен грил от неръждаема стомана заемаше централно място в покритата с каменни плочи вътрешна градина, свидетелство за множеството барбекюта, организирани тук в редките моменти, когато с Григ си бяха вземали отпуск. Останалото пространство се заемаше от кръгла маса с шест стола и Нейт си спомни времето, преди не много години, когато двамата с Григ седяха точно там, след като останалите членове на семейство Морган си бяха легнали, и си говореха за напускане на армията и за присъединяване към екипа на Франк Найт.

Изведнъж го налегна ужасна носталгия и в главата му нахлуха хиляди въпроси. Какво щеше да стане, ако тогава не бяха свалили униформите? Щяха ли сега да излязат в пенсия? Може би заедно щяха

да отворят малка кръчма и да напълнеят от многото пържолки и бира? Да се отпуснат и да помислят за създаване на семейство?

Ами ако бе пропуснал последния обратен превоз от Колумбия? Щяха ли да ги натоварят с тази проклетата злополучна сирийска мисия? Ами ако беше успял да прегризе онези стари въжета малко по-рано? Дали щеше да успее да спаси живота на Григ? Какво щеше...

— Внимавай с първото стъпало! — Гласът на Али го изтръгна от безполезните мисли. — Доста е протритото.

Погледна нагоре и я видя да се изкачва бързо по старата въжена стълба, която висеше от грапавия дънер на огромния дъб, изправен величествено като часовой в задния двор на Морганови.

Олеле! Когато дупето ѝ се оказа на нивото на очите му, неоновото сините му топки се напрегнаха още повече.

Е, чудесно! Идиотският му ум веднага превключи от смърт на секс. Не за първи път на тази мисия Нейт осъзна, че очевидно с него нещо не е наред и посещението при психиатъра започваше да му изглежда все по-неизбежно.

— Кажеш вълшебната думичка — подразни го Али, докато се промушваше през тъмната дупка в пода на дървената къщичка и хвана въжената стълба, все едно искаше да я издърпа нагоре.

— Али-и-и — предупредително изрече той и хвана края на разнищеното въже, преди да е успяла да го издърпа нагоре. Можеше да се изкачи по ствола и без стълбичката, дори със завързани очи, но мисълта как грубата кора ще нарани дланите му и какво ще е състоянието на скъпоценната ѝ шия, след като сложи ръцете си върху нея, изобщо не му се стори примамлива.

— Не-е-ейт — имитира го тя и сбърчи сладкото си носле по онзи неустойчив начин, когато усмихната погледна надолу към него.

— Сега не е време за игри — смъмри я, макар че беше облекчен да я види отново така палава, както преди.

Опасяваше се, че малкият им спор в спалнята му снощи, да не говорим за начина, по който бе приключил разговорът им тази сутрин, завинаги са изличили подигравателната усмивка от сладкото ѝ лице — поне в негово присъствие. Не беше ли това безобразие? Особено като се има предвид, че усмивката на Али беше в неговия списък на „Десетте най-страхотни неща, които искам да ми се случат през тази година“.

— О, Пухчо, много си сериозен. Освен това няма от какво да се страхуваш тук. — Тя се отдръпна назад и Нейт бързо се изкачи по стълбичката и се промуши през капака в пода. — Това място е било обсаждано от дракони, викинги, бандити, индианци, крадци и главорези, но никой не е успял да го превземе.

— Хмм... — Той затвори капака, за да не се вижда светлината от градината на Морганови и изведнъж се оказаха обгърнати от мастиленочерен мрак.

Във вътрешността на дървената къщичка миришеше на суха, лющеща се боя, на прашна тъкан, на разтопен восък и старо лепило „Елмър“, както и на лепкави бонбони и печен хотдог.

Миришеше на красива детска мечта.

— Обзалагам се, че всички тези злодеи са имали кестенява коса, палави кафяви очи и са отговаряли на името Григ — размишляваше на глас Нейт, докато вадеше фенерчето от джоба на бедрото си.

Чу се глух, специфичен звук точно преди разсеяна жълта светлина да освети малкото помещение. Над главите им висеше гола електрическа крушка.

— Тук и електричество ли има? — попита той впечатлен и върна фенерчето в джоба си. — Май сте помислили за всичко, докато сте си играли с Григ?

— Татко извърши по-голяма част от строителните работи. Мама е човекът, който направи завесите и възглавничките за пейките. — Посочи ниските пейки под четирите еднакви прозореца. — Тя нарисува също така фалшивия килим на пода и настоя за истински стъкла. Татко искаше да си останат просто отвори, но тя беше упорита. Спомням си думите ѝ: „Пол, как ще се предпазят от вятъра, дъжда и мародерите без стъкла на прозорците?“. — Младият мъж примигна объркан. — Какво? — попита Али. — О, не ме гледай така. Не си мисли, че родителите ни никога не са прекарвали времето си с нас, просто предпочитаха да бъдат един с друг. И не си прав — добави бързо, после се усмихна, когато видя недоумението му. — За злодеите. Те винаги са били руси, със светлокафяви очи и отговаряха на името Али. Нима си помисли, че Григ би благоволил да бъде лошото момче? Още тогава страдаше от синдрома *да спася света*.

Да, Нейт можеше да си представи всичко това много ясно. Григ охранява крепостта на дървото, докато Али, с коса, вързана на конска

опашка, стои долу и стреля с пластмасови стрелички с гумени накрайници или го замерва с гумени топчета от саморъчно направена прашка.

— Никога ли не успя да го победиш?

— Е, след като станах достатъчно голяма, за да ми хрумнат наистина хитри идеи, Григ загуби интерес да играе на рицари и дракони или на ченгета и разбойници. Тогава започна да използва къщичката за свои лични цели. Опитваше се да съблазни вътре Кандис Хънипот^[3].

Разнесе се изненадано сумтене, преди Нейт да я обвини:

— Хайде бе! Майтапиш се. Няма разумен човек, който да кръсти дъщеря си Кандис Хънипот.

Младата жена повдигна вежди, сякаш казваше „*Нима?*“.

— Ще ми повярваш, ако някога срещнеш господин Хънипот. Нека просто кажем, че на него можеше да се разчита да ни купи бира, докато бяхме непълнолетни, да не говорим за факта, че миришеше, все едно се къпе с водата от своя бонг^[4].

— Исусе!

— Ммм... — Тя поклати глава и се усмихна. — Нищо подобно. — За няколко секунди настъпи тишина, тъй като и двамата си мислеха що за баща е бил господин Хънипот. Ритмичното жужене на нощните насекоми като фон беше биологичният еквивалент на белия шум^[5]. — Така — каза най-накрая, — искаш ли да видиш тази кутия на спомените?

— Да — отвърна той, радостен от промяната на темата, защото току-що сериозно се беше замислил да намери този образ — господин Хънипот, и да го осакати заради това, че е насърчавал Али и децата от квартала към подобно поведение.

Човече, хората наистина трябва да кандидатстват за специален лиценз, преди да им бъде позволено да се размножават...

Али отметна със замах прашната покривка от голямата купчина в ъгъла, за да открие един стар сандък. Нейт повдигна вежди и ѝ помогна да го придърпа по-близо.

— Григ ми го даде като заместител на старата кутия за играчки, която бяхме свикнали да използваме — обясни, прокарвайки благоговейно пръсти по изписаните букви ЕФРЕЙТОР МОРГАН, ГРИГ.

— Ммм.

Ммм? Наистина ли? Това ли беше най-доброто, което можеше да каже? Нейт отвори уста, за да изрече нещо по умно от Ммм, когато Али продължи, очевидно незабелязала непохватния му отговор. Не беше изненадан. След цели дванадесет години Али несъмнено бе свикнала със сдържаността му. Поне така би го нарекла — сдържаност. Но истината беше, че когато в очите ѝ се появи този мек, уязвим поглед, просто си глътна езика.

Беше онемял. Проклетият му език се бе завързал на възел.

— Знаеш ли, много хора намираха за странно, че двамата с Григ бяхме толкова близки. Обикновено отношенията между брат и сестра са други или поне така ми казваха. Мисля, че това е така, защото в любовта си към нас родителите ни бяха малко... ъъ, небрежни е най-добрата дума, с която мога да го опиша, предполагам. Както и да е, с Григ трябваше да разчитаме един на друг. Винаги ходехме заедно, само двамата, до Деъри Куин^[6], за да отпразнуваме отличните ни свидетелства. Никога не пропуснах негов бейзболен мач, нито пък той — мой клавирен рецитал.

Но тогава Григ умря и сега всичко, което имаше, беше един голям сандък, пълен със спомени.

Всъщност, Нейт никога преди не го беше осъзнавал, но това, че Али беше съвсем сама, разби проклетото му сърце и всичките му намерения и цели. И въпреки че не му се искаше нещата да стоят по този начин, се надяваше, че тя може да намери известна утеха в мисълта, че двамата поне имат нещо общо.

— Григ — прошепна младата жена, продължавайки да гали изписаните букви, — ме научи да си връзвам обувките и да карам колело. Дори ми показва как да поставям презерватив — усмивката ѝ беше слаба и сладка, — с една огромна градинска краставица за модел. Можеш да си представиш какво беше моето разочарование, когато за първи път имах възможност действително да изпробвам уменията си върху жива плът.

Нейт изобщо не искаше да знае, но...

— На колко години беше?

— Деветнадесет.

— Господи! — изръмжа. Мразеше този тип, който бе имал изключителната чест да бъде първият ѝ и...

О, страхотно. Това наистина беше идеалният момент за просветление. Сякаш този ден вече не беше достатъчно лош. Но да се крие от истината, бе още по-лошо! Изведнъж разбра, че не може да се самозаблуждава повече. Не можеше да продължава да се преструва, че това, което изпитва към нея, може да бъде просто несподелена страст.

Той я обичаше.

Бам! — както би казал Емерил^[7].

Обичаше я така, сякаш не беше обичал никога и нищо в целия си жалък живот, и не беше ли това едно гигантско „Свършен си!“ от Вселената?

Но това не променяше нищо.

Тя никога нямаше да бъде негова. Дори след милион години. Защото нищо не можеше да промени факта, че беше убил брат й — толкова просто и в същото време толкова ужасно изглеждаха нещата.

По дяволите! Искаше му се да крещи заради несправедливостта и да покаже на болезнено нечестната Вселена два средни пръста. Вместо това поклати глава и промърмори:

— Иска ми се... иска ми се... — Желаяше толкова много неща, че не знаеше откъде да започне.

— Да. — Али го спаси от необходимостта да довърши мисълта си. — На мен също.

И докато се взираше в нежните й блестящи очи, Нейт си помисли, че може би й вярва.

— Нека го направим сега, а? — прошепна тя и за момент Нейт застина. Да направи какво? Най-после да признае, че те... — Хайде да вземем проклетата флашка и да изчезваме от тук, по дяволите.

Да, наистина. Добра идея, иначе щеше да избухне в сълзи и да й признае любовта си. И няма ли това да бъде шок за нея? Нейт Уелър — Призрака, или както Ози обичаше да го нарича „господин Безчувствен“, губи играта и ридаете като бебе й се обяснява във вечна любов? Вероятно би си помислила, че е напълно луд, и нямаше да е далеч от истината. Колко тъжно.

Пое дълбоко дъх, докато я гледаше как благоговейно вдига капака на сандъка. Трябваше само да се стегне още за няколко минути, а после щяха да излязат оттук и да отпътуват. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не само че бе на косъм от това да се разреве и да излее сърцето си пред нея, но и безпокойството му растеше с всяка

изминала секунда. И тогава отминаващите секунди вече нямаха никакво значение, защото времето спря.

Григ...

Първото нещо, което срещна погледът му, беше снимка на Григ, залепена от вътрешната страна на капака.

— Боже, колко много ми липсва — въздъхна Али и прокара тънкия си пръст по лицето на Григ.

Прас! Сърцето му се счупи право по средата. Нейт беше изненадан, че звукът не разцепи въздуха.

Боже мили! Това беше ад. Забравете за сините му топки. Забравете за безпокойството му относно цялата тази проклета, шибана ситуация. Забравете, че е влюбен в една-единствена жена на тази планета, която никога не можеше да има заради... Заради Григ. Приятелят му изглеждаше така, както винаги. Дори когато бяха притиснати наред джунглата и вражеският огън разкъсваше листата около тях, Григ имаше този безгрижен вид. На лицето му винаги цъфтеше широка усмивка, заразна като грипен вирус. Глупавият кучи син беше обичал живота. Всички негови аспекти.

— Липсва ли ти? — попита Али с дрезгав глас. — Извинявай, глупав въпрос. Ти беше много по-близо до него, отколкото който и да е от нас. Разбира се, че ти липсва.

— Познавах го много по-добре от вас, може би — побърза да я поправи Нейт, — но той беше най-близо до теб, Али. Ти беше в сърцето му. Григ ми липсва всеки проклет ден.

— Да — въздъхна младата жена и погали за последен път снимката на брат си, — на мен също.

---

[1] *Отмъщението на Моктесума* — популярно в Мексико название на стомашно-чревното разстройство; диария. През 1521 г. ацтекският вожд Моктесума, неизвестно защо известен в Европа като Монтесума, се признал за победен и приел с почести Ернан Кортес. Вождът обаче отмъстил по своеобразен начин на завоевателите като нагостил нищо неподозиращите конкистадори с някакви ястия, в резултат на което всички пришълци получили разстройство. И до днес в Мексико стомашното разстройство е популярно като „Отмъщението на Моктесума“. — Б.пр. ↑

[2] *Suave* — марка козметика за коса. — Б.пр. ↑

[3] *Хънипот* (англ.) — гърне с мед. — Б.пр. ↑

[4] *Бонг* — устройство изработено от керамика, пластмаса или PVC стъкло, което се пълни с вода и служи за пушене на марихуана. — Б.пр. ↑

[5] *Бял шум* — шум с еднакво ниво на звуковото налягане във всяка една октавна честотна лента. — Б.пр. ↑

[6] *Деъри Куин (DQ)* — верига ресторанти за бързо хранене и сладолед. — Б.пр. ↑

[7] *Емерил* (Емерил Джон Легаиз) — знаменит американски готвач, ресторантьор, телевизионна звезда и автор на готварски книги. По време на телевизионните му представления, от време на време, извиквал весело „Бум!“, за да стресне хората от снимачния екип, за да не заспят. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Али не можеше да диша.

Това нямаше нищо общо с тежката кевларена жилетка, която носеше под якето си, а по-скоро с въздуха във вътрешността на къщичката. Беше почти задушаваш, изпълнен с твърде много спомени, с твърде много мъка и болка.

Трябваше да се махне. Веднага.

Бързо прерови дъното на сандъка и извади найлонова торбичка, пълна с USB памети, върху които с неизтриваемо мастило бяха написани датите, на които ги е получила. Намери тази с дата една седмица преди животът ѝ да се промени завинаги и я подаде на Нейт. Той се втренчи за миг в нея с празен поглед, сякаш не можеше да повярва, че всичко, през което бяха преминали, се е случило заради това безобидно малко парче пластмаса. После пусна внимателно флашката в дълбокия вътрешен джоб на якето си.

Понечи да се обърне, за да избута сандъка обратно на мястото му — нямаше търпение да се махне оттук — но Нейт я спря, улови ръката ѝ и обви топлите си пръсти около нейните.

Каквито и различия да имаха, независимо от болките и униженията, които си бяха причинили, нищо не променяше факта, че и двамата бяха обичали Григ безумно. И все още кървяха от дълбоката, отворена рана, причинена от смъртта му. Младата жена погледна нагоре в красивото лице на Нейт и видя там разбиране, състрадание... и още нещо. Нещо, което не разбираше. Каквото и да беше, то ѝ даде надежда, уплаши я и... И...

О, по дяволите! Трябваше да се махне от тук. Вече не можеше да мисли разумно. Може би това се дължеше на умората или на страха, но си помисли... Само за секунда...

Поклати глава. Не знаеше какво да мисли.

Отправи му напрегната усмивка и измъкна ръката си от неговата, след това набързо избута сандъка на мястото му. После се отправи към отвора в пода, но преди да се спусне през него, спря и се обърна.

Тук, в това безопасно място на детските мечти, трябваше да узнае още нещо.

— Беше ли с него? В края?

Агонизиращият поглед на Нейт се впи в лицето ѝ, в очите му имаше такава пустота, че дъхът ѝ спря.

Да, тя може и да беше в сърцето на Григ. Но Григ беше в сърцето на Нейт. По-близки от братя, бе отбелязала веднъж майка ѝ. И сега, когато Али виждаше мъката му, повярва в това.

— Да. — Гласът му беше грапав като шкурка, а мускулите на челюстта му играеха.

— Имаше ли силни болки? Страдаше ли? — Боже, не знаеше защо попита за това.

Разбира се, че е имало болка. Разбира се, че е страдал. Бяха го измъчвали.

— Да — прошепна Нейт и само лекото трепване на клепача му подсказа какво му костваше това признание.

Беше само една дума, произнесена грубо, но когато се замисли, Али разбра, че тя разкрива стотици неща. Стотици потресаващи, ужасни неща. *Боже мили, Григ, толкова съжалявам. Толкова, толкова съжалявам.*

Винаги бе знаела, че смъртта на брат ѝ няма да е лека, но да получи потвърждение за това, беше повече, отколкото можеше да понесе. Въздъхна тежко, ноздрите ѝ се изпълниха със застоялия, познат мирис на къщичката, после кимна.

— Добре. — Отново наведе глава.

Нейт се поколеба, отправяйки ѝ измъчен, изпитателен поглед.

— Да тръгваме. Добре съм.

Младият мъж стисна челюсти, очевидно несигурен какво да предприеме, въздъхна тежко и се обърна, за да повдигне капака.

Докато той се спускаше бързо и ловко по въжената стълба, Али изтри яростно една непокорна сълза. Нямахте да го натоварва със сълзите си само защото бе сторил онова, за което го бе помолила, и ѝ беше казал незнайно защо ужасяващата, откровена истина.

След като тежките му черни ботуши стъпиха безшумно на меката почва под дъба, вече не се налагаше да крие сълзите си. Те изсъхнаха по-бързо и от пустинен вятър, когато Нейт вдигна ръка със стиснат юмрук. Дори и без обучението на Григ, Али бе гледала достатъчно

филми, за да знае какво точно означава този жест — „не мърдай и пази абсолютна тишина“. Явно нещо бе разтревожило Нейт Уелър — Призрака и това наистина я изплаши до смърт.

Секундите се точеха тягостно, сякаш са часове, а вече опънатите ѝ нерви заплашваха да се скъсат като натегнатата пружина. Никога не бе мислила, че може да каже нещо такова, но точно в този момент ѝ липсваше утехата от усещането за резервния пистолет на Нейт в ръката ѝ. Веднага след като се върнат при Фантома, щеше да го помоли да ѝ даде малкия колт.

Леле, виж само как се бе преобърнал животът ѝ!

Тридесет и шест часа, след като бе избягала при Нейт, и вече усещаше безпокойство без солидната тежест на пистолета в колана на дънките си. Вероятно до утре сутринта щеше да препаше патрондаши и да завърже червена кърпа през челото си. Би могла да надмине дори Ози в превъплъщението си в Рамбо.

Те проляха първата кръв, не аз... каза си мислено и реши, че Ози е по-убедителен.

Накрая, сякаш след цяла вечност, Нейт погледна нагоре. Черните му очи пронизаха тъмнината като с лазер. Той кимна, но хватката около матовочерния пистолет не се отпусна. Въпреки уверението му, младата жена огледа внимателно още веднъж наоколо, преди да се спусне по въжената стълба. Краката ѝ едва докоснаха земята, и той я побутна напред през моравата.

— Какво става? — попита шепнешком, а погледът ѝ шареше нервно по тъмните ъгли и през листата на живия плет в двора на родителите ѝ.

Вместо отговор, Нейт само поклати глава, докато оглеждаше същите ъгли и хрусталаци. По гърба ѝ плъзна хлад, сякаш я докосваха студени призрачни пръсти. Това бе единственото предупреждение, което получи, преди едва доловимото скърцане на градинската порта да бъде заглушено от странен плющящ звук.

Нейт изруга тихо и извика:

— Бягай! — И я избута през отвора.

Нямаше нужда да ѝ се казва повторно. Втурна се през предния двор на родителите си. Краката ѝ се движеха като на спринтьор, когато силното бум, бум, бум от 45-калибровия пистолет наруши тишината на нощта и спокойствието на спящия квартал. Али се обърна точно

навреме, за да види как една огромна, черна сянка се олюля в градината на родителите ѝ — *Хей! Този прилича на моя нападател!* — Нейт я сграбчи за лакътя и я издърпа напред.

— Не спирай — изсъска той.

Шегува ли се? Да спре бе последното, което би направила в момента.

По верандите светнаха лампи, а кучетата в квартала се скъсваха от лай, когато, останали без дъх, двамата успяха да стигнат до Фантома. Нейт яхна огромния мотор с едно плавно движение и запали двигателя, който изрева оглушително.

Али се покатери зад него и само след миг профучаха надолу по вече будната крайградска улица. Сложиха каските си и се насочиха към магистралата и относителната безопасност на широкия път.

* * *

Даган се появи иззад ъгъла на малката, облицована с дърво, къща и застана над мъжа, когото Нейтън Уелър бе застрелял буквално преди секунди.

Нямаше грешка, пичът беше мъртъв. Две чисти дупки точно над сърцето и една между очите (в мозамбикски стил) бяха достатъчно доказателство за това и без разпространяващата се отвратителна миризма на испражнения. Като че да бъдеш мъртъв не беше достатъчно гадно, ами човек трябваше да понесе и допълнителното унижение да напълни гащите, умирайки.

Ммм, прекрасно. Просто прекрасно.

Даган дишаше през устата, когато се наведе, за да претърси бързо джобовете на трупа.

Нищо.

Това не беше изненадващо. Само пълен идиот би взел документ за самоличност, докато извършва удар. А този определено не беше такъв.

Беше се промъкнал до ъгъла на къщата на Морганови тъкмо навреме, за да види как голяма, черна сянка изважда иззад гърба си Валтер Р22 с петнадесет сантиметров заглушител. Приглушеният изстрел прозвуча ужасно силно в тишината на уединения малък двор.

Агентът залегна, за да се прикрие, и пропусна мигновената реакция на Уелър, но никой не би могъл да сгреша звука на 45-ти калибър. Също така никой не би могъл да сгреша и факта, че Уелър е много по-добър стрелец от безименния тук.

Гадост. Каква смрад! Дишането през устата само влоши нещата. Започваше да усеща вкуса на зловонния въздух, разнасящ се от мъртвото тяло. Какво не би дал за глътка хубав скоч точно сега.

С помощта на фенерчето си повдигна скиорската маска на смръдльото и отбеляза италианските черти, които се разкриха отдолу. Бронзова кожа, черна коса и кафяви очи, изгубили блясъка си в смъртта. Нос, който бе чупен един-два пъти и един преден зъб от четиринадесеткаратово злато. Смръдльото приличаше на гангстер, това беше очевидно. И то добре платен гангстер, ако се съди по двукаратовия диамант в меката част на ухото му. Даган извади мобилния телефон от горния джоб на ризата си и направи снимка на мъртвеца, после бързо се шмугна обратно в сенките.

Какво, по дяволите, става тук?

Мамка му, все още нямаше никаква представа. Въпреки че имаше нещо, в което сега бе убеден сто процента — ако това беше стар уестърн, Алдъс щеше да играе ролята на злодея. Без съмнение този мъж е същият, който се бе опитал да ограби госпожица Морган — би познал безвратия мръсник навсякъде, и беше готов да се обзаложи, че който и да бе, вонящият мъртвец получаваше заплатата си от самия Алън Алдъс. Което означеше, че добрият сенатор вече е отчаян. А няма нищо по-страшно от отчаян човек, с властта и ресурсите на американското правителство на свое разположение.

Звукът от запалването на ръмжащия двигател на мотора на Уелър, на една пряка от мястото, където се намиреше, го накара да побърза към взетия под наем джип.

* * *

— Ами моите родители? Онзи човек... Онзи човек може да влезе и... — Али не можа да довърши докрай нито мисълта, нито изречението си. Пътуваха по магистралата вече пет минути, когато най-сетне успя да зададе въпроса, тъй като досега стомахът ѝ се беше

качил в гърлото и ѝ се наложи да преглъща многократно, докато успее да го върне на мястото му.

— Не, няма — увери я Нейт.

— Но ако търси флашката, може да си помисли, че мама и татко...

— Той вече изобщо не може да мисли, Али. Давам ти думата си.

— О! — пророни тя, а после отново: — О! — когато ужасено осъзна значението на думите му.

Добре, значи човекът е мъртъв.

Нейт бе убил мъжа точно пред нея... тъъ, точно зад нея. Мили Боже, дори не знаеше какво да мисли за това. Какво, за бога, става? Как така животът ѝ излезе от контрол толкова бързо?

— Кой... кой е той? Из-изглеждаше точно като онзи тип, който се опита да ме ограби. — Младата жена, отказваше да мисли за съпругата или децата, които може би чакаха онзи мъж у дома. Ако започнеш да разсъждава за това, щеше да полудее.

— Не знам кой е той. Никога преди не съм го виждал, но не бих се изненадал, ако е същия тип, който те е нападнал. — Гласът му звучеше по-дрезгаво от обикновено. — Но този път не беше тук заради чантата ти.

Стомахът отново започна да се изкачва към гърлото ѝ, Али преглътна и продължи с въпросите:

— Дали е... е работил за правителството? Как мислиш? Ами ако сме убили... — Тя се задави.

— Не — увери я твърдо. — Мога да позная обучен агент, когато го видя. Този тип не беше нищо повече от второкласен наемен убиец.

— Наемен убиец? Откъде знаеш?

— Големият пистолет с петнадесетсантиметров заглушител, който насочи към нас, беше първият признак.

— Заглушител?

— Заглушител.

Страхотно. *Ми-ли Боже.*

Зажлушител. Имаше хора, които действително използваша такива неща.

Е, разбира се, че го правят — укори се тя. Особено ако тези хора са убийци.

— Кой би изпратил убиец след нас? — Въпросът ѝ бе посрещнат с продължително, студено мълчание. Всичко, което младата жена чуваше, бе звукът от прекалено бързото си дишане и ритмичното пулсиране на кръвта в ушите си. — Нейт? — Накрая го побутна и затвори очи, тъй като се наклониха застрашително на един остър завой.

— Не знам. — Най-сетне отвърна той, сменяйки предавките, докато Фантома буквално ревеше, изяждайки асфалта като двуколесен демон. И това, че не знае, явно го притесняваше, ако се съди по угрижения му глас. — Но едно нещо е сигурно — добави. — Някой ни иска мъртви.

— Мъртви? — изпищя Али.

Разбира се, трябваше да се досети по-рано. Убийците обикновено не раздават фунийки със сладолед и балони, пълни с хелий, нали? Но умът ѝ действаше бавно и мисълта, че някой се опитва да я убие, ѝ беше толкова чужда, че ѝ бе трудно да я асимилира.

— Но... но... — Поклати глава, борейки се да не изпадне в паника. Това не е нейният живот. Това не може да е нейният живот. — Откъде знаеш, че той се опитваше да ни убие? — попита с умоляващ глас, като се надяваше да ѝ каже, че всичко е било една ужасна шега. — Може би... може би е бил изпратен там просто за да ни изплаши или нещо такова. В края на краищата, онзи човек от ЦРУ имаше възможност да ни убие при Далила, но не го направи. Откъде знаеш, че този нямаше да направи същото? Откъде знаеш, че той не е...?

Стомахът ѝ вече не беше в гърлото. О, не. Сега се въртеше като пумпал и... да... щеше да повърне всеки миг. Този път не можеше да го спре. От гърлото ѝ излезе бълбукащ звук.

— По дяволите! — изруга Нейт. — Можеш ли да повръщаш в движение, или трябва да спрем?

Нямаше как да му отговори. Не и когато бе заета да се навежда настрани от движещия се с висока скорост мотор, вдигайки визьора, за да изпразни съдържанието на стомаха далеч от себе си. Е, кой би предположил? Оказа се, че може да повръща по време на движение.

За неин късмет — ако нещо в цялата катастрофална ситуация може да се счита за късмет — успя да не изцапа крака си, както и този на Нейт. Но не можеше да се каже същото за задната гума. Гъста и

гореща слюнка напълни устата ѝ, докато гледаше как мантизелата прелита много близко покрай лицето ѝ.

— Добре ли си? — попита Нейт. Гласът му звучеше странно.

Точно сега навярно съжаляваше, че се бе поддал на искането ѝ да го придружи на тази мисия. О, кого се опитваше да заблуди! Самата тя горещо съжаляваше за това.

— А... — Тя изплю. — *Гадост!* — Опита отново. — Аз... Да. Така мисля.

Пое си дълбоко дъх, облиза пресъхналите си устни и се изправи. Добре, можеше да се справи с това. Можеше да се справи с факта, че не само ЦРУ беше след тях, но и наемен убиец. Можеше да се справи с факта, че...

— Упс! — Стисна зъби, когато стомахът ѝ се преобърна отново.

Ясно, може би *справям се* е твърде силен израз.

Не беше в състояние да се справи с нищо друго, освен да се бори с порива да изхвърли всичко от стомаха си. Единственият проблем беше, че стомахът ѝ вече е празен, което значеше, че само ѝ се повдига. Али наистина мразеше това състояние.

— Али, искаш ли да спра някъде?

— Не — увери го. — До-добре съм. — Пое си дълбоко дъх още веднъж и си пожела наистина да е така.

Той изсумтя и звукът прозвуча силно и странно през блутуут слушалката.

— Добре де, чувствам се зле — призна с треперещ глас. — Но ще живея.

Единствената му реакция беше изръмжаване.

Да, щеше да оцелее, защото Нейт отново бе станал мълчалив, както винаги, което можеше да означава, че са във от опасност... поне засега. Въздъхна облекчено. А и стомахът ѝ се успокои... малко. Когато отново обгърна кръста на младия мъж, усети нещо топло и влажно да се плъзга по пръстите ѝ. Престраши се, отпусна хватка и вдигна ръка близо до лицето си.

Очите ѝ съзряха нещо черно и мазно.

Какво, за бога...?

За нищо на света не би могла да познае какво е това. Но когато минаха под ярката светлина на улична лампа, черното се превърна в ярко кървавочервено.

— Ти кървиш! — извика младата жена и отново изпадна в паника.

— Да — промърмори той, — случва се, когато те прострелят.

— Прострелят?! — изпищя тя. — Той те е прострелял? — Толкова за теорията ѝ *изпратили са го само да ни изплаши*.

— Али, престани да крещиш! Ще ми спукаш тъпанчетата.

Той луд ли е? Притеснява се за тъпанчетата си, когато е прострелян?

— Къде отиваме? — Внезапно осъзна, че летят по магистралата и се отдалечават от Джаксънвил със скорост, която би я изплашила до смърт, ако отделеше време да мисли за това. — Трябва ти болница.

— Не! — отвърна остро Нейт. — Това е нищо. Само драскотина.

— Драскотина? — изкрещя невярващо, като погледна още веднъж лепкавата кръв, размазана по треперещите ѝ пръсти. — Един куршум не оставя драскотина, идиот такъв. Той пробива дупка. Къде си улучен?

Младият мъж не отговори, просто продължи да управлява Фантома така, сякаш дяволът бе по петите му.

Студеният вятър шибаше като ураган лицето ѝ. Движеха се толкова бързо, че прекъснатата осева линия в средата на пътя ѝ изглеждаше като цяла. Автомобилите, които задминаваха, сякаш стояха на едно място.

— Нейт — настоя Али, — къде... си... ранен?

— Горе, в лявото рамо. Точно над ключицата. Не се притеснявай, куршумът влезе и излезе.

Да не се притеснява? Някой се опитва да ги убие, *ранен е* и ѝ казва да не се притеснява?! *Да не е луд?!*

Навярно беше, след като си зададе този въпрос вече два пъти в разстояние само на няколко минути. Погледна към лявото му рамо. Дебелото кожено яке бе разкъсано и стряскаща ивица тъмна кръв се стичаше по широкия му гръб.

Пое си дълбоко дъх и заговори тихо и спокойно, защото в противен случай щеше да закрещи с пълно гърло.

— Нейт, губиш кръв. Сега или ни закарай до най-близката болница, или спри и ме остави да погледна раната. Ако не...

— Нямаме достатъчно... — опита се да я прекъсне, но тя не му обърна внимание.

— ... не направиш едно от тези неща, кълна се в Господ, ще скоча от мотора, защото отказвам да седя послушно тук, докато кръвта ти бавно изтича.

Али изкрещя последните думи, въпреки че се стараеше да запази спокойствие. Как, по дяволите, да остане равнодушна в ситуация като тази? Когато не ѝ отговори, тя стисна челюсти, докато зъбите не я заболяха.

— Знаеш, че ще го направя — заплаши младата жена.

Не, това не бе заплаха. Това беше обещание.

— По дяволите! — изруга Нейт, но Али разбра, че е спечелила, когато моторът навлезе в следващата отбивка.

Пътуваха малко повече от десет километра, въпреки че ѝ се сториха като хиляда, преди да пристигнат пред ловна хижа „Хепи Ейкърс“. Е, това всъщност беше къщичка, не по-голяма от дом на колела, но поне неоновата табела „свободни стаи“ светеше и мястото изглеждаше такова, че най-вероятно имаше течаща вода.

След като избута Фантома отзад и го скри зад висок храст диворастящи хортензии, Нейт извади портфейла от задния си джоб и връчи на Али няколко чисто нови петдесетдоларови банкноти.

— Наеми стая — инструктира я, като свали каската. Дори и в мъждивото сияние на неоновата табела можеше да забележи, че обикновено мургавата му кожа беше восъчно бледа. Той се потеше, черната му коса бе влажна и се къдреше около слепоочията. — Плати в брой и използвай фалшиво име, когато се регистрираш — добави. — Не искам някой да ни проследи до тук.

Да, като се имаше предвид, че някой или група от някои искаха да ги убият, да бъдат проследени до тук щеше да бъде лошо, много лошо. Младата жена поклати глава, отказвайки да мисли за това, в противен случай щеше да повърне отново. Докато отиваше към рецепцията, избърса изцапаната си с кръв ръка в задната част на джинсите си. Това определено не е начинът да си осигури стая — да протегне към дежурния от нощната смяна в „Хепи Ейкърс“ шепи, пълна с кървави банкноти. Това придаваше напълно ново значение на фразата „кървави пари“, нали така?

Засмя се, след което стисна зъби, осъзнала, че е на крачка от истерията. Тъкмо сега нямаше време за нервния срыв, който напълно си беше заслужила. Пое си дълбоко дъх — гадост, септичната яма

очевидно беше съвсем наблизно, а това със сигурност не правеше услуга на чувствителния ѝ стомах — и отвори вратата на офиса.

Пет минути по-късно, Али излезе с ключ за стая номер осем — „Биг Маут Бас“^[1], или нещо подобно, както ѝ каза дежурният от нощната смяна — момче, със странно зализан на една страна перчем — докато се взираше в гърдите ѝ под рокерското яке. Когато се наведе, за да се подпише в книгата, то наклони глава, за да има по-добър поглед към деколтето ѝ, над дясното му ухо се отдели тънък кичур коса и провисна върху мършавото му рамо. Хлапето бързо се опита да го върне на мястото му, но... леле... кого се опитваше да заблуди с тази прическа?

Вечерта ѝ ставаше все по-странна и обещаваше да продължи по този начин, защото... Стая „Биг Маут Бас“? Наистина?

Мразеше да звучи като развалена плоча, но чий живот живееше?

Нейт затвори мобилния си телефон в момента, в който Али излезе от рецепцията на „Хепи Ейкърс“. Бе съобщил на Черните рицари за положението, в което се намираха, а именно: че е взел флашката, и че е ранен от мъж, за когото Али твърди, че прилича поразително много на нападателя ѝ; местоположението им — че са спрели пред някаква странна ловна хижа в средата на нищото; планът им — да превържат раната му, да хапнат и да си починат няколко часа, докато нещата се поуспокоят.

Надяваше се само Ози да успее да сътвори своята магия и да попречи на местната полиция да организира хайка за издирването им, защото бяха оставили един мъртвец до къщата на Пол и Клара Морган, а свидетелите сигурно са чули, ако не са и видели, как Фантома напуска местопрестъплението, секунди след онези три безпогрешни изстрела.

Али размаха ключ, прикрепен към голям пластмасов ключодържател. Това не беше ли...? Да, ключодържателят имаше формата на пъстърва. О, „Хепи Ейкърс“ обещаваше куп изненади.

— Последвай ме към нашия малък, уютен дом — инструктира го тя и взе сака, който ѝ подаде. Младият мъж метна дисагите на рамо и...

Мамка му! Боли!

Да, беше прострелян. По-добре да не го забравя.

Стисна зъби и последва Али до врата с напукана и олющена зелена боя. Висяща пластмасова цифра осем беше поредното свидетелство за старостта и занемареността на сградата. Али влезе вътре и...

Нейт премигна.

— Това шега ли е? — попита, прекрачвайки прага.

Трябваше да е шега, защото при влизането им бяха посрещнати от Биг Маут Били Бас^[2], една от онези роботизирани пеещи пластмасови риби. Тя обърна глава към тях, размърда се върху дъсчената си поставка и започна да пее *Don't worry, be happy*.

— Иска ми се — каза Али с отвращение, като сбърчи нос заради непреодолимата миризма на лизол и ароматизатор за килими. Поне някой скоро бе правил опит да почисти мястото. — За съжаление, поради проблем с канализацията, изборът ни беше между тази стая и „Трофеите на Бък“. И след като ще лекуваме огнестрелна рана, идеята да бъде наблюдавана от препарирани еленски глави с техните тъжни, кафяви очи, не ми харесва. Имам предвид, че те са станали жертва на подобна съдба.

Али пусна сака върху двойното легло. Проклетото нещо изглеждаше абсурдно. Кувертюрата представляваше странна мозайка от щамповани изкуствени мухи за риболов, а на таблата бяха облепени четири огромни възглавници във формата на риба. На стената над леглото бяха монтирани две весла от лодка и два ракитени коша. Нейт наведе глава, за да разгледа по-добре стойките на лампите върху нощните шкафчета, които бяха с формата на въдици. Дори проклетите дръжки на чекмеджетата на шперплатовия скрин представляваха малки съомги.

Боже мили! Мястото беше като каталог на Кабела^[3].

Али бързо събу ботушите си, свали кожените гамаши, съблече и захвърли настрана якето си. Бронираната жилетка тупна шумно на пода и движението накара Биг Маут Били Бас да запее втория куплет.

— Има ли някакъв начин да бъде спряно това нещо? — надвика врявата Али, оглеждайки предпазливо кичозната грозотия, която пееше и мърдаше върху поставката си над входната врата.

Да, Нейт знаеше как да го спре. Би могъл да разбие на парчета проклетото нещо със стоманеното бомбе на ботуша си. Дори в добрите си дни, не би търпял безвкусния, воден декор, а като добавим към

кръвозагубата шокиращото прозрение, че е влюбен в Али, да не говорим за факта, че полудяваше при мисълта как някакъв наемен убиец беше на косъм от това да пробие дупка в красивата ѝ глава, желанието му да изслуша още веднъж рефрена *Don't worry, be happy* бързо приближаваше нулата.

Вместо да се поддаде на желанието да унищожи механичната риба, в името на добруването на цялото човечество, Нейт се пресегна с лявата си ръка...

Мамка му! Раната, напомни си той. Макар да не беше тежко ранен — бе преживял много по-лоши неща — това не означаваше, че не го боли адски.

Посегна към рибата с дясната ръка — бинго! — свали отвратителната декорация от стената и я обърна, за да извади батериите. Поклати глава и постави смълчаната чудесия върху малката кръгла масичка под предния прозорец на стаята. Средата на масата представляваше мозайка от изображенията на различни видове риба. Дамаската на двата стола, натикани под масата, беше със същите изкуствени мухи за риболов като кувертюрата. Който и да бе декорирал това място трябваше да бъде застрелян, или вписан в книгата с рекордите на Гинес в категорията „Най-лош вкус“.

— Добре — каза Али в приятната тишина, — ела с мен.

Мъжът нямаше друг избор, освен да я последва, щом тя тръгна към банята. Той позволи на гладния си поглед да се плъзне надолу по стегнатото ѝ задниче и затвори очи, когато в съзнанието му моментално се появиха прашките, които би трябвало да е облякла под плътно прилепналите дънки. Когато претърсваха бельото ѝ, беше забелязал, че тази жена не притежава нито един чифт бикини, които да покриват дупето ѝ. *Господи, имай милост!*

Беше прострелян, губеше кръв със сравнително постоянна скорост и единственото, за което можеше да мисли, бе цветът на бельото ѝ. Лилав. Или може би лавандулов.

Тази сутрин, докато ѝ помагаше да облече кевларената жилетка, деколтето на тениската ѝ се разтегна под тежестта ѝ и той видя презрамката на лавандуловия ѝ сутиен.

Нейт вдигна глава, когато Али се прокашля.

— Няма да припаднеш върху мен, нали? — Погледът ѝ беше пълен с безпокойство.

Само ако решиш да свалиш тези джинси и тениската.

— Не — отвърна той. — Трябва само да дишам дълбоко.

— Е, можеш да правиш това и като седиш върху тоалетната чиния. Искам да погледна раната, преди да изгубя самообладание.

— Ти имаш железни нерви, лейди. Преди малко бях адски горд от теб. — И имаше защо. Беше направила точно това, което ѝ каза — без да се колебае, без да задава въпроси.

— Не знам какво съм направила, за да заслужи тази похвала. Бягах, за да спася живота си.

— Направи точно това, което ти беше казано. И запази спокойствие.

Тя му отправи сериозен, скептичен поглед и протегна ръка с дланта надолу. Дори от два метра можеше да види треперенето на тънките ѝ пръсти.

— Това ли наричаш спокойствие?

Пич, ти си такъв задник... Али беше изплашена до смърт, а той стоеше тук и плещеше глупости. Побърза да свали собствените си ботуши, гамашите и съсипаното си, окървавено яке, като ги остави да паднат небрежно на пода. Пристъпвайки към нея, Нейт сложи длан върху хладната ѝ буза и ѝ се усмихна.

— Да, така го наричам, когато си изплашен до смърт, но продължаваш да функционираш разумно и рационално. Ти си забележителна жена, Али.

---

[1] *Big Mouth Bass* — сладководна риба, разпространена в Северна Америка. Устата ѝ е издължена и достига чак зад окото. — Б.пр. ↑

[2] *Big Mouth Billy Bass* — аудио роботизирана анимация, която представлява риба Бас, направена от латексова гума, чиято глава и опашка се движат, прикрепена към дървена плоскост за закачване на стена. Когато покрай нея мине човек, главата се задвижва, обръща се към минавача и рибата започва да пее кичозни кавъри. — Б.пр. ↑

[3] *Кабела* — фирма, предлагаща оборудване за лов, риболов и къмпинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Разумна и рационална?

Сигурно е забравил момента, когато заплаши, че ще скочи в движение от мотора. Али го погледна така, сякаш искаше да му каже *Ти луд ли си?* и поклати глава.

— Да видим дали ще продължаваш да мислиш, че съм „забележителна жена“, след като започна да бъркам из раната ти.

Небеса, тениската му беше направо подгизнала. Ако не бяха няколкото бели петна тук и там, спокойно можеше да каже, че е изработена от виненочервена материя, а той стоеше и си говореше с нея, все едно не се е случило нищо. Като че ли не е бил прострелян.

Стомахът ѝ отново се преобърна.

Божичко, дано да не повърна. Дано да не повърна.

От самата мисъл за това ѝ се повдигна.

— Да не повърнеш отново? — попита Нейт.

— Не — увери го, повдигна брадичка и му посочи тоалетната чиния. — Ще разрежа фланелката ти, ще почистя раната и се надявам да те убедя, че трябва да отидеш до болницата. — *И ще се опитам да не си изповръщам червата.*

— Не на последната част.

— Чудесно — изръмжа младата жена, — но първите две определено ще се случат. Така че сядай, умнико, и да започваме.

Нейт се усмихна и, както винаги, гледката я остави без дъх. Но това беше добре, защото за момент я накара да забрави, че е на път да се взриви на парченца.

С грация, толкова необичайна за мъж с неговите размери, Нейт се отпусна върху капака на тоалетната чиния и като се извърна с лице към ваната, ѝ предостави гърба си; ход, за който му благодари безмълвно. Али можеше дълго да спори, но не беше сигурна, че е в състояние да се справи с великото дело, което ѝ предстоеше. Никога не се бе справяла добре с кръвта. А имаше толкова много кръв.

Ръцете ѝ трепереха, докато ровеше из чантичката си, след което извади малките ножички, които ползваше, за да отреже някой висящ конец и от време на време да клъцне някой стърчащ косъм от носа си.

Нейт я погледна през рамо.

— С това ли мислиш да режеш тениската ми?

Тя погледна към малките сребристи ножички и се намръщи.

— Да. Защо?

— Защото не искам да седя тук цяла нощ.

С едно бързо движение извади огромния нож, който държеше в кожена кания на кръста си, и го подхвърли във въздуха, за да го хване отново за дяволски острото лезвие. Подаде ѝ го с дръжката напред.

— Хмм. — Тя го пое предпазливо.

— Просто се увери, че единственото нещо, което режеш, е тениската ми — заръча ѝ и отново се обърна. Изглеждаше изненадващо спокоен, предвид факта, че жена с треперещи ръце, склонна да повръща и при най-малкия повод, ще работи върху него с осемнадесетсантиметрово острие.

За няколко дълги секунди Али остана втръсена в огромния нож, след което мълчаливо се помоли, въпреки треперещите си ръце, да направи чист и правилен разрез.

— Ще го направим ли, или не? — попита я той, все още с лице към очуканата вана.

— Да — изсумтя младата жена; в тона ѝ се усещаше безмълвното *Не ме притискай!* Пое си дълбоко дъх, направи две крачки напред и хвана фланелката му за вратната извивка. — Просто си преговарям всичко наум. — *И се опитвам да не избягам с писъци през вратата.*

— Лесно е — отвърна Нейт. — Дърпаш тениската и режеш.

Аха. Лесно. Затвори очи за кратко, и преди да успее да промени решението си, дръпна плата далеч от тялото му и започна да реже. Острието се плъзна през памучната тъкан като горещ нож през масло. Двете половини на съсипаната дреха се смъкнаха надолу и огнестрелната рана горе на рамото му ѝ помахаше: *Хей, как си?*

О, мамка му!

Али изпусна ножа и повърна в мивката. За втори път. Леле, абсолютна загубенячка. Простреляният беше той, а тя беше тази, която повръща.

— Сигурно ме мислиш за истинска страхливка — каза младата жена, когато пусна чешмата, за да измие отвратителния вкус в устата си и доказателството за унижителната си реакция право в канализацията.

Изпотена, Али се опитваше да диша през устата, за да не може металният мирис на кръвта му да навлиза в ноздрите ѝ. Когато се изправи, видя, че Нейт ѝ се усмихва нежно.

— Някои хора се справят с тези неща, други — не.

— Е, аз определено попадам в категорията на онези, които не се справят, нали така?

Той посегна към ръката ѝ.

— В това няма нищо лошо.

Тя се намръщи. Имаше нещо нередно в това човекът, който е бил прострелян, да утешава този, който е напълно здрав.

Али изправи рамене и каза:

— Добре, сега какво следва?

— Не трябва да го правиш. Мога да се справя сам. Не е чак толкова зле.

Не е чак толкова зле? Не е толкова зле?

Имаше дупка с размера на монета в плътния мускул отпред над ключицата и една с големината на четвърт долар отзад на рамото и това не било толкова зле? Да, преди само подозираше, но сега вече беше убедена. Той беше луд. За освидетелстване. Трябваше да е. Психично здравите хора не биваха толкова равнодушни, когато имаха допълнителни дупки в тялото си, особено такива — големи и кървящи.

— Ще бъде по-лесно, ако мога да ти помогна — каза на лудия мъж, седнал на тоалетната. — Така че, кажи ми какво да правя по-нататък.

Нейт отново ѝ се усмихна, а тя само поклати глава. Той рядко се усмихваше, но точно сега...

— В по-малките дисаги има аптечка. Вземи дезинфектанта, пластмасовата бутилка, пакета с кръвоспиращия препарат и марли. — Али кимна и се втурна в съседната стая, за да изпълни инструкциите му. — Там има и допълнителна четка за зъби, която можеш да използваш — извика той след нея.

О, перфектно. Седеше си там, кръвта се стичаше по гърба му право в колана на дънките и какво беше най-голямото му

безпокойство? Състоянието на устата ѝ след повръщането. Нощта с голяма скорост се превръщаше от страшна и странна в откровено невероятна. Лека-полека започваше да се чувства като герой в епизод от „Зоната на здрача“.

Извади консумативите за първа помощ, взе и шишенцето с ибупрофен — за всеки случай — и се обърна, за да се върне в банята. Но като размисли още веднъж, се извърна и грабна четката за зъби и една малка тубичка с паста. След като му помогнеше да почисти и превърже огнестрелната рана, тогава и само тогава щеше да се погрижи за отвратителния си дъх.

Господи! Бяха я нападнали, подслушвали, преследвали, наемен убиец стреля по нея, а сега беше на път да влезе в тази отвратителна баня и да се погрижи за огнестрелна рана. Погледна към смълчаната Биг Маут Били Бас и поклати глава.

Don't worry, be happy.

Али се затътри обратно към банята, защото с всяка стъпка страхът ѝ от следващите няколко минути нарастваше, но тя безмълвно си даваше кураж да издържи.

Можеш да го направиш. Можеш да го направиш. Можеш...

О, човече, раната продължаваше да си е там. И изглеждаше като... ами, като дупка от куршум. Бързо извърна очи и остави консумативите на плота. Нейт се обърна отново и ѝ предостави гърба си. Уф, изглеждаше много зле. Раната на гърба му беше много по-лоша от тази отпред. Естествено, изходните рани винаги бяха много по-големи от входните — или поне така я бяха учили.

— Изсипи от дезинфектанта в пластмасовата бутилка.

— Добре. — Али отвори кафявото шише с кислородна вода и го изля в бялата бутилка, която имаше дълъг, тесен и неприятно изглеждащ накрайник.

— Сега вкарай накрайника в раната и стисни силно бутилката.

Тя затвори очи, въздъхна тихо, пъхна накрайника в кървавата дупка и стисна. Кислородната вода преля от дупката в гърба му като съскаше и кипеше, сякаш беше ядосана на разкъсаната плът. Когато младата жена погледна над рамото му, видя същата розово-червена пяна да се стича надолу по гърдите му.

О, Боже!

— Ох!

— Всичко е наред, сладурче. Почини си малко, ако искаш.

— Не. Добре съм. — Не беше сигурна, че няма да повърне отново, но... както и да е.

— Чудесно. Сега вземи опаковката с кръвоспиращия препарат, отвори я и поръси в раната, отпред и отзад.

Господин Стоик не можеше да я заблуди. Промиването на направената от куршума проходна рана сигурно болеше безумно много, но с изключение на една капка пот, която се стичаше по слепоочието му, Нейт не показваше никакви признаци, че е усетил „малкото неудобство“.

Али преглътна изгарящия възел от стомашна киселина, надигнала се в гърлото ѝ, грабна пакета с коагулант и го отвори. Раната, която преди почистването сълзеше, сега кървеше сериозно.

— Лекарството действа само ако се постави директно върху разкъсаните кръвоносни съдове, затова не се притеснявай. Направи така, че да поставиш праха точно там — инструктира я той, като се наведе леко напред, за да ѝ предостави повече място за работа.

Тя изсипа в шепата си от препарата и го притисна в разпенената рана толкова бързо, колкото можеше. Невероятно, но кръвта, стичаща се по гърба му, пресъхна на мига.

Хмм, това е вълшебен прах!

— Добре. Сега отпред.

Нейт се завъртя върху капака на тоалетната и се облегна на казанчето. Раната отпред беше с чисти краища, но от нея все още се стичаше плътна струйка кръв. Али обкрачи краката му, наведе се и повтори процедурата.

Кървенето отново спря незабавно и кръвта изсъхна много по-бързо, отколкото плужек, поръсен със сол. Пфу, отвратително. Сякаш ситуацията не беше достатъчно обезпокоителна, та трябваше да мисли и за такива неща.

— Много добре, сладурче. — Гласът му беше дрезгав.

Али погледна надолу, очаквайки да види лицето му, изкривено от болка, но лудият мъж беше зает да зяпа цепката между гърдите ѝ, разкрита от зейналото деколте на блузката ѝ.

Наистина ли? Зяпаше циците ѝ? За какво ли си мислеше? В главата ѝ се въртяха огнестрелни рани, кръв и плужеци, а той си мисли за цици?!

— Вие, мъжете — изръмжа с отвращение, докато се отдръпваше назад и пристъпваше към мивката и струпаните там кърпи — наистина имате само няколко мозъчни клетки, нали?

— Да. — Той се засмя. Звукът бе дълбок и интимен, напълно чужд за ушите ѝ. — Но те са напълно ангажирани.

— Пфу!

Намокри две кърпи с топла вода и завъртя пръст във въздуха, с което му показа, че трябва отново да се обърне към ваната. После пусна едната през рамото в скута му.

— Почисти се отпред. Аз ще избърша гърба ти.

— Разбрано.

Колкото може по-внимателно, тя почисти кръвта от широкия му гръб. За съжаление, на места лепкавата течност беше засъхнала и се налагаше да търка малко по-силно.

— Съжалявам — каза, когато мъжът изсумтя.

— Недей — изсъска той, като за първи път ѝ позволи да разбере колко много го боли. — Това трябваше да бъде направено.

Да, точно така, и удивително — беше го направила, без да ѝ се доповръща. Със сигурност това беше ден, пълен с изненади. От друга страна, стомахът ѝ беше съвсем празен, така че в него нямаше нищо за изхвърляне.

След като тялото му бе напълно почистено, младата жена взе кървавите кърпи и ги изхвърли в кошчето. Колкото и да се перяха, те никога повече нямаше да бъдат достатъчно чисти, за да се използват отново, но тя не вярваше, че персоналът на „Хепи Ейкърс“ няма да опита да го направи. После отвори два пакета със самозалепваща се марля и сложи превръзки върху всяка една от раните.

— Така — каза Али и потри ръце. — Готово.

— Справи се добре.

Тя завъртя очи, пристъпи към мивката и изстиска паста за зъби върху малката по размер четка, пригодена за пътуване, която бе взела от комплекта за първа помощ.

— Справих се направо страхотно. Само дето трябваше веднъж... съб, два пъти да повърна. — Младият мъж ѝ намигна и тя застина с отворена уста и четка на половината път към нея. — Кой си ти и какво направи с вечно намръщения и навъсен Нейтън Уелър?

Той въздъхна и погледна надолу към покритите си с белези мазолести ръце, поклащайки глава. Беше доста тъжно, наистина, че човекът започна да стреля, преди Нейт да ѝ даде възможност да разбере какъв е в действителност.

— Аз... тъъ, обадох се на Рицарите, докато ти беше заета да ни търсиш това... очарователно място.

Али завъртя очи и започна да почиства устатата си от горчивия вкус, останал от стомашните киселини.

— Генерал Фулър най-последно е успял да говори с директора на ФБР, който изглежда няма представа какво е разследвал агент Дилейни. Казал, че мъжът започнал да се държи странно месеци преди смъртта си. *Потаен* е думата, използвана от директора.

Тя изплю.

— Е, страхотно.

Той направи гримаса и кимна.

— Да. Но има и добри новини.

— Така ли? — Али избърса устата си с кърпа, след което сбърчи нос и я хвърли в мивката. Миришеше на мишници. — Какво чакаш? Имам нужда от някоя и друга добра новина. Казвай!

— Прегледах личната кореспонденция на Григ. Очевидно онази работа е била единствената. Не намерих никакви други искания за мисии, така че се съмнявам да е имал навика да приема допълнителни задачи.

— Е — въздъхна тя, — всичко е ясно. Значи е бил двоен агент, но поне е бил проникателен двоен агент.

— Нали не вярваш в това?

— Не. — Младата жена поклати глава. Изглеждаше непоносимо привлекателна и най-важното, оставаше лоялна на своя брат в съзнанието си. — Мисля, че трябва да има добро обяснение за поведението му. Не мога да си представя, че Григ би направил нещо, което да навреди на мен, на теб или на някое от другите момчета. Ти можеш ли?

— Не. Не мога.

Чудесно. Поне за това бяха на едно мнение. Григ може да е бил много неща, но не и предател — никога не би предал страната си или мъжете, с които е работил. В това имаше известна утеха, което би трябвало да я успокои поне малко.

Нейт взе шишенцето с ибупрофен, разви капачката, метна четири таблетки в гърлото си, наклони глава назад и преглътна.

— Много ли те боли? — попита Али и огледа превръзките, за да провери дали са напоени с кръв. Слава богу, не бяха.

— Малко. — Той присви здравото си рамо. — Това е само драскотина.

— Драскотина? Проклетата ти ръка е отрязана! — Добре, добре, британският ѝ акцент се нуждаеше от малко шлифоване. Младият мъж повдигна вежди. — О, хайде сега! — Тя вдигна ръка. — Не позна ли „Монти Пайтън и Свещения граал“^[1]?

Той я погледна, сякаш си беше изгубила ума.

— Господи, винаги когато си помисля, че можеш да бъдеш нормален... — Поклати глава и започна да разтребва бъркотията, която бяха направили.

— Аз съм рицар и никога не казвам *Ну*^[2]! — заяви Нейт с доста убедителен акцент. Али бързо извърна глава, устата ѝ зееше отворена. Той ѝ се ухили. — Ти изобщо не ме познаваш, нали?

— И кой е виновен за това?

— Аз, предполагам.

— Да, добро предположение.

— Нищо не мога да направя — измърмори. — Когато си наблизко около мен, винаги имам проблеми с това — и посочи издутината под ципа си, — затова обикновено гледам да те избягвам.

Сега устата ѝ остана отворена по съвсем различна причина.

— Ти сериозно ли? След като в продължение на петнадесет часа прекосихме почти цялата страна, возейки се на мотор, който вибрира достатъчно силно, за да разклати всички зъби в устата на човек, след като те простреляха и бърках в *кървящата* ти рана, ти все още си в състояние да мислиш за секс? Наистина трябва да си луд.

— Виновен е адреналинът.

— Чудесно. Тогава — тя направи крачка към него — нека да направим нещо по въпроса.

— Какво? — Мъжът изглеждаше така, сякаш току-що му бе казала, че трябва да си обръсне главата и да се присъедини към „Харе Кришна“.

— Чу ме. — Нямаше какво да ги спре, наоколо нямаше никой и въпреки многократните му отхвърляния и твърдението му, че не желае

да реагира физически на присъствието ѝ, беше очевидно, наистина, наистина очевидно — предвид размера на издутината — че съзнанието и тялото му са на съвсем различно мнение. Тя беше склонна да се съобрази с искането на тялото му, защото — да си го кажем с прости думи — го желаше. Така, както никога не беше желала мъж през живота си.

Вероятно това имаше нещо общо с *не толкова незначителния* факт, че може би е влюбена в него. Или може би беше заради това, че от дълго време го чакаше. Но независимо от всичко, тъй като и двете причини подкрепяха твърдението ѝ, те трябваше да се поддадат на желанията си. И ако го обичаше — добре де, така беше — не заслужаваше ли да прекара поне една нощ в ръцете му?

— Не. — Нейт поклати глава, следейки с поглед как приближава, също както кобра гледа мангуста.

— Защо?

— Защо какво? — О, Нейт знаеше какво го пита, но отчаяно търсеше начин да забави отговора си, тъй като не успяваше да измисли правдоподобно извинение за...

— Защо не искаш да правиш любов с мен?

Тъъ. Мда. Това беше въпросът, на който не можеше да си наложи да отговори, тъй като Али не беше от онези жени, с които да прекара една нощ на удоволствия и после да изчезне. А и дума не можеше да става да ѝ предложи нещо повече, защото тогава щеше да бъде принуден да ѝ признае, че е убил брат ѝ и я е излъгал за онова, което... не, това просто нямаше да се случи.

— Тъъ...

— Защото е очевидно, че тялото ти е напълно съгласно с идеята. И ти самият призна, че ме харесваш. — Али стоеше пред него, толкова близо, че можеше да долови финия аромат на орлови нокти от шампоана, дори след дългия ден, прекаран върху седалката на мотора. — Аз те харесвам...

Младият мъж я погледна изненадано.

Али поклати глава и се засмя и всичко, за което Нейт можеше да мисли, беше: *Човече, тя изглежда абсолютно зашеметяващо с тази диво разбъркана коса.*

— Е, през по-голяма част от времето те харесвам. Но през останалото — не знам дали искам да те удуша, или да те целуна. И в

това е целият ми проблем, разбираш ли? Работата е там, че дори когато ме подлудяваш, продължавам да си мисля, че може би искам да те целуна. Така че — тя направи кратък безпомощен жест с ръце, — защо, защо да не се отдадем на страстта си?

Внезапно във въздуха се разнесе някакво жужене. То облиза кожата му като с електрически език и го накара да настръхне целия.

— Тъъ...

— И ако го правиш само от лоялност към Григ, защото смяташ, че дължиш на мен — малката му сестричка — повече от една нощ, не си прав.

Моля? Какво? Тя наистина ли каза една нощ?

— Познавам твоя тип — продължи Али с изкусителна усмивка. — По дяволите, та аз израснах с един, който беше точно от твоя тип. Чукай и бягай, нали така?

— Али...

О, Господи! Тя пристъпи още по-близо и застана между краката му, щръкналите ѝ малки гърди се озоваха точно пред него. *В лицето му.* Какво се канеше да каже? Нещо. Нещо важно, но дори и животът му да зависеше от това, не можеше да си спомни какво.

— Нейт — прошепна тя и зарови пръсти в косата му.

По гръбнака му се втурнаха тръпки от възбуда.

— Ммм? — попита, хипнотизиран от невероятната гледка пред очите си и от усещането как тя го докосва... съзнателно.

Али отново се засмя. Това беше смехът на морска нимфа — гърлен, секси и дяволски неустоим. Мъжът несъзнателно протегна дясната си ръка, сложи я отзад на бедрото ѝ и я придърпа напред, докато зарови нос в сладката, ароматна долчинка между прелестните ѝ гърди.

— Ти каза името ми — отвърна тя и покри дланта му върху бедрото си със своята. После започна да я бутта нагоре, все по-високо и по-високо, докато шепата му обхвана твърдото ѝ дупе. *Велики Боже!* — И в отговор аз казах твоето — обясни му със снизходителен тон.

Какво? За какво бърбореше тя? Беше невъзможно да разбере нещо, когато меките ѝ гърди се гушеха в бузите му, а коварното ухание на орлови нокти замъгляваше съзнанието му. Това трябваше да спре. Тя може и да говореше за една нощ, но не го мислеше. Или...?

С неохотата на гладен човек, който трябва да се отдалечи от безплатен бюфет с неограничена консумация, Нейт отдръпна ръката си и се изправи, принуждавайки младата жена да отстъпи крачка назад. Тя го погледна въпросително, след това го дари с лека, многозначителна усмивка. Същата, с която жените се усмихваха от столетия, и която Да Винчи е увековечил в Мона Лиза.

Беше загазил.

И точно тогава тя пристъпи напред, повдигна се на пръсти и обви ръце около врата му.

О, човече! По-добре да бе останал седнал, защото сега Али се притискаше по цялата дължина на тялото му, а това беше прекрасно, объркващо и дяволски опасно. Всички причини, заради които трябваше да се съпротивлява, постепенно изчезнаха от съзнанието му. Това бяха важни причини, нали? Беше сигурен, че са, но не успя да си ги спомни, тъй като тя хвана ушите му и го дръпна надолу, за да го целуне.

Причини... Важни причини...

Дъхът ѝ опари устните му и той изстена.

Причините!

— Али, трябва да спрем! Трябва да...

— Не! — Тя се отказа от опитите си да улови устните му и вместо това покри челюстта му с мокри целувки. — Този път няма да те оставя, независимо от извиненията ти. Казваш, че има неща, които не знам за теб? Ами, не ми пука за тях. Ти не искаш ангажимент? Е, и аз не искам.

— Григ — изграчи най-сетне и мислено се поздрави, че накрая е успял да ѝ предложи приемливо оправдание.

— Какво за него? — Али се дръпна назад и се вгледа в очите му. Устните ѝ бяха порозовели от допира с наболата му брада. Той изскърца яростно със зъби, когато гледката на тези пухкави устни върна спомена за друга част от анатомията ѝ, също толкова мека и розова.

— Той не би одобрил. — Да! Това беше правилният аргумент!

— Разбира се, че би го направил. — Погледна го точно толкова закачливо, колкото и съблазнително. — Винаги ми казваше, че ти си най-добрият човек, когото някога е познавал, и че е можело да срещна и много по-лош от теб.

Нейт отдръпна глава, когато тя понечи да поднови възхитителното, влудяващо хапане по брадата му.

— Какво?! Той винаги ме предупреждаваше, че ще ме убие, ако те докосна дори с пръст.

Снизходителната усмивка, която му отправи сега, беше еквивалент на *Хайде бе, ти сериозно ли?*

— Естествено, че ще ти каже така, глупчо такъв. Точно това казват по-големите братя на мъжете, които искат да бръкнат под полата на малката им сестричка. Ти какво очакваше?

Какво беше очаквал?

— Наистина ли е казал това? Че си можела да срещнеш и много по-лош от мен?

— Да — отвърна и започна да хапе шията му, — но сега съм си наумила да направя много лоши неща с теб. Как ти звучи това?

Как му звучи? Като да е умрял и попаднал в рая. Мили Боже, дали да се осмели?

Какво искаше от него в действителност? Нищо повече от една нощ на удоволствие и — о, чудо на чудесата! — случайно това беше една от неговите специалности — да доставя удоволствие на жената така, както го беше научила една мила бразилска вдовица.

Странно, не се бе сещал за Раquel Силва през годините, но може би не биваше да се изненадва, че споменът за нея изникна в главата му точно сега.

На първата им изнервяща мисия, двамата с Григ бяха прекарали един дълъг, горещ месец, наблюдавайки целта, като живееха в малката къщичка за лодки на Раquel. Дните им бяха запълнени с чакане, следене и водене на подробни записки. Нощите... о, нощите им бяха изпълнени с нещо съвсем различно.

И въпреки факта, че похотливите млади мъже са известни с това, че обичат да се хвалят със завоеванията си, нито той, нито Григ бяха говорили за своите преживявания с Раquel през всичките тези години, сякаш изречената интимност би опетнила по някакъв начин духовното.

А това беше духовно — израстване на ума, тялото и душата.

Макар да бяха добре обучени войници, и на двамата им беше ясно, че през онова горещо южноамериканско лято са пристигнали в къщичката за лодки на Раquel като момчета. По времето, когато си тръгнаха, сладката бразилска дама ги бе превърнала в мъже.

О, човече, колко пъти си бе мечтал да покаже на Али всичко, което беше научил? Колко често бе разигравал в ума си всяка отделна ласка на мазолестите си пръсти, всяко горещо докосване с езика си, всяко движение на тялото си в нейното? Безброй. Ето колко. Безброй много пъти. А сега му се предоставяше възможност да превърне всичките си фантазии в реалност.

Беше го помолила за една нощ. Една нощ на удоволствие, една нощ на страст и спомени. След всичките години на отричане и саможертва не заслужаваше ли да се възползва от една нощ и да прави любов с единствената жена, която някога бе докоснала сърцето му?

Вероятно не. Някой като него, човек, който е видял и извършил толкова много тъмни и отвратителни неща, някой, който пълзеше в смърдящата клоака на човечеството, определено не беше достоен да докосне жена като нея, една жена, чиста и сияйна като слънце.

Така че — не, не заслужаваше тази нощ, но Бог да му е на помощ, щеше да я приеме.

---

[1] „*Монти Пайтън и Свещения граал*“ — британска комедия написана през 1975 г. и изпълнена от комедийната трупа Монти Пайтън. В случая става въпрос за сцената, когато крал Артур отсича с меч лявата ръка на Черния рицар. — Б.пр. ↑

[2] *Ни* — цитатът е взет от същата комедия, където *Ни* е свещена дума без превод. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Изведнъж гърбът на Али се оказа притиснат в стената на банята, а езикът на Нейт се озова дълбоко в устата ѝ... и да... той свали тениската ѝ. Буквално я изтръгна от раменете ѝ.

Олеле майчице!

Сега вече знаеше какво изпитват хората, когато казват, че светът е променил наклона на оста си. Точно в този момент не знаеше къде е горе и къде — долу.

Той обхвана гърдите ѝ и ги повдигна, за да усети тежестта им в шепите си. И тогава, като по чудо, сутиенът ѝ внезапно изчезна. Не разбра кога и как точно се случи, което само доказваше, че мъжът знае какво прави, но в един миг се оказа гола и устните му бяха върху кожата ѝ.

О, горещо!

Стана ѝ толкова горещо, когато засмука зърното ѝ, а зъбите му нежно го одраскаха. Това беше решаващият момент, точно тук и точно сега. Повратният момент. Нещата можеха да поемат в каквато и да е посока. Ако се отдръпнеше, и той щеше да спре. Нейт щеше да укроти глада си и нежно да се погрижи за нейните нужди, както бе направил тогава на плажа.

Но тя не искаше бавно, и в никакъв случай не искаше нежно. Единственото, което желаше, единственото, за което можеше да мисли, бе, че го иска в себе си. Да я изпълни с твърдостта си и да тласка в нея, докато триенето стане непоносимо и екстазът я накара да се разпадне на хиляди парченца.

И двамата се бореха с дънките ѝ, опитвайки се да ги свалят, ръцете им трепереха, телата им се извиваха, устите жадно поглъщаха топлата плът. Когато панталонът се свлече в краката ѝ, тя нетърпеливо го изрита.

— Влез в мен, Нейт — помоли с дрезгав глас, прекара пръсти през меките му къдрици и притисна лицето му по-плътено до гърдите си.

Не знаеше как е успял, но някак си беше промушил ръка между неистово притиснатите им тела, за да освободи последните копчета на панталона си и... той беше там.

Избута настрани ръба на бикините ѝ и... О, Боже, той беше точно там. Притискаше се в нея, горещ и пулсиращ. Дразнеше я, измъчваше я.

Изстена срещу зърното ѝ, а след това започна да натиска, да се плъзга в тялото ѝ бавно и неумолимо. Когато проникна в нея, Али замръзна за миг, защото — О, небеса! — още нещо доказваше, че е изключително надарен.

От гърлото му се изтръгна разочаровано ръмжене и тя знаеше точно как се чувства. Али също желаше това окончателно свързване, това пълно проникване в мястото, където двете тела се съединяваха и движеха в синхрон, за да достигнат крайната цел — освобождаването. Пое си дълбоко въздух, стисна клепачи и се концентрира върху отпускането на мускулите на вагиналните стени. Мъжът незабавно се възползва от обстоятелството и с един мощен тласък, който я остави почти без дъх, влезе докрай в нея.

Очите ѝ се присвиха от удоволствие и болка. Мъжествеността му я разтегна, изпълни я до пръсване, стимулирайки всяко вибриращо, свръхчувствително нервно окончание.

И тя беше точно там. Невероятно, неочаквано, но почти беше стигнала до ръба на онази страшна пропаст, където тялото поема контрола, а всяка рационална мисъл е невъзможна. Беше безпомощна и единственото, което можеше да направи, бе да се извива в опит да получи последната малка стимулация, която да я изпрати отвъд този ръб.

С едрите си длани Нейт притисна ханша ѝ към стената и се отдръпна, плъзгайки цялата си дължина навън от тялото ѝ. Младата жена изстена от загубата.

— Презерватив — изръмжа той и Али поклати глава с чувство на неудовлетвореност.

— Хапче — прошепна задъхано. Копнееше толкова силно за него, че си мислеше, че ще умре, ако скоро не се върне пак в тялото ѝ. — О, Нейт. Моля те, вземи ме — проплака тя.

Тогава той проникна отново в нея. Бедрата му се движеха бясно, сякаш бяха прикрепени към двигател. И тя полетя, хвърли се от най-

високата скала на страстта, докато в нея не остана нищо друго, освен усещанията. В утробата ѝ се зароди пулсиращо блаженство, което се разпространи из цялото ѝ същество.

— О, небеса! — Чу го смътно да простенва, преди да почувства горещата струя на освобождаването му, докато тялото ѝ продължаваше ритмично да се свива около него и да взима всичко, което можеше да ѝ даде.

* * *

Лавандула.

Беше прав. Бельото ѝ беше лавандуловолилаво с малки розови панделки. Нейт имаше доста добър поглед към ефирния сутиен, който висеше на едната си презрамка от изящното рамо на Али, докато главата му се притискаше в стената до нейната. Мъчеше се да си поеме дъх след най-умопомрачителния оргазъм в целия си живот. Тялото му продължаваше да потръпва, когато изпълнен със самоомраза, си наложи да се отдръпне назад, за да я погледне.

Боже! Ракел би била крайно разочарована от това му представяне. Въпреки че... Али изглежда не бе забелязала липсата на финес. Главата ѝ беше отметната към стената, тънката ѝ шия бе извита назад, красивите ѝ златисти очи бяха плътно затворени и пурпурен руж оцветяваше меките ѝ бузи — издайническият цвят на жена, изживяла бурен оргазъм.

И все пак това не намали неговото разкажание.

— Дявол да го вземе, Али! — Нейт вдигна ръка и избута назад влажната къдрица, залепнала за ъгълчето на подпухналата ѝ от целувките уста. — Съжалявам.

— За какво? — промърмори, без да отваря очи.

— Че не го направих така, че да ти бъде по-хубаво. Защото... защото ти се нахвърлих като прегладнял бик.

— Доколкото си спомням, аз те помолих точно за това. — Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Но ти заслужаваш...

— Какво? — Този път очите ѝ се отвориха и той забеляза, че от преживяната страст златистото бе потъмняло до кехлибарено. — Какво

заслужавам?

Светлина на свеци, помисли си Нейт. *Нежна музика. Бавно, съсредоточено съблазняване, което започва с хиляди целувки и завършва с още повече.* Но това, което каза беше:

— Нежност.

— Хмм. — Тя се наведе и захапа устните му. — Можем да го направим нежно следващия път. И двамата се нуждаехме първо да намерим облекчение.

Незнайно защо упоритият му пенис започна да потрепва и да се уголемява. Чудно ли беше това, след като все още се намираше дълбоко в нея?

Усмивката ѝ, когато го усети, беше проява на женски триумф.

Да, следващия път. Е, следващият път щеше да бъде дяволски скоро.

Като излезе от дънките си, той вдигна Али на ръце, насърчавайки я да обгърне с крака кръста му и обхвана с шепи свършеното ѝ дупе.

— Нейт! — изписка тя. — Раната ти!

— Не чувствам нищо освен теб, сладурче — отвърна мъжът, когато излезе от банята с една-единствена цел — леглото.

О, мили Боже, той не се шегува.

Най-мекото, най-сладкото, най-прекрасното нещо, което някога е срещал, беше Али. Хареса му начинът, по който тя се разтопи срещу него. И беше негова. Поне през тази нощ...

Проклятие! Току-що я бе имал, но при мисълта, че ще я обладае отново, стана толкова твърд, че беше в състояние да забива пирони с ерекцията си.

Положи я внимателно на матрака и тъй като не можеше да понесе да прекъсне връзката между телата им, протегна длан, усука ефирните ѝ прашки около юмрука си и ги разкъса. После хвърли през рамо съсипаното парче плат.

— Хей! — възнегодува тя, но гневът ѝ утихна напълно, когато сграбчи мъжа за ушите и плени устата му. Очевидно в нея се проявяваше всичко варварско. Което беше добре, защото точно такъв беше и той — варварин.

— Имаш толкова много други. Виждал съм ги — каза, когато успя да си поеме дъх, точно преди да започне да се концентрира върху

хилядите целувки. Избра да положи първата върху нежната извивка на ключицата ѝ.

— Хмм — прошепна Али, докато накланяше глава на една страна, за да му осигури по-добър достъп. — Предполагам, че си прав.

Изобщо не успя да обходи тялото ѝ с хиляди целувки. Когато стигна до двеста, тя вече се извиваше под него и молеше за милост. Но Нейт продължи бавно, нежно и преди всичко — задълбочено. След третия оргазъм Али се чувстваше напълно изтощена. Той заспа с доволна усмивка, а единствената жена, която някога бе обичал, тихо похъркваше в прегръдките му.

* * *

— Мътните го взели! — изруга Даган в клетъчния си телефон и удари с длан по волана.

— Да — съгласи се Челси Дювал, чийто дрезгав глас прозвуча доста грубо през нестабилната мобилна връзка. Челси беше единственият човек в ЦРУ, който продължаваше да говори с него след инцидента. Беше щастлив да я нарича своя приятелка, въпреки че в един момент преди години беше твърдо решен да я направи много повече. — И става по-лошо.

Чудесно! Още по-лошо, отколкото откритието, че мъртвият на снимката е някой си Роко де Лука, наемен убиец на мафията в Ню Йорк, който, изпълнявайки инструкциите на Кид Рок, се е отправил на запад. Само че Даган беше убеден, че Роко не е направил това, за да стане каубой. Не. Без съмнение, Роко се беше озовал във Вегас, защото там има много крака, които трябва да бъдат счупени. Даган подозираше, че повечето от тях бяха на играчи, които не могат или не искат да си платят дълговете.

— Човекът има двама съучастници, които са познати на властите — обясни Челси. — Единият е Франки Коста — Акулата, а другият е Джони Витильони, който случайно му е братовчед. Всеки от тях е лежал в затвора и има досие, което може да засенчи и най-лошия ти кошмар, и това е преди да започнем да говорим за всички неща, за които са заподозрени. Исусе, Зи, в какво си се забъркал този път?

Този път. Сякаш беше известен с това, че винаги се намира на погрешната страна. Не, не беше така... освен само един път, но той беше достатъчен да съсипе отличната му дотогава репутация за цяла вечност. Дори и Челси, която все още вярваше в него, очевидно не можеше напълно да пренебрегне онова, което се бе случило.

— Благодаря за помощта, Челс — каза, без да обръща внимание на последния ѝ въпрос. — Трябва да тръгвам.

— Зи, нямах предвид...

Даган затвори телефона, преди да успее да чуе онова, което искаше да му каже, защото каквото и да бе имала предвид, то би било лъжа. И тя знаеше това.

Искаше му се да изкрещи: „Не беше по моя вина! Бях измамен!“. Но какво щеше да му донесе това? Нищо. Това нямаше да промени миналото. Нищо не би могло да го промени.

Но точно сега личните му проблеми не бяха толкова важни, тъй като сенатор Алън Алдъс беше наел група главорези, които трябваше да ликвидират Алиша Морган и Нейтън Уелър. И Даган щеше да направи всичко възможно, за да предотврати това.

Щеше ли да рискува живота си в опит да компенсира онова, което се случи преди три години?

Да, може би.

Нима всеки човек не заслужава втори шанс?

* * *

— Откъде имаш този белег?

Нейт изпъшка и издърпа Али върху себе си, така че като повдигне брадичката ѝ да може да я целуне право в бърбуривата уста.

Два часа.

Беше му позволила два блажени часа от най-добрия и спокоен сън, който бе имал от години, а след това го беше събудила, покривайки гърдите му със сладки, горещи целувки. Нямаше нищо против горещите целувки, но да разговарят, докато е гола... Али беше в ръцете му гола и да говори в момента бе на последно място в списъка от неща, които би искал да направи.

Тя отвърна на целувката му, като плъзна и завъртя езика си в устата му така, че веднага забрави всяка мисъл. Изведнъж тя се отдръпна и обиколи с тънкия си пръст големия сбръчкан белег, високо горе на дясното му рамо.

— Ето този. Как го получи?

Той въздъхна. Очевидно нямаше да го остави на мира.

— Лоши рефлексии — призна неохотно, опитвайки се да я целуне отново, но вбесяващата жена му се изплъзваше.

— Лоши рефлексии? Какво означава това?

— Това означава, че не бях достатъчно бърз. — Тя го погледна толкова объркано и толкова сладко, че той не успя да се сдържи и се ухили. — Попаднахме в престрелка между два враждуващи наркокартела и аз се оказах на пътя на един заблуден куршум.

Младата жена се подпря на лакти и огледа голия му торс.

— Колко пъти си прострелван?

— Достатъчно често, за да знам, че и един път е твърде много.

— Винаги ли си така уклончив?

— Да.

Тя се намръщи и глупавото му сърце се преобърна, когато нослето ѝ отново се набърчи така сладко.

— Ако започнем да говорим за всичките ми белези — отбеляза той, — ще трябва да останем тук и следващата седмица, сладурче. За съжаление, красивото и без белези тяло не е част от дължостната ми характеристика.

— Хмм. — Тя отстъпи и положи глава на здравото му рамо. — Мисля, че имаш красиво тяло, въпреки всичките белези.

Жени. Боже, тях просто трябва да ги обичаш. Някак си виждаха красота във всичко. Белези, стари порутени сгради, новородени...

Нейт бе виждал такива. Те бяха сбръчкани, обикновено имаха странен цвят и малките им глави винаги изглеждаха с особена форма. Докато си мислеше за това, той не забеляза от колко дълго време Али мълчи, докато изведнъж не каза:

— Нейт?

— Да?

— Как го правиш?

— Кое, сладурче?

— Твоята работа. Има ли начин да се свикне с нея?

Човече, тази жена... тази жена беше твърдо решена да разкъса сърцето му по всички възможни начини.

Той не говореше за тези неща... *никога*. Дори и с Григ.

Но това беше жената, която обича, задаваше му тези трудни въпроси и за първи път осъзна, че иска да говори. С нея.

— Не. — Преглътна мъчително, когато безброй кървави спомени заляха съзнанието му. Толкова много ужас. Толкова много смърт. Погледна дланите си, както правеше доста често. Те бяха широки и груби, и той винаги беше изненадан да ги види чисти, въпреки количеството кръв, която беше пролял. — Човек никога не свиква с това.

Тя потрепери и той я придърпа още по-близо до себе си, притисна главата ѝ под брадичката си. Потърка наболата си брада в нея и вдъхна земните аромати на секс и засъхнала кръв. Те се смесваха със сладкия чист аромат на Али.

— Григ никога не искаше да говори с мен за работата си — каза му тихо.

— Така е, защото ти наистина не искаш да чуеш това, сладурче. Григ само те е предпазвал.

— Но аз искам да знам повече. Григ беше единственият човек, който имах, Нейт. Единственият, който ме обичаше толкова много, обичаше ме повече от всеки друг на света. А аз дори не го познавах. — При последните думи гласът ѝ се пречупи.

Прас! Да, това беше сърцето му. Отново.

Приглади копринената коса зад ухото ѝ и погали изящната му извивка. Всичко в нея беше малко и меко и той обичаше всеки женствен сантиметър по тялото ѝ.

— Познавала си най-добрата част от него. Пазеше я за теб.

— Но това е лъжа, не разбираш ли? — запротестира тя. — Познаването на един човек не означава да виждаш само добрата му страна, трябва също да знаеш и всички мрачни, ужасяващи неща за него.

Добре, но понякога мрачните и ужасяващи неща са прекалено мрачни и твърде ужасяващи.

— Какво искаш да ти кажа, Али?

— Не знам. — Въздъхна разочаровано. — Бих искала да ми кажеш как сладкият ми лъчезарен брат стигна до това, което правеше.

Искам да ми кажеш, че го е направил, защото някой е трябвало да го стори и той сам е пожелал да го извърши. Искам да ми кажеш, че не е приел тази работа само защото е бил пристрастен към адреналина или е станал садист. Искам да ми кажеш... Боже, и аз не знам. Кажи ми нещо. Каквото и да е.

Проклет да е Григ! Вместо да направи именно това — да се довери на някого, той бе държал устата си затворена през цялото време точно както бе правил и Нейт.

Младият мъж си пое дълбоко дъх.

— Григ не беше нито адреналинов наркоман, нито садист. Той беше войник и патриот. Мъж на честта и почтеността. Ти го каза съвсем точно. Ако ние не поемехме дадена работа, някой друг щеше да я свърши. Може би дори някой, който е садист. Границата между мрака и истинското зло е много тънка. Давахме най-доброто от себе си, за да не я пресечем никога, макар че веднъж го направихме неволно. Това беше причината да напуснем службите и да отидем да работим за Шефа.

Али се надигна на лакът и го погледна в лицето с толкова мило одобрение. Каквото и да й кажеше, тя никога нямаше да си помисли нещо лошо за него.

Човече, само ако знаеше...

— Какво се случи? — прошепна, гледайки го право в очите.

Какво се случи? Бяха убили невинен човек, ето какво се случи.

— Когато правиш разузнаване с цел — започна да обяснява, и затвори очи, за да не гледа лицето й, докато разказва тъжната история. След онова, което бяха преживели през последните няколко часа, нямаше да понесе да види разочарование или недоверие, изписано на хубавото й лице, — може да наблюдаваш човека в продължение на дни, седмици, понякога дори месеци. Да го гледаш как пие кафе сутрин, как ходи до тоалетната, как прави любов с жена си, целува децата си. Той става все по-малко мишена и се превръща в човек. Много е лесно да натиснеш спусъка по мишената на стрелбището, но е много по-трудно, когато е жив човек. — Да, дори и след трудното, безпощадно обучение в морската пехота беше плакал като шибано бебе след първото си убийство. Спомни си как Григ го беше прегърнал утешително през рамо и тихо и методично бе изброил престъпленията на мъжа, когото беше убил. Накрая сълзите му бяха пресъхнали и той

никога повече не плака заради друга цел... До случая в Москва. — Двамата с Григ се опитвахме винаги да правим собствено проучване за нашите мишени — продължи, като избута болезнения спомен за онзи първи път в най-далечното ъгълче на съзнанието си. — Искахме да бъдем сигурни, че мъжете, на чийто живот слагаме край, са си го заслужили. Че сме направили услуга на света, като сме затрили именно този човек.

— Можели сте да правите това? Не просто да получавате заповеди и да ги изпълнявате?

— Ако бяхме редови войници в пехотата, щеше да бъде точно така. Но нас ни изтеглиха директно от училището за снайперисти и ни зачислиха към специалните части. Това промени всичко. При спецоперациите имахме много повече свобода, много по-големи възможности за маневриране. Беше ни позволено да отделяме голяма част от времето за собствено разузнаване.

Али поклати глава, очите ѝ блестяха, пълни със сълзи.

— Никога не съм знаела това. Григ нищо не ми казваше.

Нейт хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си и я принуди да го погледне.

— Той не можеше, Али. — Толкова е просто.

Тя се взря в очите му и прочете истината в тях.

— Тогава значи ти и Григ сте сформирали екип за изпълнение на мокри поръчки на американското правителство.

— Не бяхме само ние — отвърна той, спомняйки си всички онези мъже, които бяха преминали през училището за снайперисти заедно с него и Григ, изтеглени също като тях от единиците им, за да бъдат вкарани в много по-секретни и много мръсни мисии на спецслужбите. — Имаше много мъже, които вършеха тази тежка работа. Те виждаха в сънищата си лицата на убитите хора, знаейки, че никога няма да бъдат напълно свободни и винаги ще помнят изражението в очите на своята мишена в последния ѝ миг.

Усети дъха ѝ до устните си, отвори очи и видя, че го наблюдава внимателно. Тя задържа погледа му, докато го целуваше нежно. Една целувка, изпълнена със състрадание и разбиране.

Бог да му е на помощ! Искаше му се да заплаче.

— Каж ми, какво се случи преди три години, когато напуснахте морската пехота?

Все още му се гадеше всеки път, когато се сетеше за онзи мразовит ден в Москва. Вятърът бодеше като с ледокопи, влагата от дъха му образуваше ледени кристали в брадата му. Беше почти невъзможно да натисне спусъка, защото пръстите му бяха премръзнали. Но той бе успял. И като резултат — един невинен човек беше останал да кърви до смърт в студения руски сняг.

— Разузнавателните ни източници установиха, че крупен дилър на руско оръжие иска да се срещне с потенциални клиенти. Знаехме, че именно този човек е отговорен за вѐоръжаването на една африканска групировка, която използваше оръжието за прекалено брутална война и дори по-лошо... за геноцид. — Нямахме нужда да навлиза в подробности. Тя беше умно момиче. Вероятно би могла да събере две и две и да разбере за кой конфликт ставаше дума.

Конфликт.

Това беше още един от онези нелепи евфемизми, които описват изнасилването и обезобразяването на жените, отсичането на китките и ръцете на мъжете, манипулирането на децата и превръщането им в машини за убиване.

— Както и да е, в продължение на месеци американските служби се опитваха да спипат този мъж, имайки на разположение неопровержими доказателства срещу него, но той беше брилянтен и винаги успяваше да се изплъзне от капаните на нашето правителство, както и от много други неща, предвидени специално за него. Затова твърдо беше решено той да бъде заличен. Двамата с Григ бяхме натоварени с мисията. — Боже, не беше говорил толкова много от цяла вечност. Чувстваше се някак си... добре. Пречистен. — Не ни дадоха време да се подготвим. Нашата цел беше в движение и имаше само един конкретен час и едно определено място, за които разузнаването знаеше, че ще бъде уязвима. Естествено, човекът се появи точно там, където го чакахме. Само че не беше търговецът на оръжие, а неговият брат близък. Професор по етика в Московския държавен университет. Баща на три деца. Но това установихме едва по-късно... — Поклати глава. Дори след всички тези години, все още чувстваше безсилието и гнева. — Информацията, която получихме, беше грешна, а ние нямахме време да я проверим. Поради тази причина отнехме живота на невинен човек. Тогава разбрахме, че е време да се махнем. Че е

време да намерим друга работа, при която да можем да преценяваме сами, без капка съмнение, вината на нашата цел.

Усети като благословия ласката на крехката ѝ ръка в косата си; сякаш бе докоснат от ангел, опрощаващ миналите му прегрешения. Искаше да падне на колене пред нея и да постави душата си в краката ѝ, но единственото, което бе в състояние да направи, беше да се взира в очите ѝ и да се вкопчи в разбирането, което виждаше в тях.

— Ти си добър човек, Нейт — тихо го увери тя, с твърд глас. — Ти и Григ, и двамата сте почтени патриоти. Не сте направили нищо срамно.

Той преглътна буцата студено съжаление, заседнала като айсберг в гърлото му.

— Каквото и да си мислиш, Али, каквото и да си гледала по филмите... В отнемането на живот няма нищо почтено. Ако имаш късмет, много късмет, това е само справедливост.

Младата жена се усмихна тъжно.

— И това е, което те прави толкова достоен, Нейт. Толкова необикновен и специален. Ти разбираш стойността на живота. Не намираш удоволствие в работата си, но въпреки това я вършиш — от чувство за дълг, за благото на всички. Ти си единствен по рода си.

Точно така.

— Благодаря ти, че ми разказа — прошепна и го целуна нежно.

По някаква причина му се прииска да се усмихне. Изведнъж се почувства по-леко, почти безгрижно. После тя се отдръпна назад и му се усмихна.

Охо! Познаваше този поглед.

— И така, докато все още си в настроение за изповед, защо не ми кажеш какво ти прошепна Далила онази вечер?

Нейт въздъхна. Трудно му беше да повярва, че току-що ѝ бе споделил всичко за Москва, но да признае какво му беше казала Далила заемаше първо място в списъка му *точно това никога няма да направя*.

— Хайде, изплюй камъчето! — настоя Али, като си играеше с косъмчетата на гърдите му, докато в един момент той не беше сигурен какво го кара да полудява повече — сладката, несъзнателна ласка или факта, че му е невъзможно да я откаже от тази тема. — Не е хубаво да имаш толкова много тайни.

— Не е тайна, просто това не е твоя работа. — Опита се да улови устата ѝ, за да я разсее, но тя избягна търсещите му устни.

— Някой ден ще го изкопча от теб — обеща тя с онази закачлива усмивка, която обичаше толкова много.

Нейт изръмжа и реши да се измъкне, като я захапе за рамото.

— Това никога няма да се случи.

— Защо хората винаги ме подценяват? — Али въздъхна и наклони глава на една страна, за да му даде по-добър достъп до шията си, където Нейт бързо беше открил, че обича да я близват. И не я разочарова. — Само защото съм дребна, те си мислят, че съм слаб противник, но аз имам нещо... *Ммм*.

— Нещо *mmm*?

— Не. — Тя се изкикоти. Зърната ѝ се потъркваха в гърдите му и това отвлеche вниманието му. Устните му се отправиха бавно към тях. — Само *mmm*. Като... *mmm*, не спирай, *mmm* продължавай.

— Аха. — Обърна я по гръб така, че да може да вземе едно от сладките розови връхчета в устата си. Засмука го с устни и се заслуша в уникалния стон, излизащ дълбоко от гърлото ѝ, стон, който само Али издаваше. Този вопъл беше изпълнен със сладък копнеж. Звук, който го възбуждаше толкова силно, че беше цяло чудо как пенисът му още не се е взривил. Издаваше този звук всеки път, когато я отведеше до онази невидима линия, от която нямаше връщане назад, а след това изпращаше всяка капка кръв от главата направо в слабините му.

— Нейт? — попита, като прекара пръсти през косата му и го притисна силно до гърдите си.

— Хмм?

— Може ли този път да бъде отгоре?

Зърното ѝ се изплъзна от устата му.

— Сладурче — изрече той, докато се придвижваше с палави целувки към другата ѝ гърда, — можеш да правиш каквото си пожелаеш.

— Дори и да те яздя бавно в продължение на цял час?

Мили Боже. Беше го казвал и преди... тази жена щеше да го убие.

— Ще направя всичко възможно, за да те удовлетвори. — Гласът му беше дрезгав, сякаш бе минал през блендер.

— Ммм, ти си толкова добър. — Тя се изкикоти и покри с горещи целувки челюстта и шията му, докато меките ѝ ръце се плъзгаха по гърдите му.

Сумтенето му се превърна в стон, когато влажната ѝ уста покри лявото му зърно и езикът ѝ се задвижи еротично — напред и назад, подобно като на змия.

— Много съм далеч от представата за добър — успя да промълви, макар че речта му се отдаваше все по-трудно предвид дръзките ѝ ласки.

И най-смелите му фантазии не се доближаваха до реалността с Али. Тя харесваше секса, наслаждаваше му се и се стремеше към освобождаването с непоколебима решителност — неща, обикновено присъщи на мъжките екземпляри. Но също така величаеше и тялото му, постоянно прокарваше ръце по него в нежни ласки, устата ѝ не спираше през цялото време: целувки, близвания, леко хапане, като се стремеше той да получи толкова удоволствие, колкото и тя.

— О, да, добър си. — Прокара зъби по загорялата му кожа, в резултат на което всяка клетка в тялото му започна да вибрира. — Добър и мускулест. — И за да го докаже, заби леко зъби в десния му гръден мускул. Той изстена и притисна глава във възглавницата. — Добър и чувствителен. — Духна срещу зърното му и то щръкна, доволно от вниманието. Тя се усмихна и го всмукна в устата си. После промъкна ръка между телата им и стисна еректиралния му член в меката си длан. — Добър и огромен. — Младата жена се засмя, когато той си пое накъсано въздух. — Но това, което ми харесва най-много, е — тя се надигна от гърдите му и намести мъжествеността му срещу себе си, — че си добър и толкова великолепно твърд. — И се плъзна надолу по дължината му с едно бавно, възхитително, елегантно движение, което замая главата му.

Твърд не описваше достатъчно точно степента на ерекцията му. Твърдо беше дървото, твърд беше камъкът, а той беше толкова корав, че дори котешки нокти не биха могли да го одраскат.

Костваше му известно усилие да отвори очи, но когато вдигна поглед към нея, реши, че напълно си е заслужавало, защото тя приличаше на палав, паднал ангел. Златната ѝ коса беше разрошена и объркана, бузите ѝ блестяха, устните ѝ — розови и подути — се усмихваха леко. И този проклет червен камък в пъпа ѝ примигваше,

отразявайки светлината от нощните лампи, което го подлудяваше напълно.

Помисли си, че по-добре от това не може да стане. И тогава тя започна да се движи. Бавно, с вълнообразно извиване на хълбоците, което веднага стегна топките му, и той разбра, че може да стане и адски много по-добре.

О, човече, никога нямаше да го направи. Освобождаването вече кипеше в основата на гръбнака и ниско в слабините му. Беше ѝ обещал шестдесет минути, но щеше да бъде щастлив, ако можеше да задържи и шестдесет секунди при начина, по който тя се движеше върху него.

За да я отклони от намерението ѝ и с идеята, че е по-добре да я накара да ускори движението си, иначе щеше да остане силно разочарована, Нейт сложи ръка върху нежната извивка ниско на корема ѝ, плъзна мазолестия си палец в нейната женственост и намери топлия възел от нерви, който определено щеше да я накара да полети.

Започна бавно да кръжи, да притиска и пак да кръжи и наблюдаваше омагьосан как по гърдите ѝ плъзна червенина и се разпространи нагоре към гърлото ѝ.

С отметната назад глава, тялото ѝ се изви в грациозна, женствена дъга, а самата тя се подпря на краката му, точно над коленете, и се отдаде на дива езда.

Той можеше само да се възхищава на чудото, което беше Али.

Първият оргазъм мина през нея бавно и топло като летен дъжд. Звукът на името му излезе като въздишка между устните ѝ и беше най-сладката музика, която бе чувал.

И изведнъж единствената мисъл в главата му беше да я вкуси. Сега.

Обхвана тънкото ѝ кръстче, вдигна я от себе си и я нагласи срещу лицето си, треперещите ѝ бедра се отпуснаха покрай ушите му.

— Нейт! — изписка тя.

— Шшт. Ти каза, че ще ме яздиш в продължение на час, но не уточни какъв вид ще е ездата.

— Но...

— Никакво но — прекъсна протеста ѝ, подхвана дупето ѝ и наклони таза ѝ леко напред. — Просто се отпусни и се наслаждавай.

Скоро тя стенеше и поклащаше бедра безпомощно. Когато улови горещото възелче на клитора ѝ между устните си и го шибна няколко

пъти с върха на езика си, дупето ѝ се стегна в дланите му, преди тя да се притисне в него и тихо да промълви:

— Нейт!

Да, скъпа, аз съм Нейт, помисли си с дълбоко мъжко задоволство. Аз съм Нейт, който ти дава това диво удоволствие. Аз съм Нейт, който те кара да се топаш.

И тя се разтопи — сладко женствено разтапяне.

Когато и последните тръпки на оргазма преминаха през нея, тя се избута назад, прехапа долната си устна между зъбите си и му се усмихна.

Охо! Отново този поглед.

Преди да успее да възрази, тя се плъзна назад, възседна бедрата му и се наниза на него с едно мощно движение, което го накара да забие пръсти в меката плът на хълбоците ѝ. Али се наведе напред, подпря длани върху матрака над раменете му и потопа езика си в устата му.

— Ммм, вкусът ми върху теб е прекрасен — измърка тя и той нямаше как да не се съгласи от все сърце с нея. — И твоят вкус върху мен ще бъде също така чудесен. — Той изстена при мисълта как тя го засмуква в топлата си, влажна уста. — Но сега имам нещо по-различно наум.

Захапа го за последен път за устните, след което се изправи върху гърдите му и той видя пакостливите палави пламъчета в сънените ѝ очи. Тогава се пресегна зад гърба си, взе в шепа болезнените му топки и завъртя ханша си напред и назад, толкова енергично, че думата удоволствие придоби ново значение.

Той изръмжа, стисна челюсти достатъчно силно, за да стрие и камък, и се отдаде на ездата.

ГЛАВА 16

— Генерал Фулър е разговарял току-що по телефона с полицията в Джаксънвил. ФБР е поело случая с убийтия в двора на Морганови. Бюрото ще разпространи версията, че това е удар на мафията — информира Франк Ози, докато се подпираше от същата страна на касата на вратата, на която шест часа по-рано се беше облягала Беки.

— Хмм... — Франк поклати глава, въртейки разсеяно бойния си нож върху писалището. Това беше лош навик, от който лакът на едно място в непосредствена близост до подложката, върху която винаги поставяше чашата си с кафе, вече се беше изстъргал. Което всъщност правеше подложката напълно излишна, предвид факта, че не бе необходимо да се защитава надраната вече повърхност. — Поне ФБР все още става за нещо. Някаква идея кой е бил човекът?

— Все още не. В момента проверяват пръстовите му отпечатьци. Веднага щом узнаят нещо, ще се свържат с генерала, а той ще се обади на нас. — Младежът наклони леко глава и колебливо пристъпи в кабинета. После се залюля напред-назад на пети, изглеждайки така, сякаш ще се пръсне.

— Изплюй камъчето — изръмжа Франк, завъртя отново ножа и се взря в отблясъците от светлината на лампата върху дългото острие.

— Какво си сторил на Бунтарката?

Сега по-възрастният мъж видя, че върху лицето на Ози се бе изписало онова упорито изражение, характерно само за младежите.

Страхотно. Просто... страхотно. Само това му липсваше тази вечер. Още един човек да го пита какво е направил на Беки. Пати вече почти го одра жив с изненадващо острия си език. Цяло чудо беше, че все още има кожа на гърба си.

— Кой казва, че съм й направил нещо?

Ози изпъна мускулестите си рамене и пристъпи още една крачка навътре в стаята. Ако Франк не се заблуждаваше, на момчето изглежда му се искаше да му стовари един, затова повдигна вежди предупредително.

— Хлапе, помисли си още веднъж, преди да направиш онова, което си решил.

— Накарал си я да плаче — обвини го младежът и се наду като паун. Изведнъж Шефа усети всяка една от годините на трудния си живот. — Опитва се да го скрие, когато слезе да довърши работата си по електрическата система на Хоука, но аз забелязах. Изплака си очите. И това не се случва за първи път.

Мамка му! Изобщо не искаше да знае, защото започваше да изпитва вина, което от своя страна го вбеси. Правеше всичко за доброто на Беки. Никой друг освен него ли не виждаше това?

— Е, понякога животът може да бъде и много жесток — изръмжа, ядосан на себе си, тъй като се чувстваше виновен заради Бунтарката, която го въвлече в тази проклета ситуация и бесен на Ози, че поставя под въпрос решенията му, понеже това само го накара да започне да се пита дали са правилни...

Не. Не! В този случай беше прав, дявол да го вземе!

Удари с длан въртящия се нож, за да го спре, след което вдигна ризата си и плъзна дяволски остро оръжие в изработената по поръчка кания, прикрепена към колана му.

— Тя трябва да бъде корава, ако ще продължава да работи с нас. Не мога през цялото време да стъпвам на пръсти около нея от страх да не нараня чувствата ѝ.

— Да стъпваш на пръсти? — Ози вдигна недоверчиво вежди. Доста често — като в момента, например — Франк усещаше липсата на свързаната с военното звание дисциплина. Когато беше в униформа, поне не трябваше да се тревожи за непокорните изражения върху лицата на подчинените си, особено онези, които наистина, ама наистина, минаваха границите на установеното. — Шефе, ти не се церемониш с никого, особено с Бунтарката. Ако не друго, си прекалено твърд с нея. Дори ѝ нямаш доверието, което тя заслужава. Беки е добра в техническата област. Наистина добра. Трябва да ѝ дадеш шанс...

— Взел съм вече решение — прекъсна той хлапака. — Всеки от нас има точно определено работно място тук. Тя не трябва да забравя какво е нейното и да се придържа само към него.

— Но ако ти просто...

— Достатъчно! — изкрещя Франк. — Този разговор приключи, Ози. Не искам да чувам и думичка повече, освен ако не искаш да ми

съобщиш актуализирания доклад за състоянието.

Младият мъж стискаше и отпускаше челюсти, все едно бе дробилка за дървесина, но беше достатъчно умен, за да разпознае заповедта, когато я чуе. Обърна се и сковано тръгна към вратата. Франк въздъхна тежко.

— Не си прав, Шефе — има дързостта да изсъска младежът, когато се извърна назад и го погледна намръщено. — Напълно грешиш.

Добре, може би малко беше прибързал и трябваше да остави малкия умник да анализира ситуацията.

— Е, тогава това е моя грешка, нали така? — контрира той, почувствал се изведнъж уморен от всичко.

Ози го изгледа дълго и упорито, поклати глава и напусна офиса, като затвори вратата след себе си не съвсем тихо.

Франк отпусна пулсиращата си глава в шепи. Всъщност, цялата тази гадост беше напълно излишна. Имаше мъже на мисия, които бяха в опасност: Рок и Дивия Бил изпълняваха задача в пустинята, а Кристиан и Мак придружаваха един мъж, за когото не знаеше абсолютно нищо, с изключение на притеснителния факт, че човекът заема едно от челните места в списъка „Най-търсен“ на много хора. Да не говорим за онова, което се бе случило с Призрака. Имаше повече от достатъчно неща, за които да мисли, което означаваше, че определено няма време да изпитва съжаление заради Ребека Райхарт, но точно това правеше. Съжالياваше.

— По дяволите! — Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади близалка „Дум-Дум“ с вкус на безалкохолна бира, разви обвивката и пъкна бонбона в устата си.

* * *

Металният вкус на кръв изпълваше устата на Нейт, докато трескаво гризеше дебелите възгетта, овъргаляни с пясък и Бог знае какво друго. Трябваше да се измъкне от тази дупка и да намери Григ.

Мили Боже, почти полудя, слушайки крясъците на приятеля си. Сега всичко беше тихо. Прекалено тихо.

По-рано, когато похитителите им ги оставиха, за да се отдадат на ежедневиия си запой, двамата с Григ си шепнеха през дебелия кални стени на колибата, давайки си кураж един на друг. Опитваха се да разберат защо са тук и изтощаваха мозъците и пребитите си тела, за да намерят начин да се освободят. Този път бе викал името на Григ отново и отново в продължение на десет дълги минути, без никакъв отговор, затова започна да гризе въжетата като обезумял, без да се интересува дали между зъбите му попада въже или кожа.

— Григ! — извика отново. — Отговори ми, проклет... — Приведе се напред, разтърсен от пристъп на дълбока, влажна кашлица. Похитителите им си доставяха удоволствие, като го измъчваха със „симулирано удавяне“^[1]. „В американски стил“, подиграваха се те, смеейки се. И да, Нейт беше уверен, че е хванал съответната „американска“ пневмония.

Когато кашлицата най-накрая утихна, си пое измъчено дъх — мътните го взели, имаше чувството, че е погълнал огън — и изплю алена кръв във финия пясък в нозете си.

Мамка му! Надяваше се кръвта да е от възпалените му венци, а не от дълбините на болните му дробове. Последното би било зле.

Е, не толкова зле, колкото, да речем, отвличането от група тангоси и тридневни изтезания без видима причина, още повече че копелетата бяха банда садисти, които изливаха омразата си към Америка върху двама от нейните граждани. Но все пак беше зле, ако кръвта идваше от дробовете му. Нещо като черешката на тортата в тази шибана ситуация.

— Григ! — викна отново и беше разтърсен от нов пристъп на кашлица. Този път в краката му имаше повече кръв.

Добре, определено идва от дробовете.

Така че... пневмония. Без съмнение.

О, страхотен късмет! Майната му! Мътните да го вземат!

Той се върна към гризането на стегнатото въже, с което бяха вързали ръцете му отпред пред тялото... и бинго! Примката около лявата му китка се разпадна в разнищена бъркотия. Бързо освободи и дясната си ръка, след това нападна въжетата около глезените си. Възлите бяха набъбнали от кръвта, просмукала се във влакната — опърпаните неща бяха накиснати в червената течност като кичур на

вамфир — и толкова здраво стегнати, че почти си счупи ноктите в опита си да ги разхлаби. След много ругатни и молитви най-после беше свободен. Алилуя!

Изправи се...

Опа!

Светът се завъртя около него.

Затвори очи, стисна ги силно, преглътна и се насили да диша дълбоко. Това помогна, макар и малко, защото в помещението — неговият отвратителен затвор през последните три дни — вонеше силно на прясно пролятата му кръв и на собствените му изпражнения.

Най-сетне, след още няколко успокоителни вдишвания, беше в състояние да се движи напред, без всички стени да танцуват пред погледа му. Взе своя КА-BAR, лежащ на паянтовата дървена маса, където го бяха оставили похитителите, и направи гримаса. О, човече, колко се радваха копелетата, когато пронизаха бедрото му със собствения му нож, докато бе завързан за стола. Два пъти.

Погледна подутия си, окървавен крак и усети как стомахът му се обърна. Ако скоро не получи лекарска помощ и солидна доза антибиотици, щеше да го загуби. От раните вече течеше миризлива зелена гной и се стичаше към коляното му като бавна, гъста река.

Мамка му, мамка му, мамка му!

Искаше отново да изкрещи името на Григ, но знаеше, че веднага ще изпадне в нов пристъп на кашлица, затова продължи да държи устата си затворена и използва всичките си запаси от сила, за да се завлече до вратата.

Заклучена!

Разбира се. Едва ли би могъл да има толкова голям късмет.

Опита да отвори ключалката с ножа си, но тя беше направена от дебело, закалено желязо, още отпреди Втората световна война и изобщо не помръдна.

— Майната ти! — извика той и заби ножа в дървената врата. Превисе надве, разтърсен от последвалата кашлица; този път количеството ярка кръв беше по-голямо.

Исусе, Мария и Йосифе! Състоянието му беше много тежко.

Когато най-сетне успя да се изправи, избърса с опакото на ръката устата си, и... — Здравей! — Каква красива гледка се разкри

пред сълзящите му, кървясали очи?! Ножът му стърчеше от старата врата, а смъртоносното острие беше преминало през нея.

Е, понякога се случват чудеса, помисли си Нейт.

Сграбчи дръжката на ножа, извади го и изследва дървото.

Сухо гниене.

— Добре, Григ — прошепна и направи крачка назад на треперещите си крака. — Идвам, приятелю. — Заби пръсти в пясъка, за да има опора и се хвърли с всички сила напред, удряйки с рамо вратата.

Мътните да го вземат! Усети как няколко ребра сдадоха багажа.

За щастие, не само те сдадоха багажа. От силния удар дървото се беше разцепило до пантите и сега там имаше доста голяма пукнатина.

Придържаше потрошения си гръден кош, докато започна да диша, без да иска да умре, след което се смръщи, отстъпи крачка назад, за да се засили, и отново се хвърли към вратата.

Бам! Цялата шибана изгнила дървесина излетя от пантите и Нейт се приземи с трясък в коридора. Изобщо не изчака да си поеме въздух — страхуваше се, че някое от счупените му ребра може да пробие с гръм и трясък белия му дроб. Изправи се, без да обръща внимание на болката и виенето на свят, изтича към съседната стая и бързо превъртя ключа. Когато се втурна вътре, залитна шокиран и застина отвратен.

О, Боже! Григ!

Едва не падна на колене.

Преглътна, клатейки глава, и отказа да повярва на онова, което сърцето му казваше... Отказа да повярва в истината — че е твърде късно — и се повлече напред.

Григ беше проснат върху грубо издялана маса и завързан към нея с разперени крайници. Навсякъде имаше кръв.

Твърде много кръв и...

Нейт се обърна и повърна, след като се бе приближил достатъчно, за да види огромната рана в хлътналия корем на Григ и голямата купчина кървави черва, увити около една дълга пръчка, лежаща до восъчнобялото тяло на партньора му.

— Григ, братко мой! — Плачейки, Нейт избърса повърнатото от устата му и положи мръсната си, трепереща ръка върху спечената от кръв коса на приятеля си. — Боже мой, какво са направили с теб?!

Не очакваше отговор. Под всичката тази кръв Григ беше мъртвешки блед, прекалено тих и твърде... изкормен, така че когато смъртно раненият мъж се прокашля слабо, Нейт залитна назад от изненада.

— Господи! Боже мой! — Обиколи масата и с помощта на ножа си преряза възетата около китките и глезените му. — Дръж се, приятелю! Ще те изведе от тук.

— Ъхе ... ме — изклокочи Григ и Нейт закуцука към единия край на масата. Сгуши красивото лице на Григ между мръсните си длани и се взря в замъглените от болка очи на най-добрия си приятел.

— Какво, приятелю? Какво каза?

— Ъхе ... ме... — избълбука Григ отново. Гъста кръв потече от единия ъгъл на пресъхналите му, напукани устни.

Нейт потисна риданието си и се принуди да се хване здраво за масата, за да не се свие на кълбо и да умре на момента.

Бяха отрязали езика му като наказание за всички мръсни имена, които Григ беше крещял по тях, докато го измъчваха. Копелетата му бяха отрязали езика!!!

Нейт поклати глава. Солени сълзи закапаха върху изкривеното от болка лице на партньора му и се оцветяваха в розово, заради спечената кръв...

— Не, приятелю. Ще те изведе от тук. Ще се справим.

Григ отривисто поклати глава и Нейт не можеше да се съдържи повече. Зарида неудържимо, наведе се надолу и притисна трескавото си чело в твърде хладното чело на Григ.

И двамата знаеха резултата. Едно на нула за тангосите.

Григ никога повече няма да види тази мръсна колиба от външната страна. Дори ако успее някак да намери сили в пребитото си, наранено тяло, за да го носи на гръб, и дори да измисли как да се справи с тази голяма купчина гниеци черва, нямаше начин приятелят му да оцелее при подобни действия.

Господи, Боже мой, в небесата!

— Моа ... ъхе ме...

— Боже, Григ! — Нейт плачеше толкова силно, че едва можеше да говори. — Н-не мооога. Н-не мога д-да го направя.

— Моа...

Нейт обви ръце около шията на Григ, разтърсван от сърцераздирателни ридания и силна кашлица. Счупените ребра го боляха адски, но той не можеше да овладее мъката си просто така. Не можеше да направи това. Не можеше да убие Григ. Не би могъл да живее с това, ако...

Григ изстена — звук на невъобразима болка — и Нейт изведнъж разбра...

Отдръпна се. Пое тежко и болезнено въздух, защото очите на Григ... Мили Боже, очите му бяха помътнели от нечовешката болка, но не би могъл да сбърка ужасяващата молба, изписана в тях. Молба към приятеля му да го избави от мъките.

Нейт си позволи един отчаян вик на неописуемо страдание и безсилен гняв, после преглътна и избърса лепкавите кървави сълзи от лицето си. Погледна надолу към партньора си, към своя най-добър приятел, подсмръкна и бавно кимна.

Григ затвори за кратко подутите си, кървясали очи. Когато отново ги отвори, отчаяната молба в тях бе заменена с горчиво примирение... и благодарност.

Господи, прости ми, помоли се Нейт и застана до ръба на масата. Обхвана главата на Григ с трепереща ръка и опря острия, смъртоносен връх на ножа в основата на черепа му.

— Обичам те, кучи сине! — прошепна Призрака, задавяйки се с кръв и сополи и от неописуемия ужас от всичко това.

Григ се усмихна.

В този миг, докато тази последна усмивката красеше лицето на приятеля му, Нейт плъзна стоманеното острие между черепа и първия прешлен и прекъсна гръбначния мозък на Григ и... Всичко приключи.

Нейт отметна глава назад и изрева.

* * *

Велики Боже!

— Нейт! — Али сграбчи широките му рамене и здраво го разтърси. Тъмната му глава отскочи от плоската възглавница. — Нейт! Събуди се, за бога! — Никога през живота си не бе чувала по-страшен звук от този, изтръгнал се от гърлото му. Дори писъците на майка ѝ в онзи ужасен ден, когато научиха за смъртта на Григ, не можеха да се сравнят с ужасяващия, сърцераздирателен вик на мъжа до нея. Звучеше като яростен, безпомощен зов на умиращо животно, примесен с рева на ядосан дракон и безутешната скръб на стотици животи.

След това стенанието спря, сякаш някой беше дръпнал шалтера.

Слава богу!

— Сънуваше — успокои го тя, поемайки си трудно въздух. Чувстваше се замаяна, но сега не беше време да се задъхва.

Той отвори черните си очи и се вторачи в лицето ѝ. За един кратък миг изглежда не я позна.

— Това е само сън, Нейт — повтори Али, като се опитваше да успокои едновременно и него, и себе си.

По дяволите!

Нейт преглътна. Адамовата ябълка бавно се раздвижи под загорялата кожа на гърлото му, докато пулсът му биеше толкова силно, че ѝ се стори, че може да го чуе. Ноздрите му се разшириха и за един кратък миг съзря в очите му пълно отчаяние... и неудържима болка. После той се извърна и скри страданието си от нея, сякаш то бе нещо, от което трябваше да се срамува. Вдигна завивката с глупавите щамповани риболовни блесни към лицето си и избърса сълзите толкова рязко, че би могъл да свали горния слой на кожата си, но това му действие беше напълно безсмислено, тъй като тя вече ги беше видяла. Тези покъртителни сълзи...

Боеше се, че ще ги вижда до края на живота си, заедно с ужасната, тъмна емоция, която бе зърнала в очите му в първите няколко секунди, след като се събуди.

— Тъъ... Искаш ли да поговорим за това? — попита младата жена, когато Нейт отново се появи изпод завивката.

— Не! — Завъртя рязко глава настрани и отказа да я погледне.

— Добре. — Али въздъхна и плахо обгърна с ръце раменете му. За утеха. Не успя да го обгърне целия, но се обви около него и се притисна с всичка сила до тялото му. Пъкна глава под брадичката му, постави буза върху широките му, топли гърди и се заслуша във

влудяващия ритъм на сърцето му, което препускаше почти неконтролируемо.

Проклятие! И нейното правеше същото. Никога през живота си не е била толкова уплашена, както когато ужасният вик на Нейт я изтръгна от дълбокия, спокоен сън.

По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Трябва да е било спомен от мъченията. Нали?

Или може би не. Нейт беше преминал през толкова много трудности, беше виждал толкова много ужасни неща, които тя не би могла дори да си представи, че вероятно бе напълно невъзможно да проумее какви отвратителни демони го дебнат, докато е уязвим и спи дълбоко.

Дълго време Али не продума, заслушана как стрелката на големия му, сложен ръчен часовник отмерва секундите, като по този начин даваше на себе си възможност да се успокои, а на него — да се отпусне.

Накрая, когато вече нямаше чувството, че сърцето ѝ ще изиграе сцена от „*Пришълецът*“ и ще изскочи от гърдите ѝ, тя попита:

— Това, въъ, често ли ти си случва?

Нямаше си и на представа колко.

— Достатъчно често — отвърна той. Гласът му бе строг и студен, много по-различен от този, с който разгорещено бе нашепвал името ѝ през нощта, докато се изливаше в нея.

— За... за изтезанията ли?

Нейт се надигна. Бързото му движение едва не я изхвърли от леглото — което показваше колко е мек проклетият матрак, удобен като циментов блок. След това, отново без да я погледне, със замах свали дългите си крака от леглото и вдигна окървавените си дънки от пода.

— Казах, че не искам да говоря за това — изръмжа и обу панталона си на голо.

Макар че бе отхвърлена толкова студено, Али не можеше да не се възхити на прекрасното му тяло, което най-вероятно доказваше, че е малко повече от луда по него. Да, но това не беше нищо ново, нали?

— Добре. — Опита се да го успокои. — Аз само... — Поклати глава и седна. Нямаше представа как да се справи с тази ситуация, при която един човек звучеше като че умира в съня си и очевидно беше

смутен, че тя е станала свидетел на неговата уязвимост, но щеше да даде най-доброто от себе си. Или, в този случай, щеше да прибегне до едно старо клише: — Ако някога пожелаеш да говориш за това, искам да знаеш, че за теб съм винаги тук.

Той се обърна. Красивото му лице изглеждаше необичайно сурово на мъждивата жълтеникава светлина на нощните лампи.

— Мислех, че това е само за една нощ.

Опа! *Какво?*

— Аз не... — Тя поклати глава. — Нямах предвид това. Просто си помислих...

— Забрави! — изсъска той. — Престани да мислиш!

— Нейт! — Младата жена протегна ръка към него, като с другата повдигна абсурдно смешната завивка върху голите си гърди. Изведнъж се почувства страшно уязвима. — Моля те, спри! Не е нужно да ми казваш какво си сънувал, но не... не го използвай като извинение да се затвориш отново за мен. Не го използвай като повод да ме отблъснеш. Просто искам...

— Не използвам нищо като оправдание — прекъсна я с презрително сумтене. — Не ми е и нужно. Споразумяхме се само за една нощ. — Отривисто посочи през прозореца към бледорозовата светлина, озарила източния хоризонт. Новият ден изглеждаше така, сякаш си слагаше червило. — Вече е сутрин. Така че... — направи вълнообразно движение с едрата си ръка — ... зората на новия ден слага край на този малък, безумен експеримент.

Думите му я пронизаха чак до мозъка на костите.

Безумен експеримент?

— Но аз си помислих...

— Какво? — Той извърна леко глава и постави широката си длан като фуния до ухото си.

В този момент ѝ се искаше да го удари. Отново. Само че този път така, че много, ама много да го заболи. Да го нарани толкова силно, колкото я нараняваше той.

— Виж — каза Нейт, като се наведе, за да си вземе ботушите, докато тя просто седеше и се взираше в него с ням ужас. — Сексът наистина беше страхотен, сладурче. Вероятно най-добрият в живота ми. Но и двамата знаем, че беше само за една нощ. Не го съсипвай с опита си да го превърнеш в нещо друго.

Вероятно най-добрият в живота му? Вероятно?!!

Сега искаше не просто да го удари, а да откъсне проклетата му глава.

— Ти си най-... — Пронизителният звън на мобилния му телефон прекъсна унищожителната обίδα, която напираше на езика ѝ.

Той вдигна язвително вежди.

Да, спасен от звъна на телефона. Отново клише.

Али рязко затвори уста, наблюдавайки го как вади айфона от джоба на дънките си. Нейт ѝ хвърли мрачен поглед, преди да поднесе апарата до ухото си.

— Призрака — кресна той, като обърна към нея широкия си гръб, който носеше крещящото доказателство — следите от ноктите ѝ — за горещия екстаз на миналата нощ. Една нощ, която беше може би най-добрата в живота му, и която — очевидно — нямаше никакво желание да повтори.

Али се извърна. Не искаше да чува остатъка от разговора. Не ѝ беше и необходимо. Всичко, което ѝ трябваше да знае, беше изписано на подлото му, красиво лице.

Всичко бе свършило. Беше се съгласил на една нощ и тази нощ бе стигнала до неизбежния си завършек, така че ѝ оставаше... какво?

Нищо, ето какво.

Нищо, освен мъчителния спомен за сладката страст, която бяха споделили. Нищо, освен ужасяващата увереност, че няма да обича никой друг мъж така, както обича Нейт. Нищо друго, освен едно сърце, което бе изпълнено с надежда, а сега бе разбито на хиляди кървави парченца.

Отхвърли завивката настрана и стана от леглото. Бързайки към банята, събра разхвърляните си дрехи и отказа да се поддаде на горещите сълзи, които неудържимо напиреха под клепачите ѝ.

Какво очакваше? Той беше Нейтън Уелър — Призрака. Ледения. Господин Безчувствен, както обичаше да го нарича Ози. Наистина ли си мислеше, че една нощ, прекарана с нея, изведнъж би го превърнала в някой друг? Е, той наистина се преобрази, но също както при Пепеляшка, метаморфозата му бе ограничена във времето. Не в полунощ, както е в приказката, а с появата на новия ден.

И не остави след себе си стъклена пантофка.

О, не! След себе си той успя да остави само глупавото й, импулсивно, разбито сърце.

---

[1] Симулирано или фалшиво удавяне — метод на изтезаване, при който се симулира удавяне на жертвата. На лицето се поставя кърпа, върху която се излива вода, което силно затруднява дишането. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Трябва да се държиш здраво — инструктира Нейт Али, докато се движеха в натоварения чикагски трафик. Фантома се провираше между колите, които нямаше как да направят място на ревящия двуколесен звяр. — Ози току-що се обади и ми съобщи, че тунелът под реката не може да се използва, затова се налага да минем през главната порта като светкавица.

— Тунелът под реката? — Гласът ѝ звучеше дрезгаво, все едно не го беше използвала много отдавна. Е, не беше изненадващо, тъй като това бяха първите думи, които си разменяха, след като Нейт провали всичко в онази окаяна мотелска стая.

Почти петнадесет часа Али бе запазила пълно мълчание и се бе опитала да се докосва до него възможно най-малко — само в случаите, когато се налагаше да се подпре на тялото му от страх да не падне на завоите. Никога не бе предполагал, че е възможно да жадува... или да му липсва толкова много обикновения контакт с друго човешко същество.

— А, искаш да кажеш пещерата на Батман^[1] — отговори сама на въпроса си. — Какво се е случило?

Човече, само при звука на гласа ѝ сърцето му забързваше ритъма си. Може би, ако вземеше следващия завои по-рязко, тя щеше да бъде принудена да увие ръцете си около него и след това... Не. Имайки предвид, че през целия път на връщане се бе притискала назад към облегалката, по-вероятно би предпочела да излети от седалката на Фантома, отколкото да го докосне и с пръст.

Проклятие! За относително интелигентен човек понякога се държеше като първокласен надут глупак. Тази сутрин беше един шибан пример за това.

— Спомена за някакъв проблем с хидравликата на отварящия механизъм на вратата откъм страната на „Черните рицари“ — отвърна Нейт. — Можем да влезем в тунела през входа, намиращ се на паркинга, от другата страна на пътя, но тогава ще се наложи да стоим

вътре. Само Бог знае колко време ще отнеме преди Бунтарката да оправи проблема. Не знам за теб, но на мен мисълта да стоя затворен в онзи усвоен проход, под тоновете мръсна вода на река Чикаго, изобщо не ми звучи примамливо.

Ха! Изведнъж се превърна в словоохотливата Кати^[2]?

Не беше произнасял толкова много думи от... Е, откакто Али го бе прегръщала силно и нежно бе изтръгнала от него историята за Москва.

Може би се опитваше да компенсира всичките часове на мълчание днес... или просто беше задник.

Помисли си, че тя ще заложи на последното.

— Хмм — измърмори младата жена, без да предполага каква е посоката на мислите му. — Съгласна съм с теб, но защо трябва като светкавица... Хей! Тъпанар! — Тя заплаши с юмрук таксиметров шофьор, който за малко да ги прегази в стремежа си да пресече на зелено.

Леле, подложи едно момиче на силен стрес за няколко дни, облечи го в черна кожа, дай му пистолет и изведнъж то се превръща в Зина — принцесата воин^[3].

Шофьорът сигурно бе видял изражението „*Мога да кастрирам мъж само с мисълта си*“ на лицето ѝ, защото вдигна ръце в знак на „*Извинявам се!*“ и Али изръмжа:

— Както и да е... Само не разбирам защо трябва да минем като светкавица през предната порта. Има ли нещо, което не ми казваш?

Нейт не можеше да повярва, че водят този почти разумен разговор след начина, по който бе оплескал нещата в „Хепи Ейкърс“. Беше се държал като пълен идиот, но, мили Боже, никога не бе очаквал да се събуди от непрекъснато повтарящия се сън за ужасната смърт на Григ и да види над себе си красивото, загрижено лице на Али.

Сякаш някой беше забил кама във вече разбитото му сърце.

Беше наранен и унижен, че го видя да плаче като бебе и да крещи като идиот, докато я държеше гола в обятията си. Али го гледеше с толкова състрадание и мило, нежно съчувствие, а той бе убил единствения човек, когото тя обичаше повече от всичко на света. Това го накара да се чувства невъобразимо виновен — беше се държал като задник, беше казал неща, които изобщо не мислеше. Неща, които със

сигурност щяха да я накарат да се отвърне от него, за да не му се налага да се справя с факта, че умира вътрешно.

Мамка му!

Само при спомена за изражението на лицето ѝ, когато ѝ обърна гръб — в противен случай щеше да падне на колене и да ѝ изповяда всичко — му се прииска да се свие на кълбо и да заплаче. Тя изглеждаше така изненадана, толкова разочарована и така... наранена.

Някой трябва просто да го застреля и да го избави от мъките му.

О, я почакай малко! Някой вече беше стрелял по него, но това само бе увеличило текущия му списък „Това е причината животът ми да е гаден“.

— Нейт? — Али го изтръгна от безжалостните му мисли. — Има ли нещо, което не ми казваш?

— Да. — Той погледна в огледалото за обратно виждане поне за десетхиляден път, откакто бяха потеглили тази сутрин. — Този, който ми се обади сутринта, беше Ози... — О, страхотно, само това им трябваше сега, да си спомнят, какво точно беше прекъснало обаждането на Ози. — Тъъ... — Прокашля се и продължи упорито: — Както и да е, помниш ли онзи тип, когото застрелях пред къщата на родителите ти? Същият, за когото предположи, че е твоят нападател? За него се знае, че работи винаги с двама съучастници. И ако не греша, черният джип зад нас ни следва още откакто прекосихме границите на града. Не се обръщай! — нареди мъжът, когато тя понечи да направи точно това.

— Наистина ли мислиш, че ще се опита да ни нападне посред бял ден?

Посред бял ден? Тази жена беше невероятна, но също така и невинна като бебе.

— Слънцето скоро ще залезе, а в момента ние се движим на запад, така че то свети право в очите ни и ни заслепява. Тактически сме в неизгодно положение.

Усети как ръката ѝ се движи, когато тя посегна към резервното оръжие. Тази сутрин го беше помолила за малкия колт. Той бе повдигнал вежди, но изпълни искането ѝ, само за да я наблюдава като хипнотизиран, докато проверява още веднъж барабана, преди да пъкне оръжието в колана на дънките си.

Защо се възбужда от това как пръстите ѝ с лакирани в розово нокти галят пистолета му можеше само да гадае. Този въпрос вероятно ще трябва да обсъди с онзи психиатър, чиято визитна картичка беше мушна под дюшека си.

— Не го изваждай! — предупреди я той. — Последното нещо, от което се нуждаем, е полицията да ни арестува за нелицензирано, скрито оръжие.

— Няма да го вадя, освен ако не е абсолютно наложително — увери го Али, при това със забележително спокоен глас.

— Трябва да се свържа с централата — каза Нейт — затова ще превключа връзката и ти няма да можеш да комуникираш с мен чрез микрофона, докато не се окажем в безопасност в двора на работилницата. Става ли?

— Да, добре. — Чу я как преглътна тежко и този сух, специфичен звук беше единствения признак, че се страхува. Проклетата жена изглеждаше като пухкав сладкиш, пълен със сметана, а се оказва твърда като камък.

Преди да натисне копчето за бързо набиране на телефона си, трябваше да ѝ каже още нещо.

— Али?

— Какво?

— Съжалявам. — Тишина. Вероятно не бива да бъде прекалено изненадан от това. — Аз, във, просто исках да го знаеш — завърши неубедително, след което натисна бутона с цифрата две и веднага щом каза паролата, се заслуша в серията кликания и звукови сигнали, които показваха, че е установил защитена връзка.

* * *

Даган изтича по покрива на магазина за гевреци и се скри зад огромния индустриален климатик. Проклетото нещо бучеше като реактивен двигател, но през следващите няколко минути нямаше да му се наложи да напруга ушите си, тъй като бе чул всичко, което му бе необходимо, точно преди да се изкатери по старата противопожарна стълба и да се метне на лепкавия катранен покрив срещу територията на „Черните рицари“ АД.

А именно — безпогрешния гърлен рев на чудовищния мотор на Призрака.

— Защо, по дяволите, не използваш тайния проход, глупав задник такъв? — изръмжа и щракна предпазителя на своя глок.

Петнадесет мизерни куршума. Това е всичко, с което разполагаше, защото беше оставил резервните пълнители в зелената си чанта, в джипа, паркиран на една пряка от тук.

Глупак, голям глупак!

Но не толкова, колкото Нейтън Уелър, устремен към предната порта на „Черните рицари“, когато имаше чудесен таен вход, който можеше да използва.

Даган точно беше извадил мобилния телефон, за да се обади анонимно на Рицарите и да ги информира за две тъмни фигури, които дебнат около оградата на тяхната собственост, когато чу гърления рев на дяволския мотор. Така че сега, вместо да направи едно просто телефонно обаждане, беше принуден да заеме позиция на покрива с петнадесет скапани куршума.

* * *

Нейт караше по улицата като луд. За щастие, трафикът тук не беше много натоварен, иначе щеше да изплаши до смърт останалите шофьори.

Даде знак с вдигнат палец на Манус в караулното помещение и голямата порта от ковано желязо започна бавно да се отваря. Тогаво космите на тила му внезапно настръхнаха. *Внимание, Уил Робинсън!*^[4]

Призрака едва успя да достигне пистолета, затъкнат в колана му, преди около тях да експлодира пълен хаос. Буквално.

Караулката почти се разпадна пред очите му, надупчена цялата от куршуми, които пробиха стъклото и раздробиха повърхността на дървената конструкция.

Мътните го взели! Манус!

Нейт чу ужасения писък на Али, въпреки че не бе свързан с нея чрез слушалките на каската си, и, да му прости Бог, на секундата забрави за Манус Конъли.

Единствената му грижа сега беше момичето зад гърба му.

Младият мъж рязко изви кормилото, гумата на предното колело изпищя и запуши, парливият пушек замъгли зрението му, докато забиваше петите на рокерските си ботуши в настилката толкова силно, че едва не си счупи глезените. За щастие, твърдата подметка на обувките му предотврати нараняването, но...

Мамка му!

Когато се опита с всички сили да задържи под контрол огромната тежест на чудовищния мотор, за да не поднесе, каучукът на подметките бързо се загря и се разтопи. Всеки негов мускул се опъна до краен предел, докато се бореше с близо четвърт тон изработена по поръчка стомана.

Контролът престана да бъде проблем, когато серия от куршуми разруши задния калник. Голямата гума избухна под тях и младият мъж нямаше никакъв друг избор, освен да остави мотора да падне на земята, надявайки се големината му, плюс по-голямата част от собственото му тяло, да бъдат достатъчни, за да предпазят Али от сипещото се като град олово.

Тя все още продължаваше да крещи, когато я притисна към земята и я покри с тялото си. Използвайки Фантома като оскъдно прикритие, Нейт постави едната си ръка върху шлема на Али, за да предпази главата ѝ, а с другата вдигна оръжието си и...

Къде, по дяволите, беше стрелецът с автомата?!

Очакваше да види черния джип, но него го нямаше никъде. Може би грешеше. Вероятно параноята му постепенно взимаше връх...

Той се наведе, когато един куршум се заби в димящия двигател на мотора и прогърмя по-силно от шибана железопътна катастрофа.

Тук, по средата на улицата, бяха лесна мишена и все едно си просека смърт от отравяне с олово. Дори и дебелията стомана на шасито на Фантома не предлагаше сигурно прикритие срещу стрелец с АК-47.

Нейт веднага разпозна *ра-та-та-та*, звукът на руското оръжие. Беше го чувал достатъчно често, докато работеше в твърде много мръсни дупки по целия свят.

Един от куршумите рикошира в кормилото със силно свистене и младият мъж успя да получи представа за траекторията му. Най-после.

Вдигна глава и се прицели в тъмната фигура на човека с автомата, който се подаваше иззад ъгъла на ресторанта за бързо

хранене, една пряка по-надолу. И, както винаги, светът около него престана да съществува.

Искаше му се да има под ръка добрата стара Сиера с нейната оптика, но това не беше решение. Тъй като не разполагаше с време, за да я сглоби, а и не смееше да мръдне от защитната си позиция върху Али, която се беше свила под него и едновременно с това се опитваше да вдигне глава и резервното оръжие, което ѝ беше дал. Тази глупава, прекрасна жена.

Но това нямаше значение. Той беше почти толкова добър с пистолета, колкото и с пушката. Дишането му се забави, както и ритъмът на сърцето му.

Спокойствието е цар, обичаше да казва Григ, и това беше вярно, особено когато човек се сблъска с превъзхождащ по сили противник и глупава жена, която продължава да опитва да се измъкне изпод него, за да се присъедини към битката.

Тя наистина беше Зина, принцесата воин.

Един куршум профуча покрай шлема толкова близо, че усети топлината от завихрения въздух върху бузата си, и след това времето спря. Ръкохватката на полуавтоматичния пистолет, облечена в мека фина гума, се сля с дланта му и непоколебимият му пръст се плъзна върху спусъка. За част от секундата или може би един миг повече, автоматично отчете разстоянието, траекторията на куршума и коригира целта спрямо хоризонтала. Не му остана нищо друго, освен да натисне спусъка.

Куршумът 45-ти калибър напусна цевта със силен гръм и дивото тракане на автомата замлъкна.

Да... На човека вероятно ще му е малко трудно да използва Калашника с тази два и половина сантиметрова дупка над дясното му око и с голяма част от сивото му вещество, излетяло през раната на тила.

В оглушителната тишина, непосредствено след смъртта на стрелеца, Нейт можа да чуе как Али ругае до ухото му:

— Остави ме да стана, по дяволите! Мога да ти помогна!

Той едва не се усмихна.

— Не мърдай! — посъветва я грубо. Не искаше да поема рискове, докато оглежда района. Беше я смачкал под себе си, но по-

добре няколко контузии и охлузвания, отколкото куршум... Възстановяването от такива дребни наранявания беше много по-лесно.

Когато впери поглед в онова, което беше останало от караулното помещение, едва преглътна жлъчката, надигнала се в гърлото му. Би било цяло чудо, ако Манус все още е жив.

Нейт не искаше да напуска защитната си позиция над Али, но най-малкото трябваше да отиде и да провери какво става с Манус. Човекът беше Рицар — е, само тяхно доверено лице — но не можеше просто да седи тук, ако има все още някакъв шанс да му помогне.

— Искам да останеш зад Фантома — инструктира той младата жена, като продължаваше да претърсва с поглед околните сгради за колеги на стрелеца с автомата. — Трябва да отида да проверя караулното помещение.

Не изчака отговора ѝ, просто се надигна от податливото ѝ тяло и...

Един куршум се заби в настилката до левия му крак. От удара горещият асфалт избухна в остри малки парченца.

Това не беше автомат. О, по дяволите, не. Това беше пушка с ръчно зареждане. Доста добра при това, ако съдеше по звука ѝ.

— Мамка му...

Той легна отново върху Али, насочвайки оръжието си по посока на изстрела. Тогава нещо привлече вниманието му.

Един мъж с пистолет в ръка притича по протежението на покрива на магазина за гевреци. Този беше луд! Силуетът му се открояваше на хоризонта и за Нейт бе детска игра да го покоси с един куршум, но човекът не се целеше в тях.

Мистериозния?

— Какво, по...

Не получи шанс да довърши въпроса си, тъй като Мистериозния изпразни в залп оръжието си и бързо се прикри зад климатичната инсталация на покрива, когато моментално отвърнаха на огъня му.

Тогава куршумите внезапно спряха да летят. Тишината, която се установи на улицата, беше осезаема и тежка като шасито на Фантома. Тихото *тик-тик-тик* на работещия на празен ход двигател на мотора звучеше ужасно силно, в сравнение с нея.

Призрака претърсваше с поглед отсрещния покрив за Мистериозния, когато сподавен вик го накара да се обърне. Видя

мъжете от „Черните рицари“ устремени към тях, въоръжени до зъби и с оръжия в готовност за стрелба.

И тогава...

— О, Боже мой! — прошепна Али. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато погледна през откренатата порта от ковано желязо в двора на комплекса. — Това Пати ли е?

— Не! — изстена Нейт. Гърдите му се стегнаха толкова силно, че беше цяло чудо как изобщо си поема въздух. — Мили Боже, не!

Но отричането не можеше да промени факта, че Пати лежеше на асфалта на по-малко от два метра зад вратата, а тъмната локва кръв под нея бавно се разстиляше в зловещ кръг. Мътните го...

Господи, изглежда е носила поднос с шоколадови бисквити, когато е била повалена, и сега те се бяха разпръснали около тялото ѝ като ужасяващи конфети.

В един момент Дан беше коленичил до жена си, а в следващия се спусна към откренатата порта, крещейки като обезумял. Той трескаво се заизвива, докато успее да мине през пролуката и, напрегнал яките си мускули, се впусна в налудничав бяг. И тогава...

Мамка му!

Той се блъсна в Мистериозния, който слизаше по противопожарната стълба на магазина. Кинетичната сила от деветдесеткилограмовото тяло на Дан Ман изхвърли двамата мъже във въздуха и те изпуснаха оръжията си, които бяха забравени в последвалата борба за надмощие. Секунди по-късно Дан вече седеше върху гърдите на господин Мистерия и налагаше лицето му с юмруци.

— Дан! — изкрещя Нейт и се затича към двамата мъже. — Той не е стрелецът!

Но мъжът не можеше да го чуе; от ярост и мъка не беше на себе си, оглушал за всичко в огромното си желание за отмъщение.

Нейт обви ръце около гърдите му, получавайки жесток удар с лакът по ухото, от който едва не загуби съзнание, но успя да издърпа крещящия и плачещ мъж от неговия противник. Това съвсем не беше лесна задача, въпреки че Призрака тежеше с десет килограма повече от приятеля си, който бе изпаднал в неконтролируема ярост, сякаш във вените му бушуваше огън, даващ му силата на десет мъже.

— Той не е човекът! — изрева Нейт право в ухото Дан, борейки се с всичка сила, за да задържи ритация и ръмжащ, обезумял кучи син.

— Той не е този, който застреля Пати!

— Тъп шибаняк! — изкрещя Мистериозния.

О, страхотно! Точно от това нямаше нужда в момента, но мъжът в ръцете му внезапно застина. Усещаше как цялото тяло на Дан се тресе и той стисна здраво, очаквайки приятелят му да опита да се изтръгне от хватката му. Само че не се случи точно това. Тъпият шибаняк — да, Мистериозния имаше право поне по отношение на това — рязко отхвърли главата си назад и удари носа на Нейт толкова жестоко, че пред очите му затанцуваха ярки жълти звезди. Той разхлаби хватката си, когато по устата и брадичката му рiekна кръв.

Дан Ман използва моментния шок на Призрака и отново се хвърли върху противника си, докато човекът се опитваше да се изправи на крака. С отвратителен, тъп звук, двамата паднаха на настилка и Рицарят бързо възвърна надмощието си. Само че този път не започна да удря господин Мистерия. О, не. Този път той обвини ръце около шията на мъжа и стисна толкова силно, че сухожилията му изпъкнаха, дебели като градински маркучи.

— Той... се... из-измъкна. — Мистериозния се задави, лицето му стана червено като домати, а очите му щяха да изскочат от орбитите си. Заради собствените си силни ридания Дан не можеше да чуе човека, нито да види как противникът му се мъчи да говори през сълзи и сополи, размазани в ужасна каша по изкривеното му лице.

— Дан! — Нейт се наведе над двамата мъже, без да обръща внимание на течащата в устата му кръв. — Трябва да ме чуеш, приятелю. Този човек тук не застреля Пати. Той ни помагаше. — Той погледна към господин Мистерия и видя, че той вече забелва очи. — Хайде, пусни го! — Постава тежката си длан върху рамото на Дан. Мъжът се тресеше толкова силно, че Нейт се опасяваше, че костите му могат да се разпаднат на прах.

Тогава Дан Ман си пое дъх, измъченият му поглед срещна очите на Нейт. Яснотата бавно се завръщаше през мъглата на временната лудост.

— Хайде, пусни го! — повтори Призрака. — Хванал си грешния човек. — Дан погледна Мистериозния, чиито нокти бяха оставили дълбоки кървави следи по китките му. — Чуваш ли? На теб говоря, войнико! — изкрещя Нейт и разтърси рамото на колежата си, защото

ако той не се осъзнаеше, господин Мистерия щеше да бъде история. — Ще убиеш един невинен човек!

Изведнъж Дан отпусна ръце, стана от противника си и се изправи на разтрепераните си крака. Залитайки, тръгна към мъртвата си съпруга, като през целия път не спря да плаче от болка.

Боже! Боже!

Нейт накъсано си пое дъх и избърса с опакото на ръката устата и брадичката си. Мистериозния лежеше по средата на улицата и поемаше на големи глътки сладкия животворен кислород в белите си дробове.

Е, успя да спаси поне един живот днес.

Призрака изплю алена кръв на асфалта, преди да се обърне и да види как Али поема тениската, която Ози беше съблякъл. Младата жена бързо притисна фланелката върху кървящата рана в огромните гърди на Манус. Манус се мръщеше и стенеше, но очите му бяха вторачени в лицето на Али, докато тя се навеждаше напред, за да каже нещо, което Нейт не можеше да чуе заради воя на сирените в далечината.

Невероятно! Човекът беше все още жив. И може би щеше да остане жив, ако онова, което приближаваше към тях, беше линейка. Съдейки по енергичното жестикулиране на Шефа и крясъците му, докато раздаваше заповеди по мобилния си телефон, имаше доста добри шансове за това.

Странен, задушавач плач отекна над приближаващите сирени и го накара да погледна назад през портите — което беше грешка, защото ужасната гледка, която се разкри пред очите му, щеше да го преследва до края на живота му.

Дан седеше в огромната локва кръв, заобиколен от пръсналите се шоколадови бисквити, и стискаше в прегръдките си безжизненото тяло на съпругата си. Люлееше се напред-назад и ридаеше, лицето му бе мокро от сълзи и изкривено от мъка.

Пати. Боже! Не искаше да повярва.

Тя беше майка на групата. Тази, която се грижеше всички да са нахранени. Тази, която се грижеше всички да бъдат облечени в чисти дрехи. Тази, която се грижеше винаги да има бира в хладилника и снакс в шкафа. Тя беше хладният глас на разума, когато от твърде многото тестостерон неизбежно се нахвърляха един върху друг.

А сега вече я нямаше.

В един миг, погрешно насочените куршуми на един луд бяха угасили светлината на живота ѝ завинаги.

— Кучи син! — изруга Нейт и изтри с ръка влажните си очи.

Какво, по дяволите, правеше тя до портата все пак? Всички трябваше да останат на сигурно място в сградата, докато двамата с Али и проклетата флашка бъдат в безопасност обратно в работилницата и те...

— Къде отиваш? — Той насочи оръжието си към Мистериозния, когато човекът направи крачка надолу по улицата.

— Вторият стрелец се измъкна — отвърна дрезгаво мъжът и вдигна ръце с дланите напред. По гърлото му вече личаха първите синини.

— Отдавна го няма, човече — заяви Призрака, без да сваля пистолета си, все още несигурен точно на чия страна играе господин Мистерия. В престрелката беше на страната на Рицарите, но това не означаваше, че ще остане там. — Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

— Но бих могъл...

— Тц-тц. Няма да изчезваш от погледа ми, докато не разбере какво, по дяволите, става тук и кой, по дяволите, си ти.

Устните на Мистериозния се изкривиха в зловеща гримаса.

— Е, аз съм Даган Золнер, бивш агент на ЦРУ. А колкото до това какво става тук? Мисля, че може би съм в състояние да хвърля малко светлина върху въпроса.

---

[1] Пещерата на Батман е подземният щаб на комиксовия супергерой, състояща се от серия подземни пещери под резиденцията му. — Б.пр. ↑

[2] *Словоохотливата Катю* (Chatty Cathy) — говореща кукла, произвеждана от фирмата Mattel от 1959 до 1965 г. Първоначално в нея са били заложени 11, а по-късно 18 фрази като: „Обичам те“, „Вземи ме със себе си“, „Да играем на училище“, „Може ли бисквитка“. — Б.пр. ↑

[3] *Зина, принцесата воин* — американско-новозеландски телевизионен сериал 1995 — 2001 г. — Б.пр. ↑

[4] *Внимание, Уил Робинсън!* — Израз от американския телевизионен сериал „Изгубени в космоса“, 1960 г. В ежедневието

фразата се използва, когато някой е на път да направи грешка или може да попадне в опасност. Използва се също и от хакерите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Али седеше на твърдия съваем стол в конферентната зала на „Черните рицари“ АД и замаяна гледаше как Ози свързва флашката с един от своите компютри. Имаше чувството, че сънува. Би трябвало да сънува. Последните два часа не бяха реални. Или?

Не бе участвала в ожесточена престрелка, милата Пати не беше мъртва, пазачът не беше по средата на тежка операция с минимален шанс за оцеляване и полицията в Чикаго не беше прикрила в действителност цялата тази история, обявявайки я за сблъсък между конкурентни банди — според строгите указания на някой, заемащ много висок пост в правителството. Но когато се взря в мрачните лица на Нейт, Франк, Ози и Мистериозния, тя поклати глава. Не можеше да отрече, че това се е случило. Беше участвала в престрелка, Пати беше мъртва, полицията прикри всичко и Манус — беше научила, че пазачът е брат на червенокосия гигант — точно в този момент е на операционната маса.

Цялата ситуация беше съвсем реална и за да станат нещата още по-лоши — ако това изобщо беше възможно — сега щеше да разбере дали брат ѝ наистина беше откраднал строго секретни файлове, за да ги продаде на черния пазар, както твърдеше бившият агент Золнер.

— Вътре сме — обяви Ози. Пъргавите му пръсти летяха по клавиатурата. — Изглежда има само куп екселски файлове... Чакайте... Май има и видео.

— Пусни го — изръмжа Франк, разкърши рамо и се намръщи. — Може би то ще ни каже за какво точно става въпрос, по дяволите.

Али погледна към едрия мъж. Изсеченото му лице бе изкривено от болка и притеснение, но той като че ли успяваше да се контролира. Въпреки ужасната трагедия от последните няколко часа, въпреки факта, че имаше вероятност да стане и още по-ужасно, ако Манус почине на операционната маса и научат, че Григ наистина се бе превърнал в предател, той се владееше забележително добре. Младата жена предположи, че твърдите мъже като него се държат точно така в

трудни ситуации — мобилизират се, за да могат хората като нея да живеят в американската мечта — свободно, мирно и... безгрижно.

Кой знае защо тази мисъл ѝ се стори особено ужасна и това, в комбинация със спомена как Пати лежи бледа и безжизнена в огромна локва кръв, с разпръснати наоколо шоколадови бисквити, изведнъж разбунтува стомаха ѝ.

Никога повече нямаше да яде шоколадови бисквити! Никога, никога! Само при мисълта...

— Упс! — Тя сложи длан пред устата си и бързо огледа стаята. Като че ли имаше едно пластмасово кошче за боклук до вратата на офиса на Франк? Така че, ако се наложи да повръща, реши тя, може да го направи там...

О, по дяволите!

Вече не мислеше за кръв, шоколадови бисквити, кошчета за боклук или нещо друго, защото лицето на обичния ѝ брат се появи на огромния монитор и дъхът замръзна в дробовете ѝ подобно на огромна буца лед. Кръвта във вените ѝ изстина и кожата ѝ настръхна.

— Хей, Ози! — каза Григ, звукът на този толкова познат глас я задуши.

— Дишай, Али. — Силните пръсти на Нейт стиснаха треперещото ѝ рамо. — Дишай, захарче.

Да, това беше добра идея, така все пак нещо щеше да продължи да функционира, докато в същото време сърцето ѝ отново беше разбито и болката изпълни ненадеждния ѝ вече стомах.

— Добра работа, успял си да хакнеш кода ми! — продължи Григ, прекрасното му лице изглеждаше точно така, както си го спомняше. Красив, надежден и малко заядлив... Добре де, много заядлив. — Не че е било голям проблем за теб, сигурен съм. — Той се засмя и сладкият звук беше като стрела, която се заби право в кървящото ѝ от болка сърце и разруши самоконтрола ѝ. — Така... — Видеоизображението му се наведе към екрана и младата жена затаи дъх — Ако гледате това, значи и Призрака е там, с вас. Здравсти, приятелю!

— Исусе! — промълви Нейт. Гласът му бе дрезгав от вълнение.

— А аз най-вероятно съм мъртъв. — Григ смръщи лице, носът му се сбърчи по начина, който Али толкова много обичаше. — Съжалявам.

— Господи, човече! — Нейт се задави и се обърна. За Али това бе последната капка, която преля чашата. Сълзите, които се бяха събрали в очите ѝ, потекоха топли и солени по бузите. Някой ѝ подаде кърпичка. Използва я, за да попие част от тях...

— Както и да е... — продължи Григ. — Това означава, че лайното е ударило вентилатора, че сте разбрали за моята малка странична работа и Али си е спомнила за онази USB-памет, пристигнала на адреса ѝ по необичайно време. Затова нека се опитам да внеса малко яснота в ситуацията. Вчера ми се обади специален агент Дилейни от ФБР. Аз, въъ, запознах се с него преди време, когато двамата с Дивия Бил проникнахме в онази смахната религиозна секта, занимаваща се с производството на тонове метамфетамини. Спомняш ли си, Нейт? Той е този, за когото ти говорих. Дето обича да носи слънчеви очила Прада и мокасини Гучи.

— Мамка му! — изруга Нейт и Ози натисна бутона „пауза“ на видеото, когато събраната около монитора група се обърна към Призрака. Той прокара трепереща ръка по лицето си; триенето на наболата му брада прозвуча като от шкурка срещу грубата му длан. — Не си спомних името Дилейни, защото Григ винаги го наричаше човекът GQ^[1].

— Какво си спомняш сега? — настоя Франк. Сивите му очи бяха зачервени, но гледаха будно.

— Не много. — Нейт поклати глава със съжаление, ругаейки под нос. — Само, че Григ беше толкова впечатлен от уменията на този човек, колкото и от усета му към модата.

— Хмм — изсумтя Франк, очевидно изключително безразличен към някой, който се интересува от мода. После всички се обърнаха отново към екрана на компютъра. Ози пусна записа отново.

— И така... Дилейни ми се обади и каза, че има работа, която само аз мога да свърша, тъй като не се доверява на никого в неговия офис или на някоя от другите агенции. Предупреди ме, че е от решаващо значение да не споменавам на никого за мисията, дори и на вас. Твърдеше, че е много рисковано, и има елементи в играта, които не може да контролира, затова иска да ограничи опасността, като възможно най-малко хора знаят за задачата. Така... — Григ поклати глава и се усмихна с прекрасната си, безгрижна усмивка. — Знам, че в момента всички ме проклинате, но Дилейни не би ме потърсил, ако не

се намираше в затруднение, което... — Усмивката на Григ се превърна в гримаса. — Оказва се, че той е... тъъ, беше... По дяволите, ще стигнем до тази част по-късно.

Така или иначе, съгласих се да поема работата и снощи се срещнах с него във Вашингтон. Той ми каза, че подозира един точно определен сенатор, някой си Алън Алдъс, в продажба на незаконно оръжие за крайно радикални пакистански племена — което, разбира се, не бива да става. До този момент Дилейни не беше успял да получи доказателства, за да арестува сенатора. Накратко казано, докопал се някак до паролата за компютъра на сенатор Алдъс и до кодовите имена на файловете за продажбата на оръжието. Нуждаеше се от мен, за да отида на даваното от сенатора парти под прикритието на бодигард и да копирам файловете. И не, Ози, в компютърната система на Алдъс не може да се проникне отвън. Специално попитах Дилейни. Освен това се поинтересувах защо не го направи сам, при което той се уплаши много и заяви, че е убеден, че сенаторът е по следите му и има хора в собствената му агенция, които знаят за сделката и го прикриват. Каза още, че го наблюдават и следят. Знаете, типичната параноя на правителствения служител. Все пак аз бях впечатлен от уменията на този човек в Ню Мексико, така че се съгласих да му помогна, стиснахме си ръцете и се разделихме.

Задачата беше елементарна и мина гладко, без проблеми. След партито, обаче, Дилейни не се появи и... какво мислите откривам? Че човекът е мъртъв! Предполага се, че е заспал зад волана и е паднал в реката. — Григ завъртя красивите си кафяви очи. — И сега се намирам в задънена улица. Нямам представа на кого да предам тези файлове. Очевидно това нещо е много сериозно и опасно като пъкъла, след като приспаха завинаги правителствен агент. Нямам представа кой е замесен в играта, но със сигурност има хора от висшите етажи на властта. На всичкото отгоре, Призрак, двамата с теб трябва да летим за Истанбул в три, което е... — Григ погледна часовника си — точно след два часа. Така че... — той въздъхна тежко — ето какво е моето решение: Изпращам по пощата флашката, в която е цялата информация, на Али. Тя ще си помисли, че това са снимки и както винаги ще я запази. Надявам се да се върна от тази мисия, да я взема и да разбера какво точно, по дяволите, трябва да правя с нея. Но както казах в началото, ако гледате това, може би съм мъртъв, лайното е

ударило вентилатора и аз безкрайно съжалявам за цялата скапана бъркотия. Това е. — Григ се намръщи, на обикновено усмихнатото му лице се изписа силна тревога. — С изключение на едно последно нещо... Призрак, Нейт, братко мой, трябва да бдиш над Али вместо мен. Просто... да си сигурен, че всичко е наред, нали?

Със затаен дъх всички гледаха как видеоизображението му се приближи съвсем и после екранът потъмня.

— Мамка му! — изруга Франк, а Али тихо хлипаше в мократа кърпичка.

О, Григ. Милият ми луд и безстрашен брат.

— Е, предполагам, че това тук разби на пух и прах теорията ти, че Григ Морган е искал да продаде файловете на черния пазар? — каза Ози на агента.

Подсмърчайки, младата жена вдигна глава, която сякаш тежеше цял тон, точно навреме, за да види как Золнер направи гримаса.

— Добре де, както казах, вече бях установил, че Алдъс ме е лъгал от начало до край.

— Каква е ползата за теб? — попита Шефа. Грубо изсеченото му лице изглеждаше особено строго. — Пари?

— Виж — сопна се бившият агент и трепна, когато сцепената устна го заболя. Дан Ман бе свършил наистина чудесна работа върху лицето му. Едното му око бе подуто и почти напълно затворено, а другото имаше доста гадна рана точно под веждата. Сцепената кожа бе набързо затворена с лейкопласт, без да е почистена, така че по нея все още имаше засъхнала кръв. — Не съм длъжен да ви давам обяснения. Да, Алдъс ме нае да открия и да му осигуря файловете. Каза ми, че са строго секретни и има опасност да бъдат продадени на най-висока цена. Да, следях мис Морган в продължение на месеци и без съмнение съм я изплашил до смърт. Да, мотаех се наоколо, опитвайки да разбера точно какво, по дяволите, става. Но в мига, в който се убедих, че сенаторът ме лъже, спрях да взимам парите му. Така че да ти го начукам! И слез от коня, дето си го яхнал!

Золнер скочи от мястото си и сгъваемият метален стол, на който седеше, падна със силен трясък. Без да каже нито дума повече, мъжът се отправи към стълбището, водещо към първия етаж.

— Чакай! — кресна Франк на агента, който се обърна с лице към групата, дишайки тежко като разгневен бик. — Успокой се, по

дяволите! — изрева Шефа, също много ядосан. — Не те обвинявам в нищо, много си чувствителен. Просто се опитвам да разбера мотивите на всеки един, забъркан в тази каша.

Золнер се взря с по-малко увреденото си око в зачервеното от гняв лице на Франк Найт.

— Моите мотиви засягат само мен — изръмжа той.

— Добре! — Шефа вдигна широките си длани нагоре. — Няма значение. Задръж проклетите си мотиви само за себе си. Но няма да си тръгнеш оттук. Идваш с нас.

Агентът скръцна със зъби, но успя да попита спокойно:

— Идвам с вас къде?

— Вашингтон — информира го Франк. Тонът му предупреждаваше, че няма да толерира „ако“ или „но“. — Президентът и началник-щабовете ще бъдат много заинтересовани от информацията в тази флашка и ще искат да говорят с теб за сътрудничеството ти с Алдъс.

— Как можеш да си сигурен, че Съветът на главнокомандващите не участва в малката игра на Алдъс? — попита Золнер. — Може да заведеш всички ни в бърлогата на звяра.

— Опитът — отвърна Шефа с решителен глас — и фактът, че ги познавам лично. Те може да са сбирщина задници, но сред тях няма човек, който би се включил в подобно нещо.

— По дяволите! — изруга бившият агент, после потръпна отново и вдигна пръст, за да избърше капката кръв, бликнала на долната му устна.

* * *

О, по дяволите! Те тръгваха!

Ще я оставят тук, докато всички отлитат за Вашингтон и тя...

Е, имаше само едно нещо, което може да направи.

— Идвам с вас — заяви Али, преглътна сълзите и с вдигната брадичка се взря в строгите, уморени лица на хората около себе си. О, само да не се осмелят да я разубеждават, защото ако се опитат... Е, тя щеше да се погрижи да не го направят. — Аз заслужавам да видя края на тази история.

— Али... — започна Призрака, но беше прекъснат от острия тон на Франк.

— Добре, Али — изръмжа едрият мъж, който или беше прочел категоричното *няма начин да се откажа* изражение на лицето ѝ, или просто нямаше желание да отделя време, за да спори с нея. — Пригответи каквото ти е необходимо. Военният транспорт, с който ще пътуваме, излита от военноморска база „Големите езера“ след деветдесет минути.

Младата жена кимна и бавно се изправи от стола, старателно избягвайки притеснения, войнствен поглед на Нейт.

Знаеше, че му се иска да спори, за да я принуди да остане тук, където е безопасно, но в момента не беше в настроение да се разправя с него. И точно сега изобщо не я беше грижа за безопасността.

* * *

— Лобистите им казват, че са им необходими само още два гласа и тогава ще бъдем готови да предприемем... — Каквото и да искаше да каже Рон Дън, сенаторът от Ню Джърси, остана недоизречено, когато двама мъже в черни костюми нахлуха в офиса на сенатор Алън Алдъс, плътно следвани от разтревожената секретарка, която работеше за него от двадесет години.

— Много съжалявам, сенатор Алдъс — задъхано каза тя, кършейки жилестите си ръце, преди да бутне с пръст трифокалните очила нагоре по носа си. — Казах им, че сте в заседание, но те просто минаха покрай мен.

— Всичко е наред, Джанис — увери я Алдъс, макар че като видя мъжете, крачещи към него, помисли, че това съвсем не е така.

Тайните служби?

Точно на такива приличаха момчетата, с техните еднакви черни костюми и тези прозрачни пластмасови проводници, които се виеха нагоре от колосаните им бели якички и дискретно изчезваха в ушите им.

Мъжете в черно, лично и отблизо.

— Сенатор Алдъс — каза единият от тях с акцент, какъвто всъщност нямаше, — трябва да дойдете с нас.

— Рон — обърна се сенаторът към откровено любопитния човек, седнал срещу него. Беше много внимателен в старанието да запази изражението си любезно, — ще трябва да обсъдим това по-късно.

— Тъъ... естествено. — Сенаторът от Ню Джърси се изправи, без да прави опит да скрие любопитството си, докато гледеше как двамата мъже в черно се придвижват като роботи и обграждат колегата му.

Алдъс изчака търпеливо, докато Рон излезе с Джанис по петите му, преди да се изправи и бавно и старателно да закопчее копчетата на двуредното, силно вталено сако на костюма Хуго Бос. Издърпа навън закопчаните със златни копчета ръкавели и погледна към търпеливо чакащите го придружители с цялата дързост на американски сенатор.

— Господа — произнесе той с леко снизходителен тон, — какво, по дяволите, си мислите, че правите, като нахлувате тук и ми разпореждате да...

Помисли си, че вената на слепоочието му ще експлодира, когато мъжът в черно-I го прекъсна:

— Бяхме инструктирани, сенаторе. — Въобразяваше ли си или наистина върху лицето на този тип се появи подигравателна усмивка, когато произнесе титлата му? — Трябва незабавно да ви придружим до Белия дом.

Сенаторът отвори уста и тогава мъжът в черно-II реши да се намеси:

— Трябва да знаете, сър, че също така бяхме инструктирани да ви отведем насила, с белезници, ако не пожелаете да дойдете доброволно.

Студена пот изби мигновено по челото му, навлажни мишниците на ризата под сакото и бавно се спусна в отвратителни струйки към кръста му. Независимо от това, в същото време кръвта във вените му се вледени.

— За какво става въпрос? — попита, но се сети само за едно нещо, което можеше да доведе Тайните служби до вратата му, за да го придружат до Белия дом, със сила, ако е необходимо.

Тези шибани файлове!

Не беше чувал нищо от Джони, след като научи за смъртта на Роко, но всъщност и не очакваше обаждане до довечера. Джони бе обещал, че госпожица Морган и бившият сержант Уелър са вече

пътници. Заради заплашителния тон, с който звучеше грубият глас на Джони, Алдъс му вярваше.

Сега усети тежестта на мобилния телефон с предплатени разговори като оловна тухла във вътрешния джоб на самото си.

Възможно ли беше Джони да се е провалил? Ако файловете бяха намерени? Това беше единственото, което обясняваше ситуацията.

И за първи път в целия му луксозен живот заплахата от личен провал надвисна над Алън Алдъс като чудовище с отровни зъби.

* * *

Франк огледа Овалния кабинет и поклати глава. Не само че никога не си бе представял, че ще влезе в тази стая с нейните антични мебели, гипсови релефи и истинска живопис с маслени бои — както се досещате и с оригинална картина на Джордж Вашингтон — ами и никога не бе предполагал, че ще седи в нея с тази странна група от хора около себе си.

Президентът Томпсън седеше зад бюрото и изглеждаше много сериозен и властен. Неговите началник-щабове, включително генерал Фулър, се бяха разпръснали из помещението. Някои се бяха разположили на диваните в средата на кабинета, други стояха прави покрай стените. Генерал Фулър крачеше напред-назад, толкова вбесен, че би могъл да вдигне цялата страна в бойна готовност DEFCON 1^[2].

Бившият агент от ЦРУ Даган Золнер стоеше до вратата. Той беше отговорил, без да се колебае, на въпросите, отправени към него от президента и началник-щабове, личната му почтеност се усещаше във всяка една негова предварително добре обмислена дума. Сега Золнер изглеждаше така, сякаш предпочита да бъде на всяко друго място, но не и тук, а позата му показваше, че е готов да офейка при първа възможност. Франк забеляза, че здравото око на мъжа изобщо не стоеше мирно, а непрекъснато се стрелка насам-натам; не му убягваше нито най-лекото движение, нито най-слабата мимика на присъстващите в стаята. Човекът определено беше напрегнат, както повечето агенти, но Шефа трябваше да признае, че е малко заинтригуван от него. Досието му — беше го прочел по време на полета до Вашингтон — беше нещо много интересно.

Тук беше и Призрака. Облегнат на отсрещната стена, все още облечен в кожените си мотористки одежди и с окървавена тениска отдолу, той изглеждаше съвсем не на място. Не че всичко по Франк беше изрядно, но, по дяволите, копелето можеше поне да смени шибаната фланелка преди да се срещне с президента. Разбира се, знаеше, че на момчето изобщо не му е до това как изглежда в момента.

Затормозеният и лишен от сън мозък на Призрака бе зает с нещо съвсем различно и Шефа бе сигурен, че има доста добра представа с какво точно, тъй като го хвана да поглежда дискретно към Али, която полагаше доста усилия да не се свлече от твърдия фотьойл с висока облегалка, в който седеше. В последните няколко дни жената бе минала през ада. Бяха я нападнали, бяха стреляли по нея в два отделни случая, беше насинена, охлузена и на всичкото отгоре беше загубила брат си.

След като научи за ситуацията, в която бе попаднала, министърът на отбраната пожела да чуе подробностите от собствената ѝ уста, което ѝ спечели място при настоящата среща.

Франк беше благодарен на президента, че ѝ позволи да присъства, защото горката жена заслужаваше много повече от всички тях да види как поставят сенатор Алън Алдъс на шибаните му колене.

И говорейки за...

Силно почукване предизвести дългоочакваното пристигане на сенатора.

— Влезте! — нареди президентът Томпсън със спокоен и авторитетен глас. Безспорно този тон помагаше да се вдъхне доверие сред хората от нацията. Франк трябваше да признае, че той дори работеше за него.

Когато двама агенти от Тайните служби ескортираха висок мъж на средна възраст в стаята, Шефа забрави за Золнер, Призрака и Али, защото веднага разпозна сенатора. Беше виждал Алън Алдъс един-два пъти по вечерните новини да възхвалява този или онзи за постигнати успехи, или да се пеняви за слабостите на опозиционната партия.

Спомни си, че още тогава си бе помислил, че човекът е доста хлъзгав за собствено добро. Оказа се, че инстинктите му не са го подвели. Сенаторът не беше нищо повече от арогантен задник с добра дикция и елегантен костюм. Франк мразеше хора като него.

— Сенатор Алдъс — каза президент Томпсън, — имаме няколко въпроса към вас.

— Нищо няма да кажа! — излая Алдъс и рязко дръпна ръцете си от хватката на агентите. — Искам адвоката си!

— О, ще получите своя адвокат — просъска генерал Фулър. Колкото гласът на президента Томпсън беше спокоен и любезен, толкова неговият беше рязък и груб. Точно в този момент Фулър много приличаше на свирепия командос, който е бил някога. — Всъщност, сигурен съм, че през следващите няколко месеца ще прекарате толкова много време в неговата компания, че ще ви писне да гледате физиономията му и ще се молите да зърнете нашите грозни мутри.

Изкривеното от злоба лице на сенатора внезапно придоби много наситен нюанс на червеното и Франк се зачуди дали мъжът няма да получи инфаркт на момента. Надяваше се да не стане. Това би било твърде лесно. Алдъс трябваше да плати за онова, което бе сторил.

— Няма проблем, ако не искате да говорите — успокои го президент Томпсън и събра върховете на дългите си пръсти под брадичката си. — В действителност, това не е необходимо, тъй като вече разполагаме с всички необходими доказателства, за да ви обвиним в държавна измяна.

— Измяна?! — изломоти сенаторът. Слюнката, събрала се в ъгълчетата на устата му, се открояваше като два бели флага върху вишневочервеното му лице. — Как се осмелявате?! Аз обичам страната си!

— Вие обичате страната си толкова много, че продавате незаконно оръжия на враговете ѝ? — Президентът изглеждаше искрено озадачен. — Тогава не ми се ще да видя, какво бихте направили, ако мразехте страната си.

— Те не бяха наши врагове, когато продадох тези оръжия! — разпалено заяви Алдъс, който дори не забеляза, че е бил подведен ловко да направи самопризнание.

Франк наистина се възхити на уменията на президента. Човекът трябва да е бил адски добър адвокат, преди да реши да се впусне в политиката.

— Превърнаха се в наши врагове едва след като глупавите, бавнодействащи политикани не успяха да ги въоръжат достатъчно срещу талибаните в Афганистан. Аз правех това, което трябваше да се

направи, по дяволите! Това, което всички вие — сенаторът посочи със замах началник-щабове — бяхте твърде страхливи да сторите.

— Наистина ли? — попита генерал Фулър, прекъсвайки онова, което президентът, отворил уста, искаше да каже. Франк остана изненадан, когато Томпсън скръсти ръце и се облегна назад в стола си, очевидно готов да прехвърли топката на генерала. — И как се развиха нещата, сенаторе? Дали тези оръжия, които сте продали на пакистанските племена, са помогнали за премахването на талибаните?

— Ами... — Алдъс се поколеба и генерал Фулър веднага се нахвърли върху него:

— Не! — излая той, стоварвайки големия си юмрук върху бюрото на президента. Али почти подскочи в креслото си заради оглушителния трясък, а повечето от главнокомандващите се размърдаха неловко. Дори Шефа вдигна вежди при дързостта на генерала. Нямахте как да не погледне към лицето на президента, за да прецени реакцията му. Но Томпсън изглежда не бе забелязал проявеното нахалство. Изражението му си остана абсолютно спокойно и напълно невъзмутимо.

Интересно...

— Те не са помогнали за унищожаването на талибаните, защото, ако не бяхте толкова проклето арогантен, щяхте да знаете — продължи Фулър, а лицето му се изкриви от гняв, — че това, което най-много интересува пакистанските племена са парите и собствеността върху земята, а не мира, религията или някаква си идеология. На тях не им пука за талибаните, освен — О, я почакай! — защото, каква изненада, талибаните са били повече от щастливи да им платят за тези оръжия, които сте предоставили от патриотични мотиви. Само че те са ги използвали, за да убиват наши войници!

— Но, но... — заекна сенатор Алдъс.

— Няма но! — изрева генералът и Франк можеше само да скръсти ръце и да се възхищава на справедливия му гняв. Трябва да е бил истинско чудовище на бойното поле. — Ако не бяхте толкова зает да си седите и да се изживявате като бог на войната, щяхте да имате повече време, за да прочетете всички тези досиета, които минават през бюрото ви, и да знаете, че на нас — генерал Фулър махна с едрата си ръка, за да обхване всички присъстващи, при което медалите на гърдите му издрънчаха — отдавна ни е известно, че Пакистан е център

на ислямския тероризъм. Боже мой, човеко, британското правителство е изчислило, че около осемдесет процента от терористичните заплахи, които получават, са с пакистанска връзка. А какво да кажем за Бин Ладен? Мога да твърдя, без сянка на съмнение, че за никого от нас — висшите военни — не беше изненада, че той е бил открит там. Така че, добра работа сте свършили, сенаторе. Както каза президентът в началото на вашето посещение — въоръжихте враговете ни.

Възхитен, Франк наблюдаваше как очите на Алдъс се стрелкаха из стаята, търсейки някакъв изход от тази бъркотия.

Съжлявам, старче, но си тотално прецакан!

— Имам контакти — възкликна сенаторът. Цялата му борбеност изведнъж изчезна, когато се изправи, за да потърси подкрепа, каквато и да е подкрепа. — Ще ви дам имената на тези, които ми помогнаха, ако ми гарантирате, че не ме заплашва смъртно наказание. Има документи, които да подкрепят моите твърдения. Ще ви кажа кой проникна в компютърната система на „Черните рицари“ и възложи фалшивата задача в Сирия.

Фалшивата задача в Сирия?...

Изведнъж Шефа усети съвсем ясно остра необходимост да изпрати възможно най-голямото парче олово в предателското сърце на сенатора. За съжаление, тайните служби бяха взели оръжията им, преди да им позволят да влязат в Белия дом. Докачливи копелета.

Президент Томпсън сплете пръсти, сякаш обмисляше изключително внимателно щедрото предложение на сенатора. Бяха обсъждали точно как да получат имената на съучастниците му, а сега човекът щеше да им ги предостави дори без борба.

Мижитурка!

Франк се бореше с изкушението да се изплюе от отвращение на пода, тъй като античният килим вероятно струваше повече, отколкото би могъл да спести през целия си живот.

— Не знам, сенатор Алдъс. — Президентът се поколеба. Той определено бе отличен актьор, което вероятно му вършеше много добра работа на заемания от него пост. — Какво мислите, госпожице Морган? Вашият живот се е преобърнал с главата надолу, вследствие действията на този човек. Смятате ли, че трябва да му предложим сделка?

Али, чийто гръбнак се изпъна рязко в момента, в който президент Томпсън лично се обърна към нея, знаеше какви ще бъдат последствията. Президентът и началник-щабове я бяха запознали подробно с вероятния изход от процеса срещу сенатора, преди пристигането на това чудовище.

Най-тежката присъда, която щеше да получи сенаторът, беше затвор. За щастие, мръсникът беше единственият човек в тази стая, който не осъзнаваше това.

— Може би, господин президент — отговори тя и Франк видя как сенаторът почти се отпусна с благодарност. Човекът всъщност се беше смалил в дизайнерския си костюм. — Ако той отговори на някои мои въпроси, аз, честно казано, нямам проблем с това, че ще му предложите сделка.

Президентът кимна царствено с прошарената си глава.

Шефа забеляза как Али преглъща трудно и се притесни, че е възможно да повърне отново — стомахът на проклетата жена беше здрав, колкото и счупен пожарен кран — но тогава тя смело насочи вниманието си към Алдъс.

— Брат ми е бил измъчван, за да научите местонахождението на липсващите файлове, нали? — попита тя. Гласът ѝ беше твърд и кристално ясен. Франк би я поздравил за смелостта, ако не бе заинтересуван толкова силно от отговора на сенатора.

— Да. — Алдъс изглеждаше готов да припадне, кървясалите му очи бяха приковани в красивото лице на Али, сякаш тя беше неговата котва в бурята, неговото единствено спасение.

— Глупости! — извика Призрака и всички присъстващи, включително и Шефа, подскочиха при неочакваното му избухване. — Изобщо не са ни питали за някакви файлове. Не ни разпитваха за абсолютно нищо!

— Кълна се, че казвам истината! — Сенатор Алдъс сложи ръце пред себе си, все едно се молеше. — Не лъжа! Аз ги наех, за да разберат от Морган къде са скрити файловете, но те така и не го направиха, а после вие успяхте да избягате, а Морган беше...

— Изглежда, че парите ви са отишли на вятъра, сенаторе — изръмжа Фулър. — Предполагам, че точно това се случва, когато се опитвате да преговаряте с терористи!

— Пийт! — Гласът на президент Томпсън беше забележително спокоен. Франк никога не беше чувал някой да използва малкото има на генерал Фулър. По дяволите, дори не беше сигурен дали генералът изобщо има собствено име. Може би винаги е допускар, че Фулър е излязъл от утробата на майка си въоръжен и раздаващ команди. — Моля те, остави госпожица Морган да продължи.

— Нямам повече въпроси, господин президент — прошепна Али, в огромните ѝ очи блестяха сълзи. — Само исках да знам със сигурност кой е отговорен за убийството на брат ми.

О, не!

Шефа се оттласна от стената, но вече беше твърде късно, за да спре отвратителния боклук избълван от предателската уста на сенатора.

— Не съм убил брат ви, госпожице Морган. — Проклетият идиот изглеждаше почти радостен, когато завъртя очи като мъниста към Призрака и повдигна заострената си малка брадичка: — Това беше работа на Нейтън Уелър и неговия голям, остър нож.

Призрака изрева и се хвърли към сенатора.

— Махнете го от погледа ми! — успя да надвика врявата президентът и двамата агенти от тайните служби повлякоха псуващия и крещящ Алдъс към вратата, но не и преди единият от тях да подаде на генерал Фулър клетъчен телефон.

— Намерих го в джоба му — съобщи мъжът и Фулър кимна.

О, човече, Франк не искаше да поглежда, но не можа да се сдържи. Обърна поглед към Али и стомахът моментално го присви. Тя преглъщаше яростно сълзите си, докато се взираше право в опустошеното лице на Призрака. Горкият човек стоеше в средата на стаята със силно стиснати очи, сякаш това би могло по някакъв начин да накара реалността да изчезне.

— Нейт? — прошепна тя. — Вярно ли е?

Когато черните очи на Призрака се отвориха, в тях се четеше такава неописуема мъка, че имаше опасност закоравялото сърце на Франк Найт да се пръсне на хиляди парченца от съчувствие.

— Да — прошепна Призрака, а гласът му беше ужасна пародия на обикновено дълбокия му тембър.

Али се задави, след което се наведе и повърна върху скъпия античен килим в Овалния кабинет.

---

[1] GQ — използва се за описание на човек, който е облечен много елегантно или секси, за дамите. Терминът идва от заглавието на списанието за мъжка мода GQ. — Б.пр. ↑

[2] DEFCON 1 (DEFense readiness CONdition) — Готовност на въоръжените сили на САЩ за отбрана. Това е 5-степенна скала, като най-високата степен е DEFCON 1 — максимална готовност. Това предполага, че САЩ е в навечерието на мащабен военен конфликт с евентуалното използване на оръжия за масово поразяване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Мамка му!

Сякаш не се беше унизила достатъчно през последните няколко дни, та сега стигна дотам да направи и немислимото. Беше ли незаконно да се повръща в Овалния кабинет? Разбира се, навярно не би било проблем, ако го направи президентът. Дори той би могъл да страда понякога от стомашно неразположение, но да повърне един цивилен?

Тя погледна към масивната двойна врата, през която агентите от Тайните служби тъкмо извеждаха насила крещящия сенатор и зачака да се втурнат обратно вътре, да ѝ сложат белезници и да я хвърлят в Гуантанамо за унищожаване на частна собственост или... или за разпръскване на биологично опасни материали в правителствена сграда, или за каквото и да беше там.

Но не.

Не се появиха никакви облечени в черно, гледащи строго мъже, които да я отведат. Слава богу! Не беше създадена да лежи в затвор. Плюс това, нали се сещате, имаше страх от тесни пространства.

Али въздъхна тежко и погледна още веднъж в посока на Нейт, но него го нямаше. Потърка с разтреперана ръка треперещите си устни и преглътна горчивите жлъчни сокове, останали в устата ѝ.

— Нейт? — Тя се обърна към Франк. — Къде е той...

— Най-добре е да оставиш Призрака сам за няколко минути — посъветва я мрачно Шефа.

Тя се давеше в сълзи и не можа да направи нищо друго, освен да кимне.

Няколко минути.

Можеше да му ги даде.

И когато се върне, щеше да му каже, че не би могла да си представи каква неизмерима сила е била необходима, за да реши да сложи милостиво край на живота на брат ѝ. Защото трябва да е било милост. Нямаше друго обяснение.

Щеше да му каже как не може да си представи света без него. Как мисълта за връщането ѝ към улегналия ѝ, скучен живот след всичко онова, което се бе случило, след всичко онова, което се случи между тях, я караше да иска да се свие на кълбо и да умре.

Щеше да му каже най-важното от всички неща. Щеше да му каже, че го обича...

Но секундите се превърнаха в минути, а минутите — в час, докато мъжете около нея обсъждаха съдбата на сенатор Алдъс.

Когато Франк най-накрая се обърна и я погледна, изражението му ѝ каза всичко, което ѝ бе необходимо да знае.

Нейт нямаше да се върне.

* * *

Главната квартира на „Черните рицари“ АД

Шест седмици по-късно...

— Вземаш си отпуск? — изръмжа Шефа от прага на отворената врата.

Беки вдигна поглед и после бързо го върна обратно към куфара, чийто цип в момента закопчаваше.

— Да — отвърна тя, настрои кода на секретната ключалка, сложи куфара на пода и издърпа телескопичната дръжка.

— Имаше ли намерение да го споделиш с мен, твоя шеф, в обозримо бъдеще?

— Веднага, след като слезех по стълбите, Шефе — отговори тя, мина покрай него и се отправи към споменатите стълби. Чу как големите му ботуши затракаха по металните стъпала. Всеки удар от стъпките му беше в съзвучие с тежкия ритъм на умореното ѝ сърце.

Не искаше да го направи по този начин. Беше се надявала да има няколко ценни минути, за да излезе с малка прощална реч, нещо оригинално и изтънчено, но той я бе изненадал, преди да успее да подготви нещо.

Не беше ли това типично? Винаги да бъде една крачка пред нея. Сякаш притежаваше шесто чувство, когато възникнеха смущения в добре нагласения му малък свят.

И точно от този малък свят трябваше да изчезне незабавно или щеше да се превърне в *шибани ядки*^[1], както обичаше да казва Ози.

— За колко време? — попита той, все още следвайки я по петите, докато тя се отправяше по дългия коридор към входната врата.

— Един месец — отвърна младата жена, борейки се с внезапния порив да заплаче. Правеше го много често след смъртта на Пати. Всеки път, когато минеше покрай малката тухлена къща в северния край на имота на „Черните рицари“ — тази, в която Дан и Пати бяха живели заедно. Всеки път, когато погледнеше жалката сянка, в която се бе превърнал Дан. Всеки път, когато видеше как Призрака се взира в ръцете си, сякаш те са най-мръсното нещо, което някога е виждал. Всеки път, когато големият ѝ брат се вгледаше притеснено в нея и я питаше дали е добре. Винаги отговаряше с „да“, но всеки всъщност знаеше, че отговорът е едно гръмко неизречено: „По дяволите, не!“. И разбира се, всеки път, когато Франк предприемеше едно от своите тайнствени пътувания до Линкълн Парк...

Мда. Те определено се бяха увеличили през последните шест седмици. И не беше нужно да бъде стипендиант в програмата Фулбрайт^[2], за да разбере, че той отива там, за да получи малко утеха.

По дяволите, всички се нуждаеха от утеха след случилото се. Ето защо не можеше да го обвинява, че търси забрава в прегръдките на някоя жена, но от друга страна винаги го правеше. Защото се разкъсваше вътрешно, когато си мислеше за това.

Шибани ядки, наистина.

— Един месец?! — изрева невярващо Франк. — Не може просто да ни оставиш за цял един проклет месец! Имаме две поръчки за мотори. Първият трябва да бъде готов след три седмици.

— Ози може да се справи с дизайна. Той има набито око, а и сме работили заедно с САД системи^[3]. Що се отнася до производството, Дан може да се справи. Така или иначе в момента не прави нищо друго, освен да работи и да се напива до затъпяване. Така държи мислите си далеч от... — Беки преглътна, — ти знаеш.

Когато посегна да отвори входната врата, Франк я спря, като постави тежката си длан върху рамото ѝ. Тя си пое дълбоко дъх, преди да се обърне с лице към него.

— Той не държи мислите си далеч от това — обясни мъжът с изражение на безпомощност и възмущение, от което белегът в ъгъла на

устните му се открий още повече. — Просто бяга от цялата ситуация.

— Всички скърбим по свой начин, Шефе — отговори тихо Беки и се намръщи, когато той трепна. — Какво?

— Никога повече ли няма да ме наречеш по име?

От деня, в който ѝ заяви, че в никакъв случай няма да ѝ позволи да осъществи мечтата си да стане пълноправен член на екипа и дори ще стигне дотам умишлено да саботира усилията ѝ, тя престана да мисли за него в личен план и го възприемаше просто като началник, който има власт единствено над професионалния ѝ живот. Поне се опитваше да го прави. В някои дни това се получаваше, в други — не. Дните, които той прекарваше в Линкълн Парк, обикновено попадаха директно в категорията „не“.

— Не зная — прошепна и поклати глава. Почувства се така, сякаш някой беше изпуснал топка за боулинг върху корема ѝ.

Просто искаше да се махне от „Черните рицари“ АД. Далеч от острата болка и съкрушителната скръб. Далеч от всички неща, събуждащи ужасни спомени за онова, което се бе случило и за всички разбити мечти за това, което никога няма да бъде.

За миг на красивото му, изсечено лице се изписа разочарование.

— Добре — изръмжа той. — Наричай ме както искаш, по дяволите!

Щеше ли да има нещо против, ако го нарича задник или пълен идиот? Защото беше точно такъв. В момента нямаше нито сили, нито желание да се бори с него.

— Факт е — продължи Франк, — че не можем да си позволим да те загубим за цял месец.

— Не съм ползвала отпуска повече от две години. Сега си взимам четири седмици. Както казах, Дан и другите могат да се справят с всички поръчки, които идват. Още повече, че това е една добра възможност за новите ни попълнения да започнат да си цапат ръцете. Би било добре, ако Рицарите помогнат на новите момчета с концепция и дизайн за моторите им. Може би това ще създаде приятелство помежду им, кой знае? — Тя вдигна ръка, за да го спре, когато той отвори уста да каже нещо. — Не искам разрешение. Казвам ти. Вземам този месец. Имам нужда от почивка. Над цялата тази територия е надвиснал черен облак, който напълно ме задушаваше. Ще

полудея, ако трябва да прекарам още един час тук, да не говорим за цял един ден.

Твърдата му челюст се затвори с едва доловимо за слуха щракване и Беки безучастно гледаше как мускулите на бузата му се стегнаха.

Той нямаше да я уволни. Или може би щеше да го направи.

Интересуваше ли я изобщо?

Ха, честно да си признае, вече просто не знаеше.

— Къде отиваш? — попита я накрая, а очите му блестяха с примирен гняв.

— На Сейшелските острови и след това в Мадагаскар — отговори. — Имам приятелка, която прави изследвания за докторската си дисертация там.

— Това е много далеч.

— Да, точно в това е целият смисъл.

Дълго, напрегнато мълчание легна между тях, докато той се взираше в лицето ѝ. Молекулите в разделящия ги въздух започнаха да вибрират.

Къде беше онзи шибан нож, с който можеше да се реже натежалия от напрежение въздух, когато едно момиче има нужда от него?

— Не можеш да избягаш от... — Той прокара ръка през косата си и се намръщи, когато ставата на увреденото му рамо се измести. Искаше ѝ се да му каже, че проклетото нещо трябва най-сетне да се фиксира, но знаеше, че няма да има полза. Франк не искаше да бъде извън строя за времето, което щеше да е необходимо за възстановяване след процедурата.

Инат, ето какъв беше той. Инат като муле.

Но за щастие, следващия месец, така или иначе, това нямаше да бъде неин проблем.

— Това, което искам да кажа, е — продължи той малко по-неуверено, — че се надявам да не съм аз причината да избягаш чак на другия край на света... или съм?

— Не бягам от теб или от нещо друго — увери го тя, лъжейки безочливо право в силно загриженото му лице. — Искам да се махна далеч от всичко.

— Но ще се върнеш, нали?

Изведнъж се почувства невероятно изчерпана.

— Ще се върна. Ако не го направя, кой ще плаща за ежеседмичния ми маникюр и педикюр? Освен това знаеш, че едно момиче трябва да се храни. — Опита да се усмихне, но по изражението на лицето му разбра, че усилията ѝ са напразни.

— Добре. — Кимна отривисто и после галантно ѝ отвори входната врата. Топлото септемврийско слънце нахлу в коридора и моментално ги заслепи. Тя използва това като извинение, за да сложи слънчевите си очила, надявайки се по този начин да скрие факта, че в очите ѝ необяснимо защо имаше сълзи. — Наслади се на почивката си, Ребека. Отпусни се. Нека слънцето прогони проблемите ти.

* * *

Дум! Дум! Дум!

— Господи! — изписка Али и изпусна прясно изпечената бисквитка, която се готвеше да напъха в устата си. Някой се опитваше с всички сили да избие входната врата от пантите.

— Алиша Морган! — извика познат глас през масивната дървена повърхност. — Отвори! Знаем, че си вътре!

Али се спъна в новия си килим и — Оу, оу, оу! — удари малкото си пръстче в дивана в безумния си устрем да отвори по-бързо вратата.

— Беки?! Какво, по дяволите, правиш тук? — попита, подскачайки на един крак, стиснала в длан пулсиращия си от болка пръст.

— Дойдох, за да набия малко разум в твоята упорита, безразсъдна, шибана... погрешно мислеща глава — изсъска Беки и нахлу в апартамента, влачейки след себе си малък куфар на колелца.

Мили Боже, нима тази жена възнамеряваше да отседне при нея?

— Това... тъъ... бяха доста прилагателни — отбеляза, загледана в багажа ѝ, объркана и неразбираща. Болката в крака бе забравена мигновено.

— О, не ми се прави на учителка и спри да зяпаш куфара ми, сякаш всеки момент ще му изникнат зъби и ще скочи да те ухапе. Няма да остана при теб. Ти си само една малка спирка от пътуването, което ще промени живота ми.

— Къде ще...

Беки махна нетърпеливо с ръка.

— Няма значение. Важното е, че си сгафила царски и ако в най-скоро време не замъкнеш задника си в Чикаго и не оправиш нещата, ще се наложи да избия всичките глупости от главата ти. Изобщо не се шегувам.

Мили Боже!

— Не...

— Знам, че не разбираш — прекъсна я Бунтарката, остави куфара и изпука кокалчетата на пръстите си като борец, който се готви да излезе на тепиха. След това наклони хубавата си руса глава наляво-надясно, за да отпусне мускулите на врата си. — Ти не заслужаваш непоколебимата преданост на Призрака. Не можеш да си представиш невъобразимата вина, която изпитва той за това, че му се е наложило да отнеме живота на най-добрия си приятел. Нямах право да го виниш за смъртта на Григ, когато постъпката му е била адски героична проява на милост! Не можеш да...

— Права си — тихо призна Али и направи гримаса от болката в гърдите, която през последните шест седмици само нарастваше, докато вече не можеше да си поеме дъх.

Господи, Нейт! Прекрасният, верен, смел Нейт. *Защо не отговори на нито едно мое обаждане?*

— Така ли? — Беки спря да подскача от крак на крак и погледна за миг объркана. После поклати глава като куче, отръскващо се от вода. — Дяволски си права, така е.

Мамка му! Али щеше да се разплаче, ако не направеше нещо, за да отвлече вниманието си. Когато погледна в познатите кафяви очи на новата си приятелка, отчаяно, до болка закопня да види отново Нейт. Да види тези — ох, толкова кратки! — проблясъци на нежни емоции върху непроницаемото му лице, да чуе как изговаря с дълбокия си глас малкото думи, които се решаваше да произнесе, да почувства жизнеността на неговата твърда плът, макар и само за кратко.

— Тъкмо се канех да пия чай с бисквитки — промълви тя, преглъщайки едва-едва твърдата буца в гърлото си. — Искаш ли да се присъединиш?

— Ами, сигурно. Предполагам. Защо не. — Беки изглежда беше смутена, тъй като кършеше ръце и се оглеждаше неуверено. Явно не

беше очаквала Али да прояви такава любезност.

Младата жена покани с жест гостенката си да я последва в кухнята, след което отдели време да си поеме дълбоко дъх и да преглътне глупавите си сълзи. Ако започнеше да плаче сега, не бе сигурна, че някога изобщо ще спре, а и не би спечелила Бунтарката на своя страна, нали?

Хмм, не. Определено не.

— Седни — кимна към малката масичка от ковано желязо в ъгъла и се зае с подреждането на подноса за чай.

— Леле! Страхотно! — промърмори Беки, когато домакинята постави старинен сребърен сервиз на масата.

Али се усмихна тъжно. За толкова дребна и изглеждаща крехка жена, Ребека Райхарт беше удивително твърда. През последните шест седмици си бе пожелавала да има поне частичка от смелостта на Беки повече пъти, отколкото можеше да преброи.

Докато наливаше чая, се чудеше как да зададе следващия въпрос, без да звучи патетично.

О, майната му!

— Как е той? — изгърси Али.

— Кой? — попита Бунтарката, отхапвайки от една бисквитка. — Призрака? Ужасно! Достатъчно лошо е, че е трябвало да... — Тя размаха ръка с останалата част от бисквитката. — Е, нали знаеш какво е трябвало да направи. И тогава ти го обвиняваш...

— Не го обвинявам — защити се Али. — Не го обвинявам, нито го съдя за смъртта на Григ. Имай ми малко вяра. Знаем, че той... — Боже, беше толкова страшно да опише това с думи, камо ли да си представи ужаса от действителното деяние. Франк ѝ беше дал папката по целия отвратителен инцидент, като ѝ каза, че заслужава най-накрая да узнае истината.

Бе чела страхотиите, докато седеше на студените плочки на пода в банята, до тоалетната. Веднага след това беше изгорила листите и изхвърлила пепелта в устройството за битови отпадъци, като че ли по този начин можеше да направи така, че отвратителните думи изобщо да не са съществували. Но от време на време, щом затвореше очи, все още ги виждаше...

Задъха се, когато едно конкретно изречение проблесна в пулсиращата ѝ глава, преди да има възможност да затръшне мислената

врата пред него. Нямах да се срине отново. Изглежда, че това беше всичко, което правеше напоследък.

— Знам, че го е направил, защото не е имал друга възможност. Смелостта, която е показал през този ден е била благословия за брат ми — прошепна, преглъщайки конвулсивно, взирайки се в тъмната повърхност на чая. После затвори очи.

О, Нейт!

— Опитвах да му се обадя, преди да напусна Вашингтон — едва изрече Али. — Всеки ден, в продължение на една седмица след това, се опитвах да се свържа с него. Но той не отговори на обажданията ми.

— Да — кимна Беки. — Всички опитвахме да се свържем с него. Мисля, че този голям, глупав идиот си беше самоналожил един вид изгнание, но вече се върна. Трябва да отидеш при него.

Само ако беше толкова лесно.

— Той не ме иска.

— Какви ги говориш! — Изражението на Бунтарката сякаш й казваше, че е глупачка.

— Не бих могла да понеса да ме отхвърли отново — обясни тя. — Не и когато имам такава нужда от него.

— Чакай! Спри за малко! — Беки вдигна ръка. — Не би могла да понесеш да те отхвърли отново? Какво искаш да кажеш? Кога Призрака те е отхвърлил?

Али усети, че се изчервява. Изобщо не й се искаше да споделя с Беки, но знаеше, че жената няма да я остави на мира, докато не получи задоволително обяснение.

— Когато бяхме в онзи мотел ние... ние, въъ... ние така да се каже...

— Правихте любов? — подкани я Беки нетърпеливо.

— Да. — Това със сигурност беше любов, поне от нейна страна. — След като се любихме, той пределно ясно показа, че е било само за една нощ и не се интересува от нищо повече.

Проклятие! Една-единствена сълза се стече по бузата й. Али вдигна трепереща ръка, за да я избърше, като се надяваше да си остане единствена, и се молеше стената, зад която държеше огромното бреме на мъката си, да не рухне.

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— О, сега на лични ли минаваме? — Младата жена едва не се засмя, благодарна за разсейването.

Беки завъртя очи.

— Както и да е. Виж, аз само искам да разбера едно нещо.

Али преглътна и кимна.

— Какво?

— Обичаш ли го?

С цялото си глупаво, разбито сърце.

— Да — въздъхна, признавайки го на глас за първи път.

— Ами какво, по дяволите, чакаш тогава, сестро? — Бунтарката плесна с длан по масата и сребърният сервиз за чай подскочи. — Иди и си го вземи!

— Но... Нито дума ли не чу от това, което казах? Той не ме иска! — изсъска, изумена от предложението на Беки. — Показа го съвсем ясно в мотела и повече от ясно, когато отказа да отговори на телефонните ми обаждания!

— Ха! — Посетителката ѝ махна пренебрежително с ръка. — Той просто те избягва, защото си мисли, че не може да те има. Знаеш ли — завъртя очи, виждайки недоумението на Али, — той смята, че никога няма да му простиш за цялата история, свързана с Григ.

— Но в О-Овалния кабинет... той...

— Знам всичко, което се е случило там — прекъсна я Беки. — Той е избягал. А ти какво очакваш? Не е искал да се изправи лице в лице с омразата и обвиненията ти, след като той самият вече обвинява и мрази себе си достатъчно и за двама ви.

Беше ли възможно?

— Той ли ти го каза — попита Али с надежда. Сърцето се бе качило в гърлото ѝ.

— Шегуваш ли се? — Бунтарката я погледна с недоверие. — Призрака не говори с никого, но това е друга тема. Знам това, което съм видяла със собствените си очи. Той те иска, толкова е просто, дори и ако все още не го знае. Мъжете толкова рядко знаят какво искат... или какво е добро за тях. Това е така, защото са заврели глави в задниците си — обясни тя много сериозно. — По-важният въпрос е, дали ти го искаш? И готова ли си да направиш жертвите, които са необходими, за да го имаш?

[1] *Шибани ядки* (fucking nuts) — изразът се споменава за първи път в американската комедия „Дики Робъртс: Бившата звезда“ (2003 г.), където любимият израз на главния герой е: „Това са шибани ядки!“, в смисъл: това е откачена, луда работа! Тук се използва в смисъла „да полудееш“. — Б.пр. ↑

[2] *Програма Фулбрайт* — програма за международен образователен обмен на студенти, учени, учители, специалисти и хора на изкуството, основана от сенатора Уилям Фулбрайт през 1946 г. — Б.пр. ↑

[3] *CAD системи* — компютърни програми за проектиране и производство на продукти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Когато Нейт получи съобщение, че има посетител на главния портал, последния човек, когото очакваше да види там, бе Али.

Не можа да повярва на очите си, когато я съзря, надвесена през прозорчето на новата караулка, да се кикоти и шегува с Манус, който се бе възстановил почти напълно от раните си, и сега се бе изчервил като влюбен ученик.

Препъна се, борейки се с желанието си да падне на колене пред нея и да я моли да му прости за... всичко. За това, че не е успял да се измъкне по-рано от проклетите въжета, за да спаси живота на Григ. За всичките години, през които се бе чувствал неудобно, че трябва да я мами. За жестокия начин, по който се бе отнесъл към нея в нощта, когато дойде в спалнята му. За отвратителните, скандални неща, които ѝ бе наговорил на сутринта в „Хепи Ейкърс“. За това, че бе страхливец и не отговори на обажданията ѝ, за да не чува омразата и мъката в сладкия ѝ глас.

— Какво правиш тук, Али? — попита вместо това, докато глупавото му сърце заплашваше да изскочи от гърдите му.

Тя се обърна към него със смях в очите, и всичко, за което можеше да мисли, беше, че Али е най-красивата жена на света.

— Охо! — усмихна му се тя и нежното ѝ, палаво изражение едва не го повали. Беше преживял глад и обезводняване, счупени кости, огнестрелни рани и мъчения, но усмивката ѝ беше достатъчна, за да предаде Богу дух. — Защо имам чувството, че сме били в тази ситуация и преди?

Нейт не можеше да ѝ отговори, не и когато умираше от бавна, мъчителна смърт.

Тогава тя се спусна... към него.

Той се стегна за ударите, който беше заслужил, но...

Целувки!

Горещи малки целувки обсипваха цялото му лице и... тези гладки, тънки ръце, обвити около врата му, и... Мили Боже, пръстите ѝ

се заровиха в косата на тила му.

Сънуваше. Би трябвало да е така.

Али го мразеше и в червата, защото бе убил брат ѝ. Мразеше го за всичките години, през които я беше гледал с мрачен поглед и още по-мрачни мисли. Мразеше го за многократните отхвърляния и за непростимия начин, по който се отнесе към нея, след като най-накрая се бе предал на желанията на тялото си. Мразеше го заради всички причини, заради които трябваше да го мрази.

Така че, това беше сън. Прекрасен, сладък сън, защото нямаше начин тя да е тук, притисната в него, сякаш никога не ще го пусне, обсипвайки го с нежни целувки и шепнейки му колко много ѝ е липсвал.

Странно... Все пак... усещаше я толкова истинска в ръцете си, толкова мека и жива, и...

Орлови нокти. Вдъхна дълбоко прелестния аромат на орлови нокти.

— Али? — Отдръпна се назад, за да погледне в златистите ѝ очи и затаи дъх, когато...

— Обичам те! — изрече на един дъх тя и сякаш земята престана да се върти.

Нейт поклати глава — не можеше да разбере, не можеше да повярва.

— Но... но...

— И не ми пука, ако не ме обичаш, защото и това ще стане. Освен това се нуждаеш от мен, независимо дали го разбираш, или не.

— Но... но... — Уф, не звучеше ли като повредена грамофонна плоча!

— Съжалявам, че не ти казах по-рано, но щях да го направя, ако бе вдигнал проклетия телефон! Но... благодаря! Благодаря за това, което си направил за Григ в онзи ужасен ден!

О, Исусе!

Това беше.

Точно там, на тротоара, той падна на колене, без да обръща внимание на болката, която се изстреля директно в мозъка му. Али, заключена здраво в ръцете му, се свлече заедно с него.

— Шшт — успокои го тя, а топлото септемврийско слънце сияеше над тях, сякаш приветстваше тържествено с лъчите си малката

искра, която пламна за живот в тъмната му, измъчена душа.

И... да, това бяха неговите сълзи, които падаха горещи и влажни в меката ѝ коса, докато тялото му се тресеше толкова силно, че му се стори, че чува тракането на зъбите си.

— Шшт, Нейт — повтори тя и леко обърна глава, за да го целуне нежно по потръпващата шия.

Топъл, дъхът ѝ беше толкова топъл.

— Кажй го отново. — Той се задави, все още не можеше да повярва.

— Шшт, Нейт — прошепна, движейки устни до челюстта му.

— Не това. Другото.

— Благодаря ти за...

— Не! — прекъсна я, сърцето му едва издържаше напрежението. Нима бе халюцинирал? Беше ли казала...? — Другото.

Меките ѝ устни се притиснаха до брадичката му.

— Обичам те, Нейтън Дъглас Уелър.

— Али! — Притисна я до гърдите си, потърси и намери сладката ѝ, прекрасна уста, а сърцето му за миг увеличи размера си и стана два пъти по-голямо.

Целуна я с цялата страст, която притежаваше, показа ѝ с устни, зъби и език безграничната си любов. Тя отвърна на целувката му със същата страст и вероятно щяха да започнат да късат дрехите си един друг, ако Манус не избра точно този момент, за да се прокашля.

Али се отдръпна и задъхана се засмя.

— Хайде да вървим...

— ... вътре — довърши вместо нея, като я дръпна да се изправи на крака и заедно се запътиха към работилницата.

— Нейт! — изписка тя, когато той отключи набързо голямата метална врата, която се удари с трясък в стената, тъй като бе отворена рязко, и я повлече след себе си по коридора и нагоре по стълбите към залата за конференции. — Намали малко. Имаме цялото време на света, за да...

— Радвам се да те видя отново, Али — подвикна Ози, когато минаваха покрай компютрите.

— Аз също, Ози — отвърна тя и дръпна Нейт за ръката.

Искаше да спре и да разговаря с хлапето точно в този момент?! Тя беше напълно полудяла, ако си мислеше, че ще се забави дори и с

една наносекунда, преди да я има само за себе си, и то гола.

Когато Али заби крака, Нейт стрелна Ози с убийствен поглед, преди да се наведе и да грабне на ръце тази прекрасна, луда, бавеща се жена.

— Нейт! — изпищя възмутено, докато той се качваше тичешком към третия етаж и буквално нахлу в стаята си, затръшвайки нетърпеливо с крак вратата след себе си. — Това беше изключително грубо!

— Хмм. — Хвърли я на леглото и се стовари върху нея. Невероятната жена се изкикоти съблазнително и го привлече в меката люлка на бедрата си, сграбчи го за раменете и превзе устата му.

Необуздан. Тя харесваше неговата необузданост.

Нейт не беше сигурен кой кого съблече, но за миг и двамата бяха голи и той влезе в най-горещия и най-сладък дом, който някога бе познавал.

— Кажи го отново — въздъхна младият мъж.

— Обичам те — прошепна Али, извивайки се под него, и взе всичко, което той можеше да й даде, като в замяна му даде всичко, което имаше.

Малко по-късно двамата бяха заситени, задъхани и все още усещаха последните конвулсии от изживяната кулминация в онова сладко, горещо място, където телата им останаха слети. Когато най-сетне успя да си поеме въздух, той се надигна на лакът, за да отстрани влажния кичур от ъгълчето на красивата ѝ като розова пъпка уста.

— Така... — започна, но не можа да устои, наведе се и нежно целуна пухкавите ѝ устни.

— Така... — повтори тя, отвори едно блестящо око и го дари с усмивката, която Нейт обичаше толкова много.

— Аз, въъ... Тоест, предполагам, че трябва да поговорим за... Това, което... искам да кажа е... Хмм, ти... би ли...

Господи, беше такъв задник! Когато в действителност се стигна до това, той не можеше да произнесе въпроса.

— Бих ли какво, Нейт? Да го направим отново? Нужно ли е изобщо да питаш? — Али се засмя, сложи крак върху задника му и завъртя ханша си.

— Не. Искам да кажа, да. — Той притисна таза си напред, защото да я чувства около себе си... *Исусе!* Беше несравнимо. Но

всъщност не това се опитваше да каже. — Али, би ли...

— Да направя това? — Тя стисна вагиналните си мускули и очите му се кръстосаха. Буквално.

— Това върши работа — успя да изрече задъхано. О, човече, и още как! — Но, Али, би ли...

— Да.

Усмивка изви устните му, макар че му бе много трудно да се съсредоточи върху нещо друго, освен чистото физическо удоволствие да я има в обятията си.

— Ти дори не знаеш какво щях да попитам, жено.

Сладката ѝ секси усмивка озари целия му свят.

— Няма значение, Нейт. Отговорът винаги ще е един и същ... да.

— Омъжи се за мен — изтърси той, защото, когато беше дошло времето да зададе този въпрос по мил, романтичен начин, не бе успял да надрънка нищо друго освен глупости.

— Да се омъжа за теб? — Красивите ѝ златисти очи се разшириха и моментално се изпълниха с толкова нежна обич.

Нейт преглътна и кимна, глупавото му сърце сякаш заседна в сухото му като пустиня гърло.

— Ами... — Али сви устни.

Сега идиотското му сърце се качи чак в носа и гореше като разпалена жар, което накара очите му да се напълнят със сълзи.

— ... зависи — довърши тя и той въздъхна облекчено.

Би направил всичко за нея. Би напуснал Рицарите, би станал продавач на коли, би продал Фантома, би остъргал със зъби всички дъвки, залепнали под бюрото ѝ в детската градина...

Тя се усмихна като Мона Лиза и приложи любимия си трик: просто го изчака.

— От какво? — попита той, когато не можеше да издържи нито секунда повече. — От какво зависи?

— От това, дали вярваш, че с времето можеш да ме заобичаш.

— С времето... — Поклати глава слисан. — Скъпа, обичам те от първия миг, в който те видях.

— Ммм. — Тя затвори очи. — Звучи хубаво. Бих могла да свикна с това.

— Обичам те — прошепна той, взе красивото ѝ лице в шепи и обсипа с нежни целувки веждите, бузите, носа ѝ... — Обичам те —

промълви тихо срещу устните ѝ, понечи да я целуне и тогава... — Как? — Попита и необузданото му сърце изведнъж замръзна.

— Какво как? — Али отвори очи и го погледна както котка гледа огромна купа със сметана.

Ако го гледаше така и след това, което искаше...

Не. Нейт поклати глава. Преди да продължат по-нататък, трябваше да знае.

— Как можеш да ме обичаш след онова, което направих?

Малкото ѝ сладко носле се набръчка, щом повдигна вежди.

— Онова, което си направил? Ти си сторил най-преданото, най-смелото и безкористно нещо, което мога да си представя, Нейт. Как мога да не те обичам?

— Но ти... ти повърна, след като разбра...

— Повърнах, защото имам най-слабия стомах на света и това ми се случва доста често. Нямах нищо общо с вината, Нейт. Беше свързано със съчувствието. Когато разбрах какво трябва да ти е коствало... аз се сринах. Буквално. Моят обяд беше по целия великолепен килим на Овалния кабинет. А после ти избяга и не отговори на нито едно от позвъняванията ми и аз си помислих, че ти не искаш мен или моето съчувствие.

Сякаш слънцето изгря отново. Бремето на дълго носената вина се издигна високо, понесено върху крилете на любовта им и той не виждаше нищо друго, освен магията и... светлината във всичките дни, чак до далечното им бъдеще.

— О, Али! — Нейт докосна меките ѝ устни със своите. — Винаги съм те искал и винаги ще те искам. Постъпих по този начин, защото не можех да понеса да ми кажеш... — Поклати глава и преглътна конвулсивно. — Мислех, че никога няма да бъдеш в състояние да ми простиш, ако някога разбереш за... — Тя постави два пръста върху устните му.

— Знам какво си мислиш. — Присви устни и поклати глава. — Отново ме подценяваш. Ще трябва да поразработим върху това.

— Али! — Зарови нос в благоуханната ѝ коса, удивлявайки се на факта, че тази жена наистина е негова. Беше ли възможно да се пръсне от радост? — Обичам те много — промълви.

— Това е всичко, което искам да знам — отвърна му и нежно го целуна по ухото, — освен...

Нейт се повдигна нагоре и възъ... Ооо, познаваше този поглед. Предпазливо обърна глава настрани, но продължи да я наблюдава с крайчеца на окоето си. Страхуваше се да попита.

— Освен какво?

— Освен това, което ти каза Далила онази вечер в бара?

— Уф! — Той притисна лице в крехкото ѝ вратле, облиза мястото, където се усещаше пулсът ѝ, с надеждата, че тя ще...

— Не, не го прави! — Избута го назад. Лицето ѝ изразяваше престорена строгост. — Няма да отвличаш вниманието ми сега. Хайде, казвай! Това ме побърква.

Младият мъж въздъхна пораженчески, след това се наведе и прошепна в ухото ѝ предсказанието на Далила:

— Каза, че ни вижда женени в рамките на шест месеца.

— И ти реши, че това е смешно?

— Тогава звучеше толкова абсурдно, че дори не можех да го възприема — призна той. Все още не можеше да повярва на безкрайното си щастие.

Когато я погледна, усмивката ѝ беше толкова лъчезарна, че озаряваше цялата стая.

— Е — каза тя, — очевидно Далила е по-умна и от двама ни.

— Сигурно е така.

— Нейт?

— Хмм? — Започна да целува шията ѝ не на шега. Стига толкова приказки. Трябваше да ѝ покаже любовта си отново. Отново и отново, и отново.

— Искам бебета. Много бебета.

О, човече! Мигновено бе изпълнен с всеобхващащ страх и неизмерима радост. Бебета!

Али искаше да има бебета от него. Той се облегна на лакът, погледна надолу към нея и си представи малки момиченца със златни къдрици и малки момченца с кехлибарени очи.

— Колко много?

— Обичам децата, така че... най-малко четири. — Обгърна врата му и го гризна по брадичката. — Как ти звучи?

Как му звучи? Звучеше лудо и прекрасно и... и... адски страшно. Звучеше, като че ли се е сбъднала най-голямата му мечта. Почти не можеше да продума, тъй като в гърлото му бе заседнала огромна буца.

— Звучи ми... перфектно — прошепна.

И това беше всичко, което каза.

Неговият свят, някога толкова непоносимо тъмен и съсипан, се изпълни с благоуханно съвършенство, защото имаше единственото, което някога беше искал.

Имаше Али.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.